

POLICIE ČR
ÚŘAD DOKUMENTACE
A VYŠETŘOVÁNÍ
ZLOČINŮ KOMUNISMU SKPV

KATZ Otto

Otto Katz

Mgr. Michael Nosek, PhD.

*Vážení čtenáři,
publikace, která se Vám dostává do rukou, Vás přenese do jednoho z nejtemnějších období poválečného Československa. Do období státních represí, cenzury, ale také do období vykonstruovaných politických procesů. Do padesátých let dvacátého století.*

Komunistická strana Československa je v té době již několik let u moci a v rámci upevňování svého neochvějného vedoucího postavení se vypořádává nejenom se svými politickými odpůrci, ale také se „zrádci ve vlastních řadách.“

Obsah se věnuje zřejmě nejvýznamnějšímu symbolu těchto vnitřních čistek - tzv. „procesu s protistátním spikleneckým centrem“, jehož ústřední postavou, resp. obětí, se stal tehdejší generální tajemník ÚV KSČ Rudolf Slánský. Jednalo se o vykonstruovaný politický proces, v jehož rámci bylo ze zločinů velezrady, vyzvědačství, sabotáže nebo vojenské zrady, obžalováno celkem 14 osob, včetně několika vysokých funkcionářů KSČ, přičemž nelze opomenout značný antisemitský ráz celé kauzy, jelikož jedenáct ze čtrnácti obžalovaných bylo označeno jako osoby židovského původu.

Vzhledem k tomu, že textů o Rudolfu Slánském již byla publikována celá řada, zaměřil se autor publikace Michael Nosek, v kontextu tohoto procesu, na jinou významnou osobnost, konkrétně na Otto Katze.

Otto Katz byl dlouholetým zastáncem komunistické ideologie, který před svým vtažením do procesu působil jako redaktor Rudého práva. Za svůj život procestoval řadu zemí. Navštívil např. USA, Mexiko, Španělsko, Rusko, Německo, Francii, Anglii nebo Švýcarsko, to se mu však v rámci připravovaného politického procesu stalo do určité míry osudným. V rozsudku byl označen mimo jiné za mezinárodního špiona, který pomáhal centru udržovat kontakt s imperialistickými rozvědkami. Zda bylo hlavním důvodem jeho obvinění právě toto či zda to byl jeho židovský původ, je dodnes nejasné a čtenář si na to může vytvořit názor sám.

Michael Nosek v této publikaci čtenáře seznámí s osobností a životem Otto Katze, s okolnostmi, průběhem a Katzovým postavením v procesu s protistátním spikleneckým centrem. Unikátnost publikace spočívá zejména v tom, že autor zde zveřejňuje původní, nezkrácené verze archivních dokumentů, včetně textu rozsudku, což dává čtenáři možnost hlouběji porozumět historickým okolnostem a především mu dává možnost vytvořit si na osobnost a život Otto Katze vlastní náhled.

Poděkování patří Národnímu archivu za poskytnutí archivních dokumentů a Federaci židovských obcí za cenné připomínky.

plk. PhDr. Eva Michálková, MBA
ředitelka Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu služby kriminální policie

Otto Katz alias Andre Simone, jedna z obětí „Procesu s protistátním spikleneckým centrem Rudolfa Slánského“

Tento sborník se zabývá osobností a životním osudem Otto Katze jako jedním z odsouzených v procesu s tzv. protistátním spikleneckým centrem na počátku 50. let minulého století. Popisuje jeho prrůběh a důsledky pro jeho osobu. Uveřejňuje v celém rozsahu kopie vybraných dokumentů vztahujících se k této historické kapitole našich dějin. Archiválie ozřejmují důvody a okolnosti, které ústily v zahájení procesu a rovněž seznamují s podrobnostmi života a osudu jedné z jeho obětí.

Důvody a motivy politických procesů v ČSR a dalších východoevropských státech

V letech 1948–1953 dochází v Československu po uchopení moci komunisty k politickým procesům, jejichž vyvrcholením byl monstrproces s tzv. protistátním spikleneckým centrem. Ústřední postavou spiknutí se stal generální tajemník ÚV KSČ Rudolf Slánský a v politickém směru dominoval sionismus a antisemitismus.

Příčinou politických procesů v ČSR a dalších státech východní Evropy bylo několik. Jednak rozpad protihitlerovské koalice, který znamenal dlouhodobý vliv USA v evropské politice, čímž se zhroutila Stalinova představa SSSR jako jediné velmoci v Evropě, dále pak spor s Jugoslávií, která se odchýlila od sovětské politiky. Stalin však potřeboval pro své mocenské plány v Evropě jednotný východní blok, a proto se snažil zbavit všech pro něj nepohodlných funkcionářů v jednotlivých komunistických stranách.

Velkou roli při výběru obětí procesů hrálo i vnitropolitické dění v SSSR, kde v této době panoval obrovský antisemitismus. Pro Stalina byli Židé skupina, která byla spoluodpovědná za všechno neštěstí Ruska. Měl prohlásit: „*Celá předchozí generace byla nakažena sionismem a teď se pokoušejí verbovat mládež.*“ Nedlouho po hrůzách páchaných na Židech během války začal bojovat proti Židům a světovému sionismu. Přesto, že byl J. V. Stalin antisemitou, podporoval zprvu vznik státu Izrael. Uvědomoval si, že levicový proud je v sionistickém hnutí poměrně silný a viděl v budoucím státu Izrael strategického spojence na Blízkém Východě. A tak, když se v dubnu 1947 Velká Británie vzdala mandátu, který jí byl udělen pro území Palestiny, Sověti doufali, že jim to umožní proniknout do této oblasti. Snažili se zajistit si vliv ve vznikajícím Státě Izrael.

Ve volbách v Izraeli však levicové proudy nezvítězily a Izrael se začal orientovat na spolupráci s USA, z pohledu Stalina se tak Izrael stal „...*loutkou amerického imperialismu na Blízkém východě.*“ Od této chvíle začala Moskva rozvíjet kampaň proti sionismu, která nakonec přerostla v antisemitismus. Dobová propaganda vytvořila atmosféru strachu a ohrožení ze židovského spiknutí proti Sovětskému svazu. Tažení proti Židům a sionismu se vyvíjelo postupně (sovětská bezpečnost současně předpřipravovala půdu u svých kolegů v zemích bloku).

Během války na území mimo okupovanou část SSSR působil Židovský protifašistický výbor, který se stal jakýmsi reprezentativním orgánem sovětských Židů a který upozorňoval na zločineckou činnost nacistů. Tvořila ho řada kulturních a uměleckých osobností v čele s židovským hercem Solomonem Michoelsem. Dva významní spisovatelé Ilja Ehrenburg a Vasilij Grossman připravili tzv. Černou knihu, která shrnovala nacistické zločiny spáchané na evropských Židech.

Represe Židovského protifašistického výboru začala v prosinci 1948, jeho členové byli pozatýkáni a ve většině případů popraveni. Sovětské orgány potlačovaly veškeré pokusy o připomínku obětí holocaustu. Nehovořilo se o židovských, ale sovětských obětech nacismu. Zanedlouho následovala kampaň proti kosmopolitismu zaměřená proti Židům.

Situace v ČSR

V ČSR vyvrcholily antisemitské tendence skrývající se za ideologickými nálepkami boje proti kosmopolitismu a sionismu mezi lety 1951–53. Nezůstalo však jen u ideologických výpadů, nýbrž docházelo také k perzekuci funkcionářů židovské původu, sionistických organizací a náboženských obcí. Zásadní obrat byl bezprostředně spojen s přípravou, průběhem a následky politického procesu s Rudolfem Slánským a spol., který podnítil antisemitskou vlnu v Československu.

Politická příprava procesu se zakládala na obviněních z „židovského buržoazního nacionalismu“ a varování před „mezinárodním židovstvem“ jakožto nepřítelem proletářské revoluce a hlavní síle světového imperialismu. Na výrobě procesu se zásadní měrou podíleli tzv. sovětszí poradci ve Státní bezpečnosti, z nichž první přišli do ČSR již v říjnu 1949. Nejen v Moskvě, domově antisemitské koncepce, ale i u předních československých komunistů vznikala podezření z úmyslného obsazování vedoucích funkcí ve straně a státním aparátu „sionisty“.

Odpovědnost za rozmisťování kádrů měl přitom generální tajemník ÚV KSČ Rudolf Slánský. Jeho zatčení v listopadu 1951 a zejména následný veřejný proces znamenaly proniknutí antisemitismu do obecného povědomí československé společnosti. Politický proces proti „sionistům“ proběhl také na Slovensku. Konal se ve dnech 7.–9. 12. 1953, obviněnými však nebyly politické osobnosti a měl celkově menší politický význam a ohlas nežli proces se Slánským a spol.

Vítězství antisemitské linie při přípravě největšího politického procesu v polovině padesátých let v Evropě bylo předpokladem, aby se antisemitismus stal na dlouhá léta součástí oficiální politiky. Hlavním důvodem pro antisemitský ráz procesu v ČSR, jak bylo řečeno, byla právě změna sovětské zahraniční politiky na Blízkém východě. Pražský proces tak měl podat důkaz o změně poměru Moskvy a zemí východního bloku k Izraeli, který nenaplnil ruská očekávání a nestal se prosovětským opěrným bodem ve východním Středomoří.

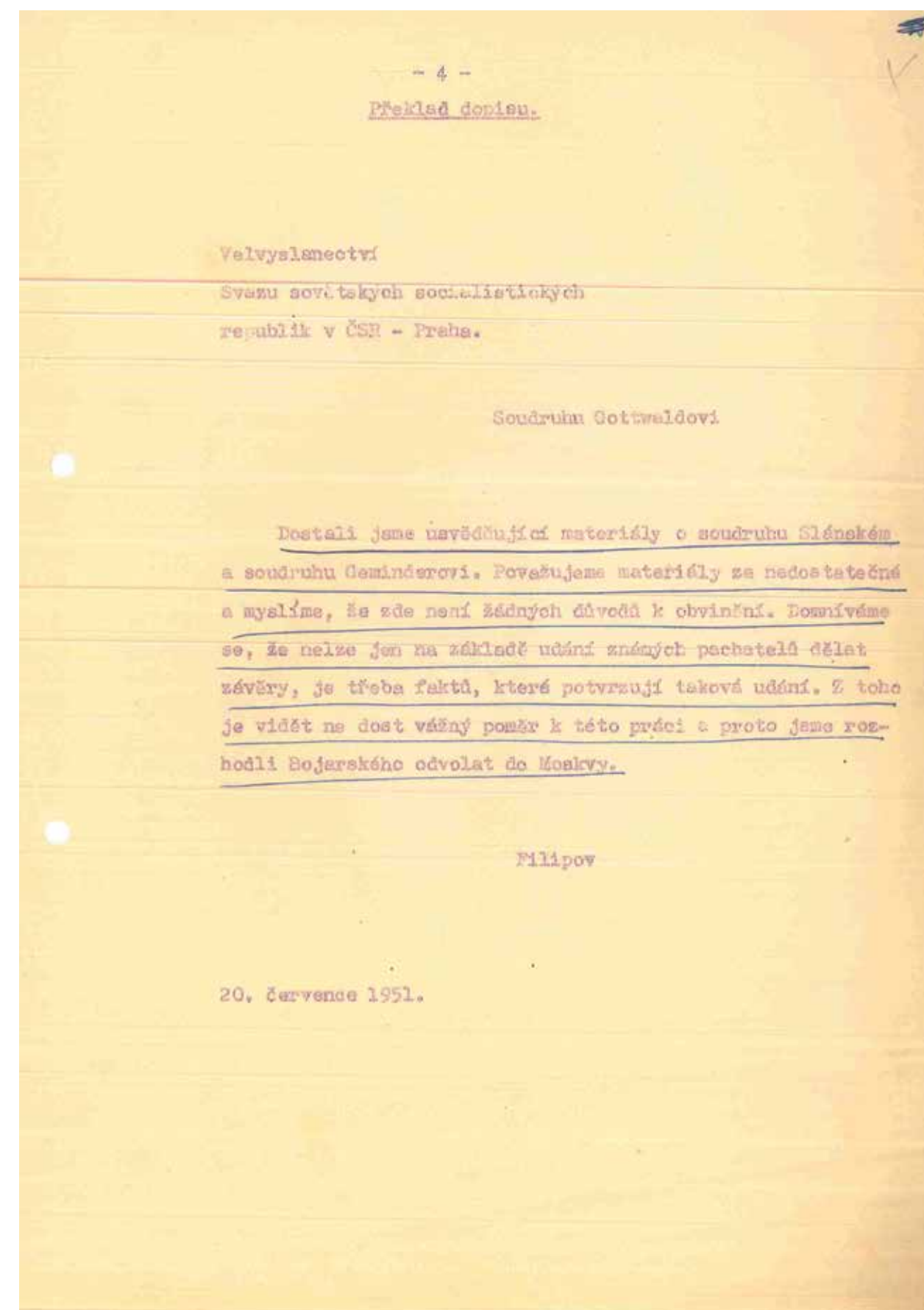
Zatýkání a příprava procesu

K zatýkání a výslechům dochází již na podzim roku 1949. První obětí byl náměstek ministra zahraničního obchodu Eugen Löbl, v říjnu 1950 následoval brněnský tajemník KSČ Otto Šling. Zatýkání pokračovalo v roce 1951, v lednu byl zatčen ministr zahraničních věcí Vladimír Clementis a jeho náměstek Artur London, v únoru Bedřich Reicin, náměstek ministra národní obrany, Karel Šváb, náměstek ministra národní bezpečnosti, v dubnu Vavro Hajdů, náměstek ministra zahraničních věcí, v červnu Otto Fischl, náměstek ministra financí.

Klement Gottwald pod sovětskou hrozbou, že sám bude do spiknutí vtažen, dal v listopadu 1951 souhlas k zatčení svého přítele Rudolfa Slánského, generálního tajemníka ÚV KSČ. Téhož měsíce byl zatčen také Bedřich Geminder ve funkci vedoucího mezinárodního oddělení sekretariátu ÚV KSČ. 10. ledna 1952 byl zatčen Rudolf Margolius, náměstek ministra zahraničního obchodu, 31. ledna Ludvík Frejka, přednosta národohospodářského odboru Kanceláře prezidenta republiky, 23. května 1952 Josef Frankl, zástupce generálního tajemníka KSČ, a jako poslední 9. června 1952 André Simone, redaktor Rudého práva.

Je zřejmé, že sovětszí poradci s pomocí Státní bezpečnosti zahrnuli do „spiknutí“ škálu osobností: od stalinistů Švába a Reicina přes umírněné komunisty Clementise a Franka, až po neangažující se profesionální experty, jako byli Margolius a Frejka, a nakonec i Slánského, který byl jistou dobou za přípravu procesů zodpovědný.

Překlad dopisů:

- 5 -

Opis konceptu dopisu soudruha
Gottwalda soudruhu Filipovu

Velmi spěchá !

Soudruhu Filipovu.

Vaši šifrovku z 20. července 1951. jsme obdrželi. Souhlasím plně s Vámi, že na základě vyšetřovacích materiálů nelze vanést proti dotyčným soudruhům obvinění a tím méně dělat nějaké závěry. To platí dvojnásob, když výpovědi pocházejí od usvědčených sloŕinců. To je moje mínění od prvního okamžiku, kdy jsem se o věci vůbec dověděl. Z vedoucích československých soudruhů znají zmíněné výpovědi pouze Kopřiva, Gottwald a částečně také Če-
pička, jehož informoval Gottwald. Soudruh Bojarský nám posky-
tuje velmi cennou pomoc po linii ministerstva národní bez-
pečnosti a jeho případné odvolání by nám na tomto úseku značně ztížilo práci. Prosim proto uvážít, zda by soudruh Bojarský nemohl být u nás ponechán i nadále.

Gottwald v.r.

20. července 1951.

- 14 -

Překlad dopisu ÚV VKS(b) podepsaný Stalinem
a adresovaný soudruhu Gottwaldovi

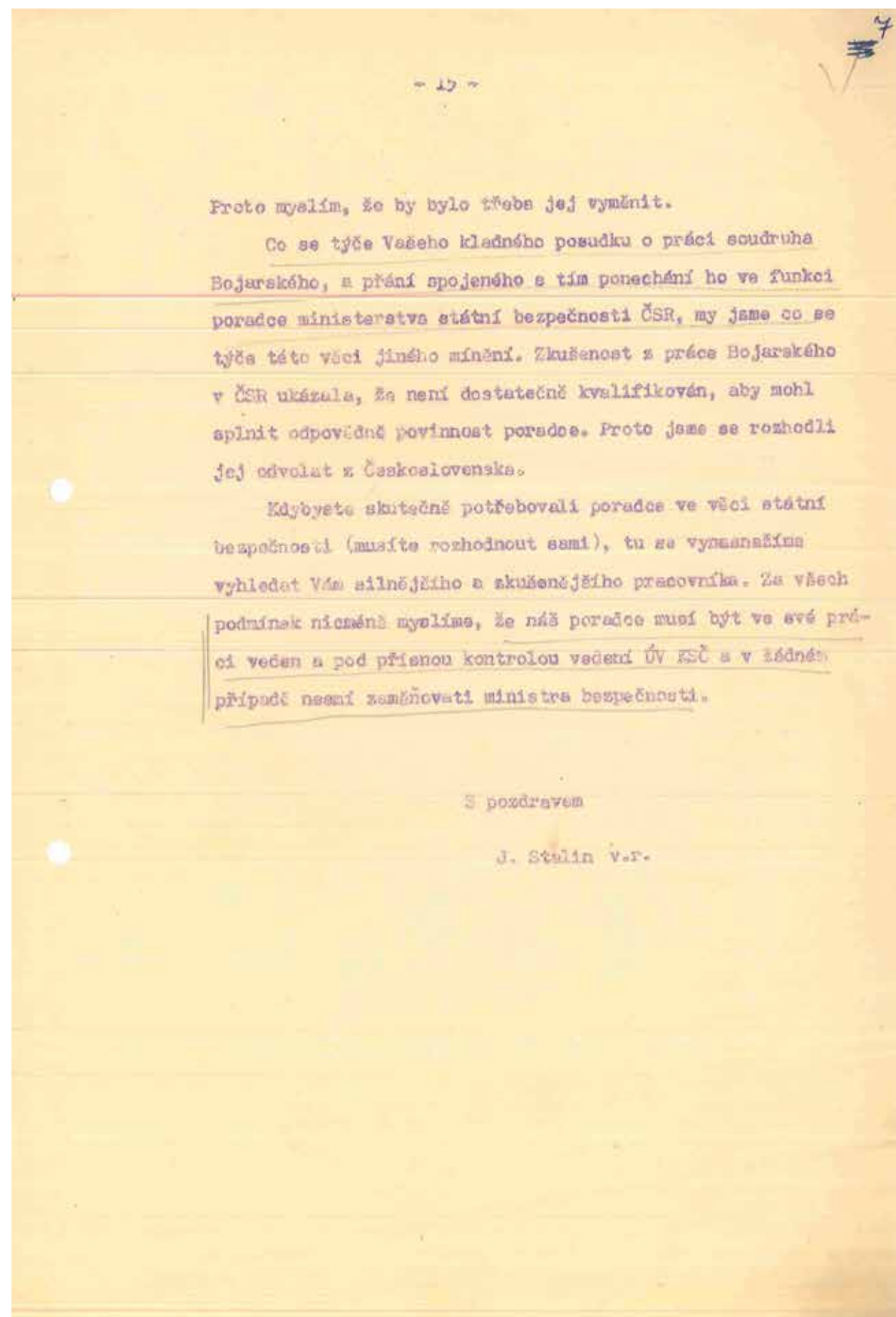
24. července 1951.

Soudruhu Gottwaldovi

Soudruh Čeŕpička nás obširně informoval a podal nám zprávu o činnosti soudruhů Slánského a Gemindera.

My jako dříve myslíme, že výpovědi pachatelů bez faktů potvrzujících tyto výpovědi nemohou sloužit jako základ pro obvinění činitelů známých stran pro jejich velkou kladnou práci. Naše zkušenost a boje s nepřeteli mluví o tom, že usvědčení pachatelů s cílem zasévat vzá-
jemnou nedůvěru uprostřed vedení strany, nezřídka přistu-
pují k pomluvám čestných lidí (je to jejich způsob boje se stranou). Proto Vy správně postupujete s opatrností a bez důvěry k výpovědím zkušených pachatelů pokud se týká soudruhů Slánského a Gemindera.

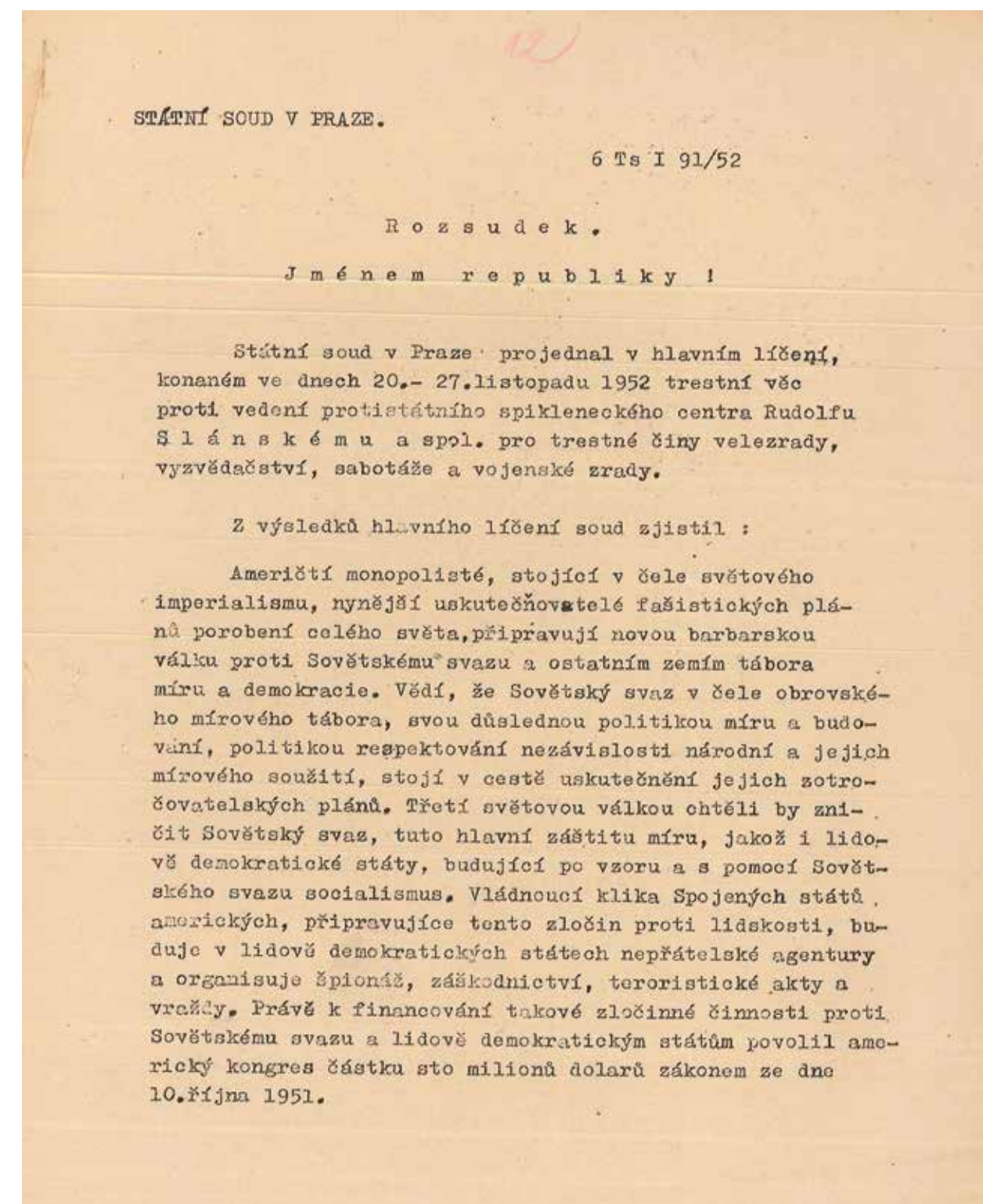
Zároveň s tím, co přicházelo od našich sovětských pra-
covníků je nám jasno, že soudruh Slánský nadřlal mnoho chyb v oblasti vyzdviŕování a rozestavování vedoucích kádrů. Uká-
zal se jako krátkozraký a příliš důvěřivý v důsledku čehož epiklenci a nepřátele dosti svobodně a beztestně řádili a škodili straně a lidu. Zdá se nám proto, že na místě gene-
rálního tajemníka nemůže být takový člověk, který se špatně vyzná v lidech a dopouští se často chyb v rozmiřování kádrů.

Konání procesu a tresty odsouzených

Hlavní líčení v trestní věci proti vedení protistátního spikleneckého centra v čele s Rudolfem Slánským pro trestné činy velezrady, vyzvědačství, sabotáže a vojenské zrady začalo 20. listopadu 1952 na Státním soudě v Praze a trvalo sedm dní. Na jeho konci bylo vyneseno 11 rozsudků smrti a tři doživotní tresty.

Rozsudek:

Podobně jako v ostatních lidově demokratických zemích střední a jihovýchodní Evropy, i v Československu vytvořili západní imperialisté své agentury. Po osvobození naší země sovětskou armádou prováděli západní imperialisté své záměry podřídit si lidově demokratické Československo svému diktátu prostřednictvím své "legální" agentury, soustředěné kolem Eduarda Beneše, která prováděla rozvratnou činnost s legálních posil ve státním a hospodářském aparátě.

Když československý lid v únoru 1948 rozdrtil kontrarevoluční puč benešovské reakce, aktivisují američtí imperialisté svou hlavní, dosud skrytou agenturu uvnitř KSČ, protistátní spiklenecké centrum, vedené Rudolfem Slánským.

Obviněný Rudolf Slánský jako syn zámožného obchodníka byl vždy cizím živlem v dělnickém revolučním hnutí a v KSČ. Již ve dvacátých letech projevil se jako trockista a agent buržoasie v dělnickém hnutí. V roce 1930 se stal agentem americké špiónážní služby, které zrazoval zájmy Komunistické strany a revolučního dělnického hnutí. V době druhé světové války Slánský - nepřátelský agent v Sovětském svazu - přistoupil na zrádnou a špiónážní spolupráci s agentem Inteligell Service, bývalým generálem Heliodorem Pikou, jenž předával tajné informace vojenského rázu a který opět Slánskému dával záškodnické pokyny, pokud jde o velení a řízení partyzánských jednotek ve Slovenském národním povstání. Slánský v září 1944 podle směrnic Heliodora Píky zneužil své funkce zmocněnce vedení KSČ v hlavním partyzánském štábu na Slovensku a záměrně oslaboval boj slovenského lidu proti nacistickým vetřelcům tím, že podřídil partyzánské oddíly, nejbojeschopnější a nejrevolučnější část ozbrojených sil povstání, reakčnímu Goliánovu vedení. Poskytl tím prospěch nepříteli za zvlášť přitěžujících okolností a způsobil škodu slovenskému lidu v jeho boji za svobodu. Slánský jako zrádce povstání zavinil

smrt Jana Švermy. Nemocného Jana Švermu nutil k dalšímu pochodu a neučinil žádná záchraná opatření. Slánský věděl, že Švermu čeká smrt, nebude-li mu poskytnuta pomoc. Slánský měl a mohl tuto pomoc zajistit, avšak neučinil tak. Vytvořil tak záměrně situaci, za které došlo k smrti Jana Švermy. Učinil tak proto, aby odstranil svědka své zrahy a jednu z nejvýznamnějších překážek, jak sám doznal, své další velezrádné a záškodnické činnosti.

Americko-britští imperialisté již během druhé světové války zajišťovali si prostřednictvím různě maskovaných organizací agenturní síť pro případ porážky Hitlera Sovětským svazem pro země střední a východní Evropy. Tuto funkci plnil zejména tak zv. "Britský výbor", později "Trust fund", ve službách britského ministerstva vnitra. Tato tak zvaná dobročinná, ve skutečnosti však špiónážní organizace, zachycovala emigranty na počátku okupace v Polsku.

Pomocí ní získává své agenty špión Hernan Field v Polsku, podobně jako Noel Field, neblížší spolupracovník Allana Dullese, řídícího americké výzvědné agentury ve střední a východní Evropě, získává agenty pomocí jiné krycí špiónážní organizace USC ve Švýcarsku.

Takto byli získáni jako imperialističtí agenti obvinění Otto Šling, Evžen Löbl, Ludvík Frejka - Freund, Vavro Hajdu a řada dalších sionistů, trockistů a zrádců českého a slovenského lidu, kteří se již dříve jako třídně cizí živly vloudili do Komunistické strany. Obdobně byli do služeb západních imperialistů získáni i další členové protistátního spikleneckého centra, a to obvinění Vladimír Clementis, Artur London a André Simone, vlastním jménem Otto Katz, a to již během druhé světové války různými imperialistickými rozvědkami, aby po skončení války rozkládali dělnické hnutí.

- 4 -

Všichni tyto zavázaní agenti se vrátili spolu se zrádci, soustředěnými koleny agenta Beneše, po osvobození našich zemí Sovětskou armádou zpět do Československa, aby zde pracovali v intencích svých amerických chlebovárců k odvrácení ČSR od Sovětského svazu a tábora míru, aby tak vytvořili nástupiště k barbarskému útoku proti Sovětskému svazu a zemi lidové demokracie a zavlekli naši zemi do područí amerického imperialismu.

Po osvobození naší vlasti Sovětskou armádou stal se Slánský generální tajemník KSČ. Tohoto svého postavení zneužil k vytvoření protistátního spikleneckého centra, které si vzalo za cíl zmocnit se trockistickými metodami strany i státního a hospodářského aparátu a přivodit pak zvrát lidově demokratického zřízení a obnovit kapitalismus v naší vlasti.

Toto centrum vytvořil Slánský postupně z nejružnějších individuů z řad západní emigrace, zejména odchovanců sionistických organizací, trockistů, buržoasních nacionalistů, starých špiónů a jiných nepřátel československého pracujícího lidu.

Tato individua prosadil Slánský na klíčové pozice ve straně i ve státním a hospodářském aparátě.

Tak se stal usvědčený agent amerického vyzvědače Hermana Fielda obviněný Ludvík Frejka, předsedou národohospodářské komise ÚV KSČ.

Na místo zástupce generálního tajemníka ÚV-KSČ na úseku průmyslu, peněžnictví a obchodu, postavil Slánský obviněného Josefa Franka, válečného zločince.

Vedením mezinarodního oddělení ÚV-KSČ pověřil Slánský trockistu Bedřicha Gemindera, odchovance sionistických organizací. Spolu s ním a s Franken a s Frejkou dosazoval Slánský další členy spiknutí do klíčo-

- 5 -

vých pozic ve státním a hospodářském aparátě.

Tak na ministerstvu zahraničních věcí zajišťoval úkoly protistátního spikleneckého centra slovenský buržoasní nacionalista a usvědčený agent francouzské, anglické a americké výzvědné služby Vladimír Clementis. Jeho náměstky ustanovili Slánský s Geninderem syna milionáře a agenta IS obviněného Vavro Hajdu a dále agenta americké rozvědky a trockistu Artura Londa.

Náměstky ministra zahraničního obchodu se přičiněním Slánského stali syn velkoobchodníka obviněný Evžen Dubl, agent Hermana Fielda a později agent IS, a dále obviněný Rudolf Margolius, rovněž syn velkoobchodníka a agent IS.

Náměstkem ministra národní obrany byl zásahem Slánského jmenován Bedřich Reicin, trockista a konfident gestapa, který - jak soud zjistil - vydal za okupace na smrt členy ilegálního ÚV-KSČ, mezi nimi byl i národní hrdina Julius Fučík.

Hlava spiknutí Rudolf Slánský reorganizoval nepřátelské živly v aparátě KSČ, zejména na místa vedoucích tajemníků KSČ v nejdůležitějších průmyslových krajích. Tak významné postavení zaujal jeden z hlavních společníků Slánského Otto Šling, kterého dosadil Slánský spolu s Marií Švermovou do významné funkce krajského tajemníka KSČ v Brně.

Jako jednu z nejdůležitějších spojek centra s imperialistickými rozvědkami ustanovil Slánský trockistu a mezinárodního špióna André Simona, vlastním jménem Otto Katz.

Ochranu zločinecké činnosti protistátního spikleneckého centra zajišťoval před odhalením válečný zločinec Karel Šváb, jehož Slánský ustanovil nejprve jako

vedoucího bezpečnostního oddělení ÚV-KSČ, později jako náměstka ministra národní bezpečnosti.

K úspěšnému zajištění škůdcovské činnosti na svém úseku získávali jednotliví členové vedení spikleneckého centra další nepřátelské živly. Tak byla vytvořena rozsáhlá spiklenecká záškodnická a špionážní síť, která prováděla zákeřnou rozvratnickou činnost, sledující likvidaci lidově demokratického státního zřízení po vzoru fašistické titovské Jugoslaviie. Tento cíl jejich zločinné činnosti byl všem účastníkům protistátního spikleneckého centra zcela jasný a zřejmý.

Pomocí takto vytvořené sítě prosazovali spiklenci svůj zločinný cíl na jednotlivých úsecích stranického, státního i hospodářského života.

Hlava spiknutí Rudolf Slánský se svými hlavními pomocníky Josefem Frankem, Ludvíkem Frejkom a Bedřichem Geminem zneužívali svého postavení v aparátě ÚV-KSČ, aby pro účely spiknutí obsazovali klíčové pozice ve státním a hospodářském aparátě nepřátelskými pracujícími třídě cizími živly. Orientovali se při tom na záškodnické reakční tak zv. nepostradatelné buržoasní odborníky, jakož i na osoby, které se přímo v ústředním sekretariátě, nebo v krajských aparátech strany osvědčily jako ochotné nástroje Rudolfa Slánského nebo jeho pomocníků.

Účastníci spiknutí ve stranickém aparátě se záškodnickým úmyslem zasahovali přímo do státního a hospodářského aparátu prostřednictvím různých komisí bez vědomí volených orgánů strany a bez vědomí a přes hlavy resortních ministrů. Takovým nástrojem škůdcovských zásahů do státního a hospodářského aparátu se stala pod vedením Ludvíka Frejky národohospodářská komise ÚV-KSČ a její sekce. Člony této komise a zejména na jejich sekcích byli kapitalističtí

odchovanci, kteří byli současně v odpovědných funkcích jako generální ředitelé jednotlivých hospodářských sektorů. Takto se stali řídicími a kontrolujícími orgány veškeré hospodářské činnosti. Tím si spiklenci zajistili, aby jejich záškodnické akce nemohly býti dlouho odhaleny.

Když byla škodlivost národohospodářské komise při ÚV-KSČ odhalena, spiklenci prosadili zřízení oddělení pro průmysl, peněžnictví a obchod, do jehož čela postavil Slánský člena vedení protistátního centra obviněného Josefa Franka a pokračovali pod novou organizační formou ve své záškodnické činnosti s týmiž zločinnými kádery.

Obdobně ovlivňovali činnost ministerstva zahraničních věcí pod vedením Bedřicha Geminera za spoluúčasti Vladimíra Clementise obvinění Vavro Hajdu a Artur Lodon pro cíle spikleneckého centra.

Na úseku bezpečnosti podobným způsobem zasahoval do ministerstva vnitra a později ministerstva národní bezpečnosti podle přímých instrukcí Slánského obviněný Karel Šváb.

Záškodnickým rozestavováním nepřátelských kádru v KSČ, porušováním základních politických a organizačních principů strany sledovali spiklenci cíl setřít revoluční charakter KSČ jakožto hlavní opory lidově demokratické soustavy, odtrhnouti stranu po trockisticko-titovském vzoru od širokých pracujících mas, oslabit její vedoucí roli ve státě a vytvořit tímto způsobem podmínky pro uchopení moci a zničení lidově demokratického zřízení republiky.

Spiklenci si byli dobře vědomi toho, že cesta k socialismu a tím ke stálému a soustavnému zvyšování životní

- 8 -

a kulturní úroveň pracujících může být zajištěna jen stále stoupající socialistickou výrobou s nejvyšším využitím techniky.

Proto se podle instrukcí Slánského pod přímým vedením Ludvíka Frejky a později Josefa Franka zaměřili na oslabování našeho hospodářství rozsáhlými sabotážními činy. Nejrozsáhlejší z těchto sabotážnických a záškodnických akcí byla provedena v úseku hospodářského plánování, čímž byly způsobeny jak mnohamiliardové škody hmotné, tak i dalekosáhlé škody morálně politické. Spiklenci se zaměřili především na výstavbu těžkého průmyslu, kterou vším možným způsobem sabotovali.

Další formou jejich záškodnické činnosti bylo, že záměrně zanedbávali těžbu důležitých surovin nebo ji naplánovali tak nízkou, že to neodpovídalo skutečným možnostem.

Spiklenci ohrožovali budování socialismu také v úseku investic tím, že naplánovali nadměrné, hospodářsky naprosto neodůvodněné investice v lehkém průmyslu a naplánované investice těžkého průmyslu prováděli opožděně nebo nahrazovali dosud provozu schopné objekty novými, aniž zvyšovali kapacitu výroby. Výstavbu těžkého průmyslu brzdili tím, že rozložili investice v této době na mnoho míst současně bez zajištění projekční připravenosti a škádčovsky tak způsobili značné škody umrtvování kapitálu a nadměrnou rozestaveností.

Rozvoj průmyslové výroby, zejména v těžkém průmyslu, brzdili spiklenci záměrně také tím, že vytvářeli disproporci mezi surovinovou základnou a výrobou, mezi výrobou polotovarů a hotových výrobků a konečně mezi výrobou energetiky a ostatním průmyslem.

Brzdí jej i záměrný stanovení nízkých výrobních úkolů v rozhodujících odvětvích průmyslu, i když se přesvědčili, že tyto úkoly jsou ve skutečnosti překračovány.

Také po organizační stránce záměrně brzdili spiklenci přechod našeho hospodářství k hospodářství socialistickému

- 9 -

tím, že zachovávali staré organizační formy, jako byl Ústřední svaz průmyslu, zbytečné to byrokratické organizace s kádry z řad přísluhořů kapitalistických monopolistů. Slánský a Frejka záměrně zavedli podvodný systém tak zv. "socialistického podnikového hospodářství", nesprávné kapitalistické metody v účtování, převzaté z batismu do všech národních podniků, a brzdili tak jednak zavádění sovětského chozrasčotu a zkušeností socialistického plánování a na druhé straně oživovali kapitalistické metody honby za ziskem. Cílem všech těchto záškodnických akcí protistátního spiklenceckého centra bylo učiniti naši zemi závislou na surovinové základně na západě, brzditi nesprávným investováním a dalšími formami rozvoj socialismu, oslabiti tak hospodářské základy naší vlasti a tím její obranyschopnost proti útoku ze strany imperialistů.

Snažili se podřídití naše hospodářství kapitalistickému západu a odtrhnouti je od Sovětského svazu i v zahraničním obchodě. Směrnicí Slánského, Frejky a Franka tu prováděli další členové spiklenceckého centra Evžen Löbl a Rudolf Margolius z funkce náměstka ministra zahraničního obchodu. Obsazení klíčových postavení v ústředním úřadě i ve výsadních společnostech a řady reexportérů nepřátelskými živly bylo předpokladem pro úspěšné uskutečňování spiklenceckých cílů. Zvláště výrazně se to projevilo mezi reexportéry v zahraničí, mezi nimiž bylo mnoho emigrantů z řad bývalých kapitalistů. Takto vytvořená rozsáhlá síť zrádců sjednávala celou řadu vysoce ztrátových obchodů s kapitalistickými státy.

Tito zrádci v zahraničním obchodě ztěžovali uzavírání pro nás výhodných smluv se Sovětským Svazem a zeměmi lidových demokracií, jinž záměrně nabízeli nebo prodávali výrobky téhož druhu mnohem dražší, než je prodávali do kapitalistických států. Svoji sabotérskou činnost zastírali zavedením konta M, které znemožňovalo kontrolu

zahraničního obchodu a tím i odhalení záškodnické činnosti.

V linii svého protistátního spiknutí pokračovali spiklenci v posilování hospodářství titovské fašistické kliky i v době odhalení titovských zrádců resolucí IB a brzdili tím rozvoj našeho průmyslu i průmyslu zemí lidových demokracií.

Spiklenci poškozovali naše hospodářství dále tím, že uzavírali se zahraničními kapitalisty smlouvy o náhradě za znárodnění, kterými byly zahraničním kapitalistům nezákonně poskytnuty mnohamilionové částky, jako tomu bylo v případě náhrady anglickému podniku Unilever za znárodněný nacistický majetek firmy Schicht.

Spiklenci dále uzavírali smlouvy, z nichž jim bylo jasné, že objednané zboží vzhledem k obchodním diskriminacím vůči naší republice zejména se strany amerických monopolistů nebude dodáno, až kupní cena byla placena předem. Nejtypičtější v řadě takových případů je zločinná smlouva o zakoupení širokopásové válcovny ze Spojených států amerických, čímž vznikla státu škoda kolem jedné miliardy korun.

Obviněný F r e j k a po dohodě se Slánským záměrně naplánoval spolu se svými společníky šedesáti procentní podíl našeho zahraničního obchodu s kapitalistickými státy ještě na konci pětiletého plánu, aby tak pevně podřídili naše hospodářství kapitalistickému hospodářství.

Všechny tyto záškodnické činy způsobily našemu hospodářství příné hmotné škody, které podle znaleckých posudků dosahují výše mnoha miliard a které nadto svazovaly naše hospodářství s kapitalistickým západem, při čemž v řadě zjištěných případů byly příčinou podporou zrádných emigrantů, kterým se tak dostalo milionových částek k jejich zrádcovské činnosti proti naší vlasti.

Spiklenci chtěli takto oslabiti celé naše národní hospodářství a současně faktickým přechodem zahraničního obchodu do rukou kapitalistických živlů vytvořiti podmínky pro hladký přechod do monopolistického kapitalismu po provedení jimi ohystaného zvratu v republice.

V období, kdy úspěch přechodu naší vlasti k socialismu je podmíněn vybudováním socialismu na vesnici, soustřeďuje protistátní spiklonecké centrum svoji záškodnickou činnost i na úseku zemědělství. Slánský a Frank podporovali zejména po únoru 1948 vesnické boháče, umožňovali jim pod rouškou tak zv. "vlivných a vzorných hospodářů" vstup jako do JZD, tak i do strany. Maskující se obrátě ve svých oficiálních projevech, prosazovali po únoru 1948 v širokém měřítku do úseku ČSSS, které mají býti vzorem socialistického zemědělství a mají tedy významnou úlohu při přechodu vesnice k socialismu, na vedoucí místa voliké množství třídně nepřátelských živlů. Pomocníky v této zločinné činnosti našli ve členech protistátního spiknutí a to v agentu gestapa Josefu S n r k o v s k é m, kterého Slánský postavil do funkce generálního ředitele ČSSS a později náměstka ministra zemědělství, a v Ottovi Š l i n g o v i, který zvláště horlivě prováděl nepřátelské rozmišťování kádru v kraji brněnském, zejména v případě velkostatkářů bratří Kuthanů. V úseku ČSSS byly pak způsobeny ohromné škody, zejména nesprávnou investiční politikou, obdobně jako v průmyslu, kde také vysoká rozestavěnost, projekční nepřipravenost a sabotáž při výstavbě gigantů byly v souhlase s cílem protistátního spikloneckého centra.

Také v úseku zásobování způsoboval obviněný Josef Frank a Ludvík Frejka se svými společníky značné škody nesprávnou cenovou politikou, zejména škodlivými disproporcemi mezi nízkými výkupními cenami obilí a jiných

-12 -

zemědělských produktů a vysokými výkupními cenami nadkontingentního masa. Potíže v zásobování zvyšovala i záškodnická činnost protistátního spikleneckého centra v zahraničním obchodě. Na polzin roku 1950 a v první polovině roku 1951, kdy již jame naše zásobovací obtíže museli řešiti dovozem obilí a masa z přátelených států, zejména ze Sovětského svazu, prodal Rudolf M a r g o - l i u s tisíce tun obilí a konzervovaného masa do kapitalistických států. Při těchto obchodech mimo poškození zásobování vznikly i značné ztráty obchodní.

Účelem záškodnické činnosti protistátního spikleneckého centra i na těchto úsecích našeho hospodářského života, bylo oslabení naší hospodářské základny a tím zmenšení obranyschopnosti naší země. Cílen spiklenců na úseku zásobování bylo pak i to, aby byla vyvolána nespokojenost pracujících a aby tak byla záměrně narušována hospodářská výstavba republiky.

V úseku finanční politiky prováděl záškodnickou činnost protistátního spikleneckého centra obviněný Otto F i s c h l, dosazený po únoru 1948 hlavou centra Rudolfem Slánským z aparátu ÚV-KSČ do funkce náměstka ministra financí, aby tam prováděl zejména podporu záškodnické činnosti sionistických organizací. Obviněný Fischl již ve své funkci národního správce majetkových podstat utvořil záškodnickým prováděním restitučního zákona z tohoto zákona nástroj k soustředění veškerého židovského majetku v rukou kapitalistických sionistických živlů v ČSR. Ve své funkci podporoval velkoryse úniky devis při legálním odchodu lidu nepřátelských buržoasních sionistických živlů v ČSR do státu Izrael. Obviněný Fischl také potlačoval v souhlase se směrnicemi Slánského účinné odhalování nezákonných přechodů nepřátel lidové demokracie z řad židovské buržoasie, zejména na Slovensku, v tak zv. akci " Brycha ", při níž byla Československá republika poškozena o sta-

-13 -

miliónové devisy. Záškodnická činnost Fischlova na úseku financí byla doprovázena ještě podobnou zločinnou činností v úseku zahraničního obchodu. Velkorysé devisové machinace byly umožněny ještě řadou jiných nezákonných machinací, jejichž odhalení obviněný Fischl rovněž kryl.

Na provádění protistátní činnosti spikleneckého centra na úseku ministerstva zahraničních věcí se podílí jak hlava spiknutí Rudolf Slánský, tak zejména vykonavatel jeho směrnic na tomto úseku Bedřich G e m i n d e r z aparátu ÚV-KSČ a Vladimír C l e m e n t i s jako ministr zahraničních věcí, jakož i jeho náměstak Vavro H a j d u a později i Artur L o n d o n . Prostředkem k zajištění těchto spikleneckých cílů bylo na tomto úseku záškodnické rozmisťování kádru, a to jak přímo na ministerstvu zahraničních věcí, tak zejména na našich zastupitelských úřadech. Jmenování spiklenců umisťovali na našich zastupitelských úřadech v cizině záměrně mnoho nepřátelských živlů. Umožňovali tak některým z nich, aby zůstaly v imperialistické cizině a působily tím našemu státu politické a finanční škody. Umisťování nepřátelských živlů v zemích lidových demokracií utvořili spiklenci podmínky pro narušování našich vzájemných vztahů se Sovětským svazem a zeměmi lidových demokracií.

Sledující své škádnické cíle, brzdili spiklenci po únoru 1948 očistu a proniknutí dělnických kádru do ministerstva zahraničních věcí. Vedle této záškodnické kádrové politiky poškozovali spiklenci naši republiku rozsáhlou špionáží ve prospěch kapitalistických výzvědných služeb. Cílen všech těchto záškodnických činů na úseku zahraniční politiky bylo utvoření podmínek pro postupné převádění naší republiky do tábora imperialismu a jejího odtržení od Sovětského svazu a lidově demokratických zemí, a to po vzoru Titovy fašistické kliky v Jugoslavií. Tento účel měly velezrádné styky Slánského, Gemindera i dalších společníků se známým agentem londýnských velkokapitalistů s agentem IS Koni Zilliacusen,

- 14 -

který byl odhalen jako jeden ze strůjců Titova přechodu do tábora imperialistů a který se pak pokoušel ovlivňovati naši zahraniční politiku na zasedání OSN v Paříži prostřednictvím obviněného Vladimíra Clementise. Rudolf Slánský a jeho společníci též ujišťovali titovského tak zv. ideologa Moše Pijadeho i po odhalení titovské kliky o shodném postupu s Titem.

Na úseku armády zajišťovali Rudolf Slánský a Bedřich Reicin cíle spiklenců záměrným systematickým oslabováním obranyschopnosti naší vlasti. Reicin ve své původní funkci vedoucího obranného vojenského zpravodajství bránil odhalování a stíhání agentů imperialistických rozvědek, nasazovaných do československé armády. V únoru 1946 prostřednictvím titovského agenta Ivanoviče umožnil Reicin americké výzvědné službě, aby uloupila tak zv. Štěchovičský archiv s důležitým zpravodajským materiálem a zejména s evidencí agentů gestapa a SD v našich zemích, ač byl o tomto archivu předem informován. Naproti tomu ještě v této funkci předával jugoslávským, francouzským, anglickým a americkým špiónům, kryjícím se pláštíkem diplomatických a vojenských zástupců tajné informace o organizaci, početním stavu, materiálním vybavení naší armády a způsobu výcviku. Spolu s dalšími nepřáteli ve vedení armády sabotovali Slánský a Reicin Košický vládní program, zejména pokud jde o očištění armády od reakčních důstojníků, upevňování jejího lidově demokratického ducha a jejího budování po vzoru sovětské armády. Spiklenecké centrum pokoušelo se vytvořiti organizační, kádrové i materiální podmínky pro obnovu kapitulantské armády, spjaté se západními imperialisty a sloužící věrně jejich zájmům. Hlava spiknutí Rudolf Slánský prostřednictvím Otty Šlinga vytvořil též spikleneckou síť, složenou z reakčně zaměřeného generálského kroužku v Brně.

- 15 -

Zajištění cílů protistátního spikleneckého centra na úseku tisku pověřil Slánský člena spiknutí André Simoneho, vlastním jménem Otto Katz, používaného jinak jako spojky k západním imperialistům. Simone-Katz měl za úkol popularisovat trockistickým způsobem Slánského, zejména jako prý organizátora partyzánského hnutí na území republiky v době okupace. K úspěšnému zajištění svých cílů prosazovali Slánský s Geminderem a dalšími obviněnými do stranického tisku rafinovaným způsobem trockistické živly, jako na příklad Evžena Klingera.

Zvláštní zájem mělo protistátní spiklenecké centrum na tom, aby se zmocnilo ministerstva národní bezpečnosti a tak se zajistilo před odhalením. Tento úkol zajišťoval Slánský sám jako předseda bezpečnostní komise ÚV-KSČ a rovněž i další člen vedení spikleneckého centra Karel Šváb, a to tento nejprve jako vedoucí bezpečnostního oddělení ÚV-KSČ, později jako náměstek ministra národní bezpečnosti. I na tomto úseku spiklenci utvořili zajištění své protistátní činnosti především obsazením klíčových posic v bezpečnosti, a to jak v aparátě ÚV-KSČ, tak přímo v ministerstvu vnitra a později i v ministerstvu národní bezpečnosti tím, že hlavní funkce obsadili nepřátelskými živly z řad trockistů, židovských buržoasních nacionalistů, kolaborantů, zrádných interbrigadistů a příslušníků staré buržoasní policie.

Snyslen této záškodnické činnosti bylo záměrné oslabování bezpečnostního aparátu a tím umožňování vlezrání, špiónážní a sabotážní činnosti imperialistických rozvědek.

Všechny tyto formy nepřátelské a záškodnické činnosti měly jeden konečný cíl: zmocniti se strany a státu, zničití jeho lidově demokratické zřízení, zničití samostatnost naší republiky a převéstí ji do područí západních imperialistů. Všichni spiklenci si vzhledem ke svým vysokým funkcím byli dobře vědomi, že takového cíle mohou dosáhnouti jen listivě zrádným

- 16 -

způsobem, jakým převedl Tito Jugoslavii do tábora imperialismu.

Spiklenci byli si vědomi, že nepřekonatelnou překážkou v uskutečnění jejich velezrádných cílů je předseda Komunistické strany Československa prezident republiky Klement Gottwald.

Proto obviněný Slánský záměrně ponechával ve funkci osobního lékaře prezidenta republiky trockistu a nepřitele lidově demokratického zřízení Dra Haškovece. Slánský sám doznal, že utajil před hlavou státu nepřátelský charakter tohoto osobního lékaře.

Soud došel k přesvědčení, že obviněný Slánský překročil tak k vytváření příhodných podmínek k případnému násilnému odstranění hlavy státu prezidenta republiky Klementa Gottwalda.

Vedení protistátního spikleneckého centra tvořilo - a to bylo také členy centra zamyšleno - pátou kolonu, zvláště nebezpečnou při útoku amerických imperialistů na naši zemi. Všichni obvinění společně vytvořili celý rozsáhlý aparát k provádění tohoto svého zločinného záměru, aparát s vypracovaným plánem akcí, s rozdělením úloh a posicí a se systémem podřízení jednomu vedoucímu centra. Všechny spolupachatele spojoval jeden zločinný cíl, vzájemně se informovali o celkovém zamyšlení akcí, podniknutých k uskutečnění zločinného plánu, třebaže nemohli vědět o každé konkrétní zločinné akci některého ze spolupachatelů. Nesou tedy všichni členové vedení protistátního spikleneckého centra odpovědnost za provedení všech velezrádných činů každého jednotlivého člena spiknutí, neboť všechny tyto činy směřovaly k likvidaci lidově demokratického zřízení a zničení samostatnosti naší republiky válkou. Rozsáhlost celé spiklenecké sítě a ohromná výše

- 17 -

hmotných i politických škod, vzniklých její zločinnou činností, zvyšovali značnou měrou nebezpečí pro samostatnost republiky a jejího lidově demokratického zřízení. Obviněný Rudolf Slánský ve své odpovědné funkci v branžním výboru NS a obviněný Bedřich Reicin jako náměstek ministra národní obrany znoužili pro cíle spiknutí naší armády, stejně jako obviněný Otto Šling, který vytvořil a dále řídil tak zvaný generálský kroužek.

Závažnou součástí protistátní činnosti centra bylo provádění rozsáhlých špionáží, při nichž byly vyzrazovány nejdůležitější, nejtajnější zprávy. Již během druhé světové války se zavázali zahraničním rozvědkám k dodávání špionážních zpráv obvinění Ludvík F r e j k a , Vavro H a j d u , Otto Š l i n g a André S i m o n e - Otto K a t z . Většina z nich přijala závazek spolupracovat s cizí výzvědnou službou po svém zatčení kapitalistickou policií. Tak Bedřich R e i c i n se zavázal písemně ke spolupráci s Gestapem v Praze v roce 1939 a na základě tohoto písemného závazku přešel po osvobození do služeb jugoslávské rozvědky. Vladimír C l e m e n t p stvrdil písemný závazek ke spolupráci s francouzskou výzvědnou službou po svém zatčení francouzskou policií v Paříži v roce 1939.

Vavro H a j d u a Ludvík F r e j k a se písemně zavázali ke spolupráci s britskou výzvědnou službou IS po svém zatčení britskou policií v Anglii v roce 1941 a v roce 1943.

Otto Š l i n g se zavázal ke špionážní spolupráci agentovi americké výzvědné služby Emanuelu Voskovi v dubnu 1939 v Londýně, kde se v roce 1944 zavázal opět ke špionážní spolupráci po návratu do ČSR agentu IS Hansonovi.

- 18 -

André Simone / Otto Katz / se zavázal ke špiónážní spolupráci francouzskému ministru a sionistickému velkokapitalistovi Mandelovi v září 1939 v Paříži.

Někteří z těchto zavázaných špiónů byli v důsledku svého prvního špiónážního závazku později získáni ke špiónážní spolupráci dalšími rozvědkami právě tak, jako obviněný Reicin. Tak tomu bylo u André Simoneho / Otto Katze /, který se zavázal ke špiónáži pro britskou výzvědnou službu IS jejím agentům Willertovi a Cowardovi a americké výzvědné službě prostřednictvím jejího agenta Davida Schönbruna.

Obviněný Vladimír Clementis se v důsledku svého špiónážního závazku francouzské policii v roce 1939 v Paříži dostal již během druhé světové války do špiónážního spojení s pozdějším francouzským velvyslancem Dejeanem. Po návratu do Československé republiky a po svém zapojení do protistátního spikleneckého centra, vytvořivšího se kolem Rudolfa Slánského, se tito zavázaní agenti cizích výzvědných služeb zúčastnili rozsáhlé špiónážní činnosti rozvědek kapitalistických států, stejně jako Slánský sám a další členové protistátního spikleneckého centra Bedřich Genin-der, Artur London, Evžen Löbl a Rudolf Margolius.

Všichni tito obvinění podávali agentům cizích výzvědných služeb tajné zprávy zvláště důležitého charakteru, které se dověděli ve svých vysokých funkcích ve stranickém státním aparátě. Již z jejich vysokých funkcí vyplývá zvláštní povinnost uchovávat státní tajemství, c nichž se dověděli.

Agenti cizích výzvědných služeb, s nimiž byli jednotliví členové vedení protistátního spikleneckého centra ve špiónážním spojení a kterým zrazovali důležitá státní

-19 -

tajemství, se kryli jednak pláštím diplomatických zástupců, jednak pláštím pokrokových novinářů a pokrokových politiků z kapitalistických zemí.

Obviněný Rudolf Slánský byl ve špiónážním spojení s agentem IS Koni Zilliacusem, jemuž předal jak četná špiónážní zprávy, tak i větší počet špiónážních zpráv písemných, odeslaných prostřednictvím obviněných Genin-dera, Londona a dalších spoluúčastníků spiknutí.

Rovněž obviněný Bedřich Genin-der udržoval špiónážní spojení s Koni Zilliacusem. Předával dále tajné zprávy jugoslávskému špiónu Novoselovi a agentům izraelsko-americké výzvědné služby Ehuda Awwriellovi-Überllovi, Dr. Felixovi a Ben Schalomovi.

Obviněný Vladimír Clementis v roce 1946 obnovil špiónážní spojení s bývalým francouzským velvyslancem v ČSR Dejeanem. Dále navázal špiónážní spojení s americkým agentem Steinhardtem a anglickými agenty Nicholsonem a Diksonem, jímž rovněž předával špiónážní zprávy a s jugoslávským vyslancem - titovským špiónem - Černojem.

Obviněný Ludvík Frejka navázal špiónážní spojení s americkým špiónem Hermanem Fieldem, kterému předával tajné zprávy hospodářského charakteru, stejně jako agentu IS Zilliacusevi.

Obviněný Bedřich Reicin předával závažné tajné vojenské zprávy jugoslávským vojenským příslušníkům plukovníku Ivanovičovi a plukovníku Rističovi, americkým vojenským příslušníkům plukovníkovi Woldikemu a plukovníkovi Königovi, britskému vojenskému příslušníkovi plukovníkovi Mullensovi a francouzskému vojenskému příslušníkovi generálu Flippo.

Obviněný Artur L. b n d o n , který vstoupil v roce 1947 ve špionážní spojení s americkým agentem Fielden, udržoval s ním spojení i po svém návratu do Československa a zneužíval kurýrní pošty ministerstva zahraničních věcí k odesílání písemných špionážních zpráv Slánského Zilliacusovi.

Obviněný Evžen L ö b l předával tajné zprávy americkému šponu Hermanu Fieldovi a šponu Liasovi, kryjícímu se pod pláštíkem dopisovatele listu " Times ". Důležité špionážní zprávy předal jugoslávskému šponu Černojevi.

Obviněný Rudolf M a r g o l i u s udržoval špionážní spojení s několika rozvědkami a to s americkou prostřednictvím Michales Deanové, s britskou prostřednictvím Koni Zilliacuse, se švédskou prostřednictvím Wilhelma Wintera, jímž vyrazoval důležité státní tajemství z oboru zahraničního obchodu.

Obviněný Otto Š l i n g předával tajné zprávy anglickému šponovi Turnerovi.

Nejrozsáhlejší špionážní styky měl obviněný André S i m o n e / Otto Katz /, který řadě cizích šponů předával zprávy, získané od dalších členů protistátního spikleneckého centra. Tyto zprávy předával zejména americkým šponům Maurice Hindusovi a Davidu Schönbrunovi a agentu IS Alexandru Werthovi a Willertovi, kteří se všichni kryli pláštíkem novinářské činnosti.

Obviněný Vavro H a j d u předával tajné zprávy jednak významnému britskému vyzvědači Jebbovi a dalším britským šponům Nicholsovi a Diksonovi a konečně francouzskému šponu Dejeanovi.

Všichni tito obvinění prováděli špionážní činnost po dobu několika let a podávali větší počet špionážních zpráv, při čemž se ukryvali za svými vysokými funkcemi, zneužívali k dodávání těchto zpráv diplomatické pošty, vysílali za tím účelem členy spikleneckého centra jako diplomatické zástupce do kapitalistické ciziny, prováděli tedy vyzvědačství způsobem zvláště nebezpečným .

Rozsáhlou záškodnickou činností v oboru plánování zanechávali obvinění Ludvík F r e j k a Josef F r a n k s dalšími spoluspiklenci podle směrnic Rudolfa Slánského záměrné rozšiřování surovinové základny v republice, sabotovali výstavbu těžkého průmyslu, a to zejména záškodnickým prováděním investic, a brzdili různými formami rozvoj průmyslové výroby vůbec. Těmito zločiny v oboru plánování způsobili tito spiklenci mohomiliardové škody v nejdůležitějších hospodářských úsecích dvouletého i pětiletého plánu. V oboru zahraničního obchodu znemožňovali toto poškození obou plánů miliardové škody, způsobené obviněnými Evženem L ö b l e m a Rudolfem M a r g o l i e m podle směrnic Slánského, Frejky a Franka. A to zejména : záměrně ztrátovými obchody s kapitalistickými státy, vyplácením neoprávněných náhrad na znárodněné podniky zahraničním kapitalistům a podporou kapitalistických živlů v zahraničí a mnoha dalšími formami záškodnické činnosti v oboru zahraničního obchodu. Všechny tyto škody doplňovaly ještě rozsáhlé devisové úniky, dosahující rovněž výše několika miliard korun, zejména ve prospěch sionistické buržoasie, legálně i nelegálně emigrující z Československé republiky. Tyto záškodnické akce zajišťoval ve srovnání se Slánským, Frejkou, Frankem, Löbblen a Margolien obviněný Otto F i s c h l na úseku ministerstva financí. V důsledku těchto záškodnických akcí na všech

úsecích našeho hospodářského života došlo k podvázání hospodářského rozvoje naší vlasti a byly zákeřně vytvářeny překážky k upevnění a prohloubení hospodářských styků se Sovětským svazem a zeměmi táboru míru jakožto pevné záruky stálého a soustavného vzestupu našeho hospodářství a životní úrovně našeho lidu. Tímto záměrným porušováním povinností, vyplývajících z jejich důležitých funkcí, soustavně mařili Slánský, Frejka, Frank, Löbl, Margolius a Fischl provádění dvouletého i pětiletého plánu a plnění i provádění těchto plánů značně ztížili ve všech jejich úsecích. Současně byly těmito záškodnickými živly způsobeny vážné poruchy v činnosti úřadů, veřejných orgánů a podniků, podřízených těmto obviněným. Dalšími důsledky této jejich záškodnické činnosti bylo vzhledem k zostřené mezinárodní situaci i ohrožení zájmu obrany vlasti ve značné míře.

Mimo uvedené již trestné činy obvinění Rudolf Slánský, Josef Frank a Bedřich Reicin dopustili se v době nacistické okupace, tedy v době války, činů, jimiž poskytovali nepříteli prospěch. Obviněný Slánský v září 1944 podle směrnic agenta IS Heliodora Píky záměrně oslaboval jako politický komisař hlavního partyzánského štábu povstání na Slovensku a přispěl tak k jeho potlačení nacisty. Josef Frank se stal v koncentračním táboře v Buchenwaldě přísluhovačem nacistického vedení tábora, týral v roce 1940 své spoluvězně a jako vedoucí táborové statistiky i samostatně zařazoval spoluvězně do transportu smrti. Bedřich Reicin vyžradil po svém zatčení v roce 1939 v Praze ilegální ÚV-KSČ, redaktory Rudého práva a zejména národního hrdinu Julia Fučíka, v důsledku čehož byli pak Julius Fučík a další funkcionáři KSČ zatčeni a popraveni.

Na základě shora uvedeného a vzhledem k ustanovení

§u 161 tr.ř. rozhodl soud

t a k t o

- 1) Rudolf Slánský
narozen 31.7.1901 býv. generální tajemník KBČ před zatčením
náměstek předsedy vlády republiky Československé bytem
Praha - Bubeneč, Korunovační č. 35,
- 2) Bedřich Gemdler,
narozený 19.11.1901 býv. vedoucí Mezinárodního oddělení
sekretariátu ÚVKSC, bytem Praha - Bubeneč Pětidomí č. 4
- 3) Dušek Frejka,
narozený 15.1.1904, býv. přednosta národohospodářského
odboru kanceláře prezidenta republiky Československé bytem
Praha - Bubeneč na Píavě č. 16,
- 4) Josef Frank,
narozený 15.2.1909 býv. zástupce generálního tajemníka,
KSČ Praha VII. Veletržní č. 29,
- 5) Vladimír Clementis,
narozený 20.9.1902 býv. ministr zahraničních věcí republiky
Československé bytem Praha IV., Na Valech č. 16,
- 6) Bedřich Reicin,
narozený 29.9.1911 býv. náměstek ministra národní obrany
bytem Praha - Bubeneč V Sadech č. 1,
- 7) Karel Šváb,
narozený 13.5.1904 býv. náměstek ministra národní bezpečnosti
bytem Praha - Střešovice Pod Hradbami č. 3,
- 8) Artur Londoň,
narozený 1.2.1915 býv. náměstek ministra zahraničních věcí
bytem v Praze XVIII., Lomenná ul. č. 43,
- 9) Vavro Hajdů,
narozený 8.8.1913 býv. náměstek ministra zahraničních věcí,
bytem Praha XIX. Na Příkách č. 19,
- 10) Evžen Löbl,
narozený 14.5.1907, býv. náměstek ministra zahraničního
obchodu bytem Praha VII. Pětidomí č. 5,
- 11) Rudolf Margolius,
narozený 31.8.1913, býv. náměstek ministra zahraničního
obchodu, bytem Praha VII., Veverkova ul. č. 6,

- 24 -

12) Otto F i s c h l,
narozený 17.8.1902, býv. náměstek ministra financí bytem
Praha II., Trojanova 7,

13) Otto Š l i n g,
narozený 24.8.1912 bývalý vedoucí tajemník KV-KSC v Brně
bytem Brno Eliášova ul. č. 39,

14) André S i m o n e (Otto Katz)
narozený 27.5.1895 býv. redaktor Rudého Práva bytem Praha IV.,
Pevnostní č. 22,

j s o u v i n n i,
že po déle trvající dobu až do svého zatčení jednak v Praze
jednak i jiných místech,

I) všichni se spojili postupně jednak navzájem, jednak
s dalšími osobami k pokusu zničit samostatnost republiky
a lidově demokratické státní zřízení, které je zaručené
ústavou, při čemž toto zřízení značnou měrou ohrozili
a Slánský, Reicin a Šling k tomuto činu zneužili branné
moci.

II) Slánský, Geminder, Frejka, Clementis, Reicin, London,
Hajdu, Löbl, Margolius, Šling a Simone, jednak postupně
se spojili navzájem i s osobami jinými, jednak vešli ve
styk s cizí mocí, nebo s cizími činiteli v úmyslu vyzradit
státní tajemství a úmyslně státní tajemství cizí mocí
vyzradili, při čemž se toho činu dopustili ač povinnost
uchovávat státní tajemství jim byla výslovně uložena, nebo
byla dána již jejich postavením, jejich činy se týkaly
státních tajemství zvláště důležitých a dopustili se jich
způsobem zvláště nebezpečným, ve značném rozsahu a po delší
dobu, při čemž Frejka, Clementis, Reicin, Hajdu, Šling a
Simone se tohoto činu dopustili jako členové organizace
jejímž účelem je vyzvídat státní tajemství.

III) Slánský, Frejka, Frank, Löbl, Margolius a Fischl,
neplnili a porušili povinnost svého povolání v úmyslu mařit
a ztěžovat provádění jednotného hospodářského plánu a
způsobili vážnou poruchu a činnosti úřadu, veřejných organi-
zací a podniků, při čemž jako členové spolčení dopustili se

- 25 -

činů, jimiž bylo provádění jednotného hospodářského plánu
ztíženo ve zvláště důležitých úsecích a jimiž byla činnosti
úřadů skutečně způsobena vážná porucha a ohrozili tak
značnou měrou zájmy obrany vlasti,
IV.) Slánský, Frank, a Reicin opatrovali za druhé světové
války nepříteli prospěch za okolností zvláště přitěžujících

č i m ž s p á c h a l i

ad I) všichni obvinění trestný čin velezrady a to Löbl,
vzhledem k §u 12 tr.z. podle §u 1 odst.1) písm. a) c)
odst.2), odst.3 písm. e), zákona č. 231/48 Sb.,
ostatní podle §u 78 odst.1) písm. a), c) odst.2 písm. a)
b) odst.3 písm. b) tr.z.

Slánský, Reicin a Šling mimo to též podle odst.3 písm. d)
cit. zákonného ustanovení.

ad II) Slánský, Geminder, Löbl, Clementis, Reicin, Frejka,

Margolius, London, Hajdu, Šling a Simone trestný čin
vyzvědačství a to

Löbl vzhledem k §u 12 tr.z. podle §u 5 odst.1, odst.2
písm. b), c), d), e) z.č. 231/48 Sb.

ostatní podle §u 86 odst.1, odst.2 písm. a), b), odst.3
písm. b), d), e) tr.z., Clementis, Reicin, Frejka, Hajdu
Šling, Simone mimo to též podle odst.3 písm. c) cit.
zákonného ustanovení,

ad III) Slánský, Frank, Frejka, Löbl, Margolius a Fischl,

trestný čin sabotáže a to :

Löbl vzhledem k §u 12 tr.z. podle §u 36 odst.1, odst.2 písm.
b), c) zák. č. 231/48 Sb.,

ostatní podle §u 85 odst.1, písm. a), b), odst.2 písm. a),
b), c), odst.3 písm. a) tr.z.,

ad IV) Slánský, Frank, a Reicin, trestný čin vojenské zra-
dy podle §u 6 odst.1 zák. č. 50/23 Sb.,

a o d s u z u j í s e

I) Rudolf Slánský, Bedřich Geminder, Ludvík Frejka, Josef
Frank, Vladimír Clementis, Bedřich Reicin, Karel Šváb,

- 26 -

Rudolf Margolius, Otto Fischl, Otto Šling a Andre Simone,
 (Otto Katz) podle §u 78 odst. 3 tr.z., u všech, kromě
 Karla Švába se zřetelem na ustanovení §u 22 odst. 1)
 tr.z. k trestu

s m r t i.

II) Obvinění Artur London a Vavro Hajdu podle §u 78
 odst. 3 tr.z. se zřetelem na ustanovení §u 22 odst. 1)
 tr.z.

Evžen Löbl podle §u 1 odst. 3 zák. č. 231/48 Sb., se
 zřetelem na ustanovení §u 34 tr.z. z r. 1852 u všech
 s použitím ustanovení §u 29 odst. 2 tr.z. a u Evžena
 Löbla se zřetelem k §u 12 tr.z. k trestu odnětí
 svobody na

d o ž i v o t i.

U všech obviněných vyslovuje se ztráta státního
 občanství a to podle §u 42 tr.z. a §u 78 odst. 4 tr.z.
 u Evžena Löbla pak podle §u 53 zák. č. 231/48 Sb.

Podle §u 23 tr.z. a §u 55a) tr.z. z r. 1852 zapo-
 čítává se obviněným Arturu Londonovi, Vavru Hajdu a
 Evženu Löblovi do trestu odnětí svobody doba, kterou
 pro shora uvedené trestné činy ztrávili ve vazbě a to
 u:

Artura Londona od 29.1.1951 - 13 hod. 30 minut,
 Vavro Hajdu od 2.IV.1951 - 24 hod., a
 Evžena Löbla od 24.XI.1949 - 22 hod.

Trest smrti vyřčený u obviněných Slánského,
 Gemindera, Frejky, Franka, Clementise, Reicina, Švába,
 Margoliuse, Fischla, Šlinga a Simoneho (Katz) jest
 odůvodněn hloubkou jejich zrahy spáchané na důvěře
 pracujícího lidu, velkým rozsahem, zákeřností a podlostí
 a rovněž mimořádnou nebezpečností trestných činů pro
 naši společnost budující socialismus i pro všechny míru-
 milovné národy bojující za světový mír a demokracii.

Proti těmto skutečnostem, které jsou pokládány za
 přitěžující okolnosti jest u jmenovaných obviněných
 pouze doznání, jako okolnost polehčující. Proto soud

- 27 -

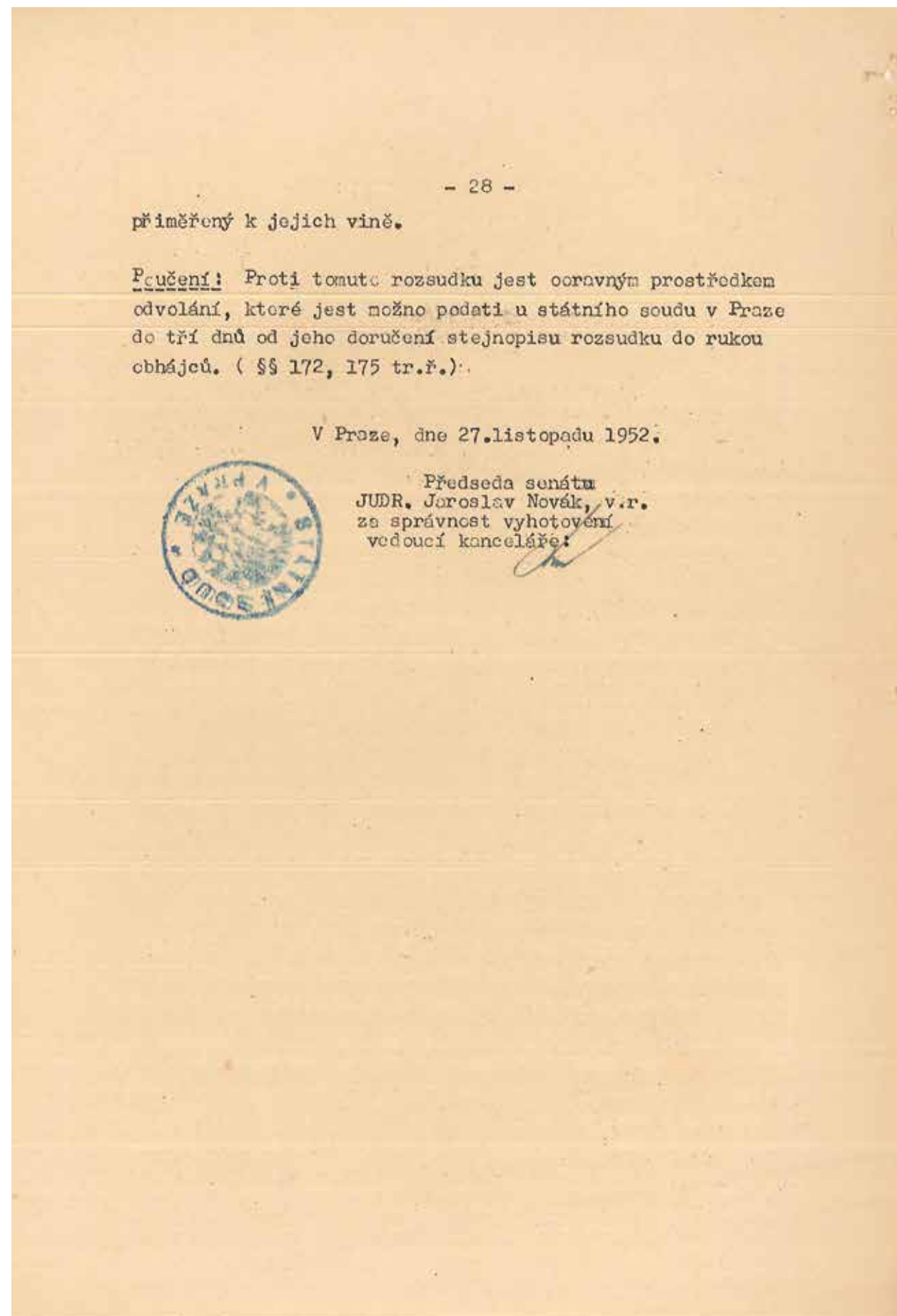
nepoužil u těchto obviněných ustanovení §u 29 odst. 2
 tr.z., neshledav proto žádných důvodů, neboť jde o takové
 nepřátelé pracujícího lidu, které jest nutno zneškodnit
 odstraněním z lidské společnosti.

Naproti tomu u obviněných Londona, Hajdu a Löbla
 soud použil zmírňovacího práva (§ 29 odst. 2 tr.z.) z těchto
 důvodů:

Ačkoliv nebezpečnost trestných činů obviněných
 Londona, Hajdu pro společnost jest velmi značná, nelze
 nepřihlížeti k tomu, že ve vedení protistátního spikleneckého
 centra neměli řídicí funkci i když byli dosazeni Slánským
 na zodpovědná místa náměstků ministra zahraničních věcí.
 V tom směru soud uvážil, že z jedné strany dostávají příkazy
 k páčání trestných činů od Gemindera a Slánského, z druhé
 strany od svého bezprostředního představeného Vladimíra
 Clementise. V rámci vedení protistátního centra neproje-
 vovali plně vlastní iniciativu, oba byli spojovací článkem
 celého řetězu spiklenců. Při výměře trestu u obviněného
 Londona vzal soud v úvahu také kratší dobu jeho trestné
 činnosti, než byla u druhých obviněných.

Pokud pak se týče trestu u obviněného Löbla přihlédl
 soud především k tomu, že tento obviněný byl zatčen jako
 první z účastníků spiknutí a to dne 24. listopadu 1949.
 Tento obviněný se po svém zatčení spontánně doznal a přispěl
 značnou měrou k odhalení dalších účastníků spiknutí. Pouze
 skutečnost, že Karel Šváb a Rudolf Slánský, vzhledem ke
 svému zneužívání funkcí v zájmu protistátního spikleneckého
 centra zabráňovali, jak již svrchu jest uvedeno vyšetřování
 trestných činů účastníků spiknutí, způsobila, že k zneškod-
 nění ostatních členů došlo později.

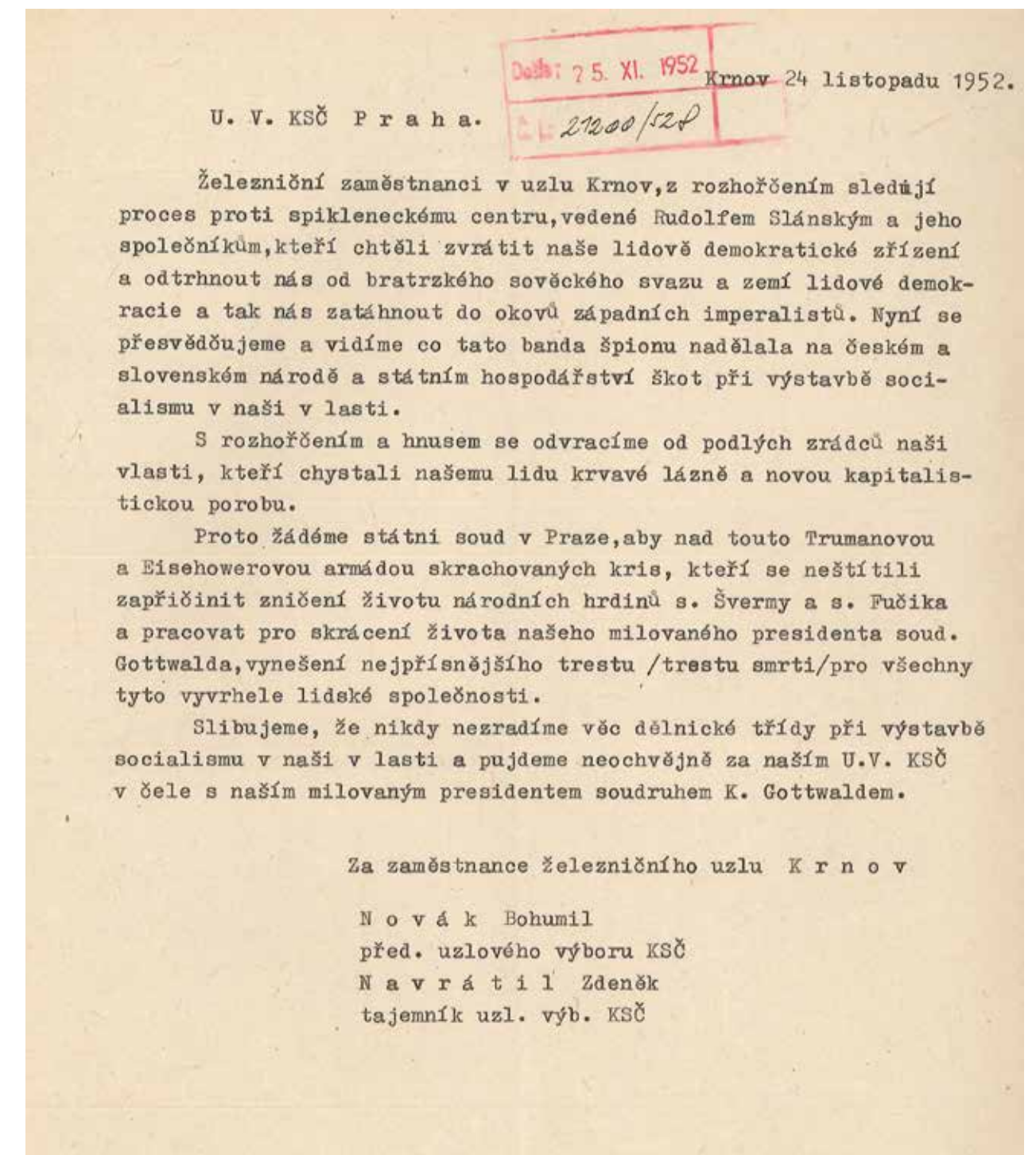
Vzhledem knuvedených skutečnostem a úvahám dospěl
 soud k závěru, že zákonem stanovený trest na trestné činy,
 jimiž byli obviněni London, Hajdu a Löbl uznáni vinými, byl
 by neúměrně přísný, vzhledem k vině ostatních obviněných,
 použil soud u těchto obviněných ustanovení §u 29 odst. 2 tr.z.
 a na místo stanoveného trestu smrti, vyměřil jim trest zcela

Z textu rozsudku je patrný silně antisemitský ráz celého procesu. 11 ze 14 obžalovaných bylo označeno jako osoby židovského původu, Clementis byl Slovák, Šváb a Frank Češi. Všichni obžalovaní se museli naučit nazpaměť výpovědi, které jim byly napsány jejich vyšetřovateli.

Proces podporovalo tisíce peticí, z nichž většina žádala trest smrti pro všechny obžalované. (Tisk měl vyvolat nenávist proti obžalovaným. Přišlo kolem 10 500 dopisů, kde stálo: „Všichni musí na provaz!“; „Utopte je jako kočky!“; „Je to banda zločinců!“ Obrovsky vzrostl antisemitismus: „Hitler jich mnoho likvidoval, ale ještě jich bylo málo!“).

Příklady peticí:

KATK 016

Závodní organizace KSČ Státní léčebny
psychiatrické v Brně-Černovicích.

Soudružský

Ústřední v ý b o r

Komunistické strany Československa

P r a h a .

Členská schůze závodní organizace KSČ Státní léčebny psychiatrické v Brně-Černovicích, která se konala dne 21.11.1952, se usnesla na odeslání následující resoluce:

S nocitem největšího rozhořčení jsme přečetli zprávu o nebezpečí které hrozilo všemu našemu lidu od Slánského a tím řízeného protistátního sokleneckého centra. Odsuzujeme ničemné záměry těchto lotrů, kteří jako zanrodanci amerických imperialistů připravovali našemu lidu nehorší úděl. Chtěli zničit radostný život a krásnou budoucnost našich dětí.

Žádáme proto nejpřísnější potrestání těchto trockistických zrádců, odpovídající velikosti jejich zločinů. Tito vyvrhelové nezaslouží žádného slitování a proto žádáme, aby Státní soud tyto záškodníky tvrdě potrestal.

Odsuzujeme úklady této sionistické bandy o život našeho milovaného presidenta s. Klementa Gottwalda.

Radujeme se, že připravovaná konference KSČ pozvedne ještě výše prapor boje za štěstí našeho pracujícího lidu a že ještě více se semkneme kolem ÚV KSČ a kolem našeho presidenta soudruha Gottwalda, čímž uchráníme svobodu, nezávislost a naši šťastnou socialistickou budoucnost.

Zůstáváme se soudružským pozdravem:

P r á c i č e s t

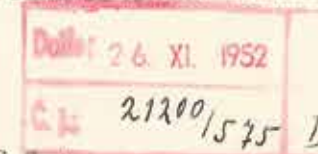
Lukot
předseda

P. Luk. Tmoh.
člen výboru

Seoulet
zapisovatel.

V Táboře, dne 24.XI.52.

Ústřednímu výboru komunistické strany čsl.

v P R A Z E .

Věc: R e s o l u c e .

Velká vlna rozhořčení zavalila všechny železničáře železničního uzlu v Táboře nad hnunými činy vlastizrádců, kteří v dnešních dnech zasedli na lavici obžalovaných před státním soudem v Praze a odpovídají se ze svých piklů proti samotné svobodě, československého lidu. Tento proces jasně ukazuje zrádnou tvář západních imperialistů a jejich spojenců, naší bývalé buržoasie, která se neštítala užít takových prostředků k provedení zvratu v ČSR, jako je vražda národního hrdiny s. Jana Švermy a připravovali i vraždu miláčka našeho lidu presidenta s. Kl. Gottwalda. Díky bdělosti s. Gottwalda a orgánům bezpečnosti podařilo se zneškodnit tuto bandu zrádců a vrahů a nyní je bezpodmínečně nutné, aby tato trockistická a sionistická chátka byla co nejpřísněji za své hnučné činy potrestána, aby západní imperialisté a jejich přísluhovači z řad zrádné emigrace a naše vnitřní reakce věděli, že nelze kupčit se svobodou čsl. lidu, a že si už dělnická třída nedá nikdy vzít z ruky to, o co bylo desítky let těžce bojováno, a že poznají tvrdou pěst dělnické třídy na svém svinském rypáku.

Co je nyní třeba. Nyní je třeba, aby byli znovu důkladně prověřeni všichni ti, kteří jsou na vedoucích místech v ministerstvech, podnicích, v obchodě a úřadech, aby nemohl být už nikdy čsl. lid okrádán smečkou zlotřilců o výsledky své práce.

Smrt Slánského bandě a jejich přísluhovačům!!!

Za uzlový výbor KSČ-ČSD
Tábor:

[Signature]
tajemník.

[Signature]
předseda.

KATK 016

Resoluce.

Datum: 25. XI. 1952

21200/545 I

My členové 52. místní organizace Komunistické strany Československa v Rakovníku shromáždění na členské schůzi dne 21.11.1952 zasíláme resoluci k procesu a vedení protistátního spikleneckého centra v čele s Rudolfem Slánským a odsuzujeme sločinné a ničenné záměry těchto vyvrhelců, kteří jako členové KSČ zneužili důvěry rodné strany našeho pracujícího lidu.

Svémi činy usilovali o život s. Klementa Gottwalda a snažili se rozbit naše nerozloučené spojení a přátelství se Sovětským svazem, aby s naší republiky učinili po vzoru Titevi fašistické kliky koleni amerických miliardářů.

Žádáme proto jednomyslně spravedlivý a přímý rozsudek nad touto zrádcovskou bandou.

Jako odpověď našim nepřítelům se zavazujeme, že ještě s větším úsilím budeme dbát ostrážitosti a bdělosti v naší straně a že získáme co nejvíce žen de G.O.-sdružení pomoc. Dále své vědomosti Marxe-Lenina-Stalina budeme prohlubovat tím, že 4RSŠ budeme pravidelně navštěvovat.

V Rakovníku, dne 21.11.1952.

Za 52. org. KSČ Rakovník:
předseda:

Veisova Libuše

Ústřednímu výboru Komunistické strany Československa,
v P r a z e.

V Táboře, dne 24. XI. 52.

Ústřednímu výboru komunistické strany čsl.

Datum: 26. XI. 1952

Č. 21200/545 I

v P R A Z E .

Věc: Resoluce.

Velká vlna rozhořčení zavalila všechny železničáře železničního uzlu v Táboře nad hroznými činy vlastizrádců, kteří v dnešních dnech zasedli na lavici obžalovaných před státním soudem v Praze a odpovídají se ze svých piklů proti samotné svobodě, československého lidu. Tento proces jasně ukazuje zrádnou tvář západních imperialistů a jejich spojenců, naší bývalé buržoasie, která se neštítla užít takových prostředků k provedení zvratu v ČSR, jako je vražda národního hrdiny s. Jana Švermy a připravovali i vraždu miláčka našeho lidu presidenta s. Kl. Gottwalda. Díky bdělosti s. Gottwalda a orgánům bezpečnosti podařilo se zneškodnit tuto bandu zrádů a vrahů a nyní je bezpodmínečně nutné, aby tato trockistická a sionistická chátka byla co nejprísneji za své hrozné činy potrestána, aby západní imperialisté a jejich přísluhovači z řad zrádné emigrace a naše vnitřní reakce věděli, že nelze kupit se svobodou čsl. lidu, a že si už dělnická třída nedá nikdy vzít z ruky to, o co bylo desítky let těžce bojováno, a že poznají tvrdou pěst dělnické třídy na svém svinském rypáku.

Co je nyní třeba. Nyní je třeba, aby byli znovu důkladně prověřeni všichni ti, kteří jsou na vedoucích místech v ministerstvech, podnicích, v obchodě a úřadech, aby nemohl být už nikdy čsl. lid okrádán smečkou zlotřilců o výsledky své práce.

Smrt Slánského bandě a jejich přísluhovačům!!!

Za uzlový výbor KSČ-ČSD
Tábor:

.....
tajemník.

.....
předseda.

KATK 016

Mostex

BAVLNÁŘSKÉ ZÁVODY - NÁRODNÍ PODNIK - MOSTEK
ZÁVOD 05 - HORKA U ST. PAKY

MOSTEX, BAVLNÁŘSKÉ ZÁVODY, NÁRODNÍ PODNIK, MOSTEK
ZÁVOD 05 - HORKA U ST. PAKY

Ústřední výbor,
komunistické strany československa,

P r a h a .

Doslo: 26. XI. 1952
Č. 21200/583 I

Váš dopis. Vše značka. Nele značka. HORKA 21.11. 1952.

VĚC:

Zaměstnanci našeho závodu sledují s velkým zájmem soudní přelíčení proti lůti zrádcům a nepřítelům naší republiky a všeho pracujícího lidu, kterým stál v čele Rudolf Slánský. Všichni tito zrádci usilovali o zvrát našeho lidově demokratického zřízení a chtěli naši republiku přivést do imperialistického tábora a nastolit u nás vládu kapitalistickou.

Jsem rádi, že se podařilo včas odhalit tyto zrádci a nebezpečné škůdci a žádáme, aby byli přísně a spravedlivě potrestáni.

"Míru zdar."

ZÁVODNÍ RADA
Mostex n. p. - závod 05
HORKA

.....
za Závodní radu:

Vytiskuje

Komunistická strana československa
Ústřední výbor
P R A H A - I.

Dose: 26. XI. 1952
Č. 21200/583 I

R E S O L U C E

My, zaměstnanci ÚŘ československých stavebních závodů n.p. v likvidaci jsme rozhořčení nad rozsahem činů spáchaných Rudolfem Slánským a nad zločiny spikleneckého centra, jemuž stál v čele.

Odsuzujeme hanebné úklady této sionistické a trockistické proradné bandy, které usilovala o uvržení našeho národa do područí nepřátelských, imperialistických a kapitalistických živlů, se záměrem uvrhnouti náš pracující lid do bída a hladu, za současného úkladného usilování o život našeho milovaného presidenta Klementa Gottwalda.

Věříme, že právě probíhající proces, jakož i historie spáchaných činů, touto proradnou bandou, bude pro dělnickou třídu a všechen pracující lid československé republiky velkým ponaučením a pro budoucnost školou ještě k větší bdělosti a ostrážitosti.

Žádáme proto jednomyslně o správné odsouzení, odpovídající velikosti spáchaných zločinů a tím vyřčení nej-přísnějších trestů na hlavy zločinců.

V Praze dne 25.11. 1952

Závodní org. KSČ

předseda:
jedenatel:
Kusnir
předseda:
jedenatel:

ZÁVODNÍ RADA
Č. 21200/583 I
HORKA

Vážený soudruhu presidente !

Slyšeli jsme podrobnější zprávy o zradě a rozvratnické činnosti R. Slánského. Slyšeli jsme také, jakým způsobem jste zabránil tomu, aby naše strana upadla do rukou nepřátel. Jsme Vám vděční a myslíme, že Vás posílí ve Vaší zodpovědné a namáhavé práci, když Vám povíme něco o tom, jak žijeme a učíme se.

Před nedávnem jsme vzpomínali Vašich narozenin. Četli jsme si Vaší první parlamentní řeč. Slíbili jsme si, že budeme tak, jako Vy, věrni boji za lepší život. Jest nám také příkladem Vaše neo-
hroženost a rozhodnost. My se připravujeme na boj s nepřítelem, ve kterém již někteří naši soudruzi stojí. Nastoupili s námi před nedávnem k Pohraniční stráží a dnes již mají za sebou několik čestně splněných úkolů. Nezalekli se zákeřného nepřítele a dokázali sílu našich zbraní.

Odhalení zrádcovské činnosti R. Slánského námi neotřásl. Nabyli jsme jistoty, že Vy, s ostatními soudruhy nedopustíte, aby se Ústřední výbor naší strany stal místem, kde se může skrývat nepřítel beze strachu před odhalením.

Důvěřujeme Vám, soudruhu presidente, bezmezně. Slibujeme Vám, že jsme připraveni na každý Váš rozkaz, jak jsme potvrdili v naší slavnostní přísaze.

Každý úder, který povedete proti nepřítelům strany a vlasti, bude pro nás výzvou k zvýšení bdělosti a ostražitosti. Každý takový úder bude námi žhavě podporován, jako Únor 1948, našimi soudruhy z 1. pluku NB.

To Vám slibujeme my, synové dělnických rodičů, kteří za Vámi stáli, my, sami dělníci a příslušníci Pohraniční stráže.

Čest naší společné práci !

Členové strany a bezpartijní, školní jednotky P. S. útvaru 8941.

V Sušici, 10. prosince 1951.

P. S. útvar 8941,
pošt. schr. Sušice, 52/71 J

1. m. J. Těslo
ú. sp. B. H. Prof.

TELEGRAM

Vápenná č. 18

Pres. republiky ČSR.

Praha - Hrad.

Vážený soudruhu presidente, na schůzi strana hovoří s lidem, která se konala dne 11. prosince 1951 v obci Vápenné okres Jeseník, byl vznesen návrh, abychom Vám poděkovali za to, že Vaší bdělostí a ostražitostí byl odhalen škůdce pracujícího lidu Rudolf Slánský a žádáme Vás, aby Rudolf Slánský byl za svou záškodnickou činnost přísně potrestán. My, pracující obce Vápenné, Vám slibujeme, že všechny úkoly na nás kladené budeme

770 L x 7 (III-1950)

ještě svědomitěji plnit, než dosud.

Celomístní výbor KSČ. Vápenná okres Jeseník.

Tresty navrhl na schůzi politického sekretariátu ÚV KSČ Klement Gottwald, všichni zúčastnění souhlasili. 11 obžalovaných požádalo prezidenta republiky o milost. Dne 2. prosince oznámili všem 11 odsouzeným, že žádost o milost byla Gottwaldem zamítnuta.

Poprava oběšením se konala v noci na 3. prosince 1952 na nádvoří Pankrácké věznice. Popel popravených nasypali pracovníci Státní bezpečnosti do papírových pytlů a rozházeli ho po poli nedaleko Prahy.

Popis průběhu poprav:

Ministerstvo národní bezpečnosti
Hlavní správa státní bezpečnosti

V Praze dne 5. prosince 1952.

PŘÍSNĚ TAJNĚ !

STÁTNÍ ÚSTŘEDNÍ ARCHIV v Praze
ZRUŠEN STUPĚŇ UTAJENÍ
Důvod: PMU č. 6/99
PSDC, Alena Šimáčková
Datum: 28.5.03 Podpis:

Náměstek ministra NB
s. pluk. Ant. P r ch a l .

Z P R Á V A

o průběhu příprav a provedení rozsudku trestu smrti nad odsouzeným
spikleneckým centrem - SLÁNSKÝ a spol.

Dne 2. prosince 1952 od 15.00 do 16.00 hodin sdělil předseda státního soudu dr. J. NOVÁK ve věznici na Pankráci jednotlivě všem odsouzeným k trestu smrti, že rozsudek nabyt právní mocí, jejich žádosti o milost nebylo vyhověno a proto rozsudek bude proveden dne 3. prosince 1952 po 3.00 hodině. Tomuto aktu byl přítomen předseda senátu dr. NOVÁK, členové senátu Frant. STÍBL a dr. Zdeněk KALÁB, prokurátoři dr. ALŠ, Miroslav KOJAJA a Frant. ANTL a npor. Josef LÉDL. Oznámení proběhlo klidně u všech odsouzených až na FREJKU, který k předsedovi vznesl dotaz v tom smyslu, že se domníval, že mu /Frejkovi/ bude ještě dána možnost pomáhat při odhalování dalších spiklenců. Po odpovědi předsedy že tomu tak není podepsal protokol - zřejmě rozčilen. Jinak rozčilení při podepsání protokolu bylo značné pouze u odsouzeného FISCHLA. Při této příležitosti přednesli odsouzení s výjimkou GELINDERA své přání týkající se poslední návštěvy rodinných příslušníků, které byly ihned po skončení aktu organizovány.

Návštěvy :

CLEMENTISE navštívila jeho manželka, přivezaná orgány odboru 6-A. Rozhovor byl veden pouze o rodinných věcech, oba vzpomínali na společně prožitá léta a připomínali si jednotlivé příhody z minulosti, týkající se jejich vzájemného poměru. CLEMENTISOVÁ se vůbec nezmínila že

- 2 -

je ve vazbě, pouze když on se zmínil o tom že končí život, ujišťovala ho že je a pro ni vždy bude velkým člověkem. Průběh rozhovoru byl naprosto klidný.

FRANK-na návštěvu byla přivezena jeho manželka, která s sebou přivezla dívku-dceru asi 15ti letou a syna asi 6ti letého. K návštěvě manžela byla vpuštěna pouze ona sama, k čemuž měla značné výhrady. Ukázala FRANKOVI fotografie dětí, vyřídila mu pozdravy od příbuzných a přátel a zmínila se o tom, že řada z nich opustila svoje dřívější zaměstnání v souvislosti s odsouzením FRANKA. Dále mu sdělila že ji byl sepsán majetek, což je kruté vůči ní. Jinak ho ujišťovala že věří v jeho nevinu, že ona ví jak poctivě pracoval a žil a že by bylo lepší kdyby byl dostal doživotí, protože časem se vše jistě vysvětlí v jeho prospěch. Připomněla mu že pro ni bude život nyní hrozný, že jsou proti rodině již učiněna opatření, dcera že byla vyloučena ze školy. Frank ji řekl, že jeho vina je v tom, že byl hloupý a věřil lidem, jinak že má čisté svědomí. Rozhovor působil dojem že FRANKOVÁ se snaží vyprovokovat bezpečnostní orgány k nějakému zákroku proti ní. Frank se choval klidně. Při odchodu byl FRANKOVÉ nabídnut vůz, který odmítla s tím, že nic nechce "od takových lidí".

FREJKA-měl návštěvu manželky a syna, každého zvlášť. Manželka mu položila velmi ostře 3 otázky. Proč pracoval pro IS, proč si ji vzal a proč ji v poslední době psal takové dopisy. Odpověď na první otázku byla zakázána, načež FREJKA neustále poukazoval na svoje jednání před soudem a přesvědčoval manželku že měl nejlepší snahu se vším se vypořádat. Prosil ji aby zařídila aby se syn stal dělníkem. Ona mu řekla že jeho provinění mu nikdy neodpustí a je dobře že on takto skončí. Potom měl FREJKA krátký rozhovor se synem, který s ním také hovořil velmi tvrdě a poukázal na to, že FREJKOVI fašisti zabili rodiče a on přes to jim sloužil. Protože rozhovor byl veden tak že mladý FREJKA hovořil stále ostřeji, při čemž hrozilo nebezpečí nervové poruchy odsouzeného, byl rozhovor ukončen. Celý jeho průběh byl velmi rušný.

MARGOLIUS-manželka mu ukázala obrázek dítěte a hovořili potom hlavně o jeho výchově. On ji upozorňoval aby zásadně vycházela z toho co on řekl při procesu, to jest že skutečně škodil republice a proto je jeho konec správný. Žádal ji aby si nechala změnit jméno. Jinak hovořili o příbuzných, o tom že ona se chce vystěhovat na venkov a vzpomínali na společné zážitky z minulosti. Rozhovor byl naprosto klidný.

- 3 -

ŠVÁB-v rozhovoru s manželkou ji ujišťoval, že kromě ní měl rád pouze stranu a také ji poctivě sloužil. Že se snažil ze všech sil aby pomohl v odhalení nepřátel a proto takový konec nečekal. Přes to však že je to nejlepší vyřešení. Ona ho ujišťovala, že mu všichni v rodině věří, že se jistě straně nespronevěřil, že o tom hovořila se synem a jsou oba přesvědčení že se do toho dostal ne svoji vinou. On ji žádal aby se nezatvrdili/ myslel proti straně/ a aby věřili že jest to nutný konec. Jinak hovořili o rodinných věcech. Potom měl ŠVÁB ještě rozhovor se synem, v podobném duchu jako s manželkou a žádal ho aby se řádně staral o rodinu a hlavně věřil věcem a nikoliv lidem. Syn byl jeho slovy zřejmě zmaten a nakonec mu prohlásil, že jestliže on/ odsouzený ŠVÁB/ to skutečně nechtěl dělat, pak syn jeho chyby napraví. Rozhovor byl klidný, pouze na synovi odsouzeného byl vidět velký duševní zmatek, některé věci byly pronášeny dvojsmyslně -o straně.

SIMONE- s manželkou hovořil v tom smyslu aby na něho co nejdříve zapomněla a začala nový život. Ona ho ujišťovala že na něho bude vzpomínat v dobrém, protože znala jeho život a jeho poctivou práci. Řekla mu že mu posílala dopis přes ÚV-KSČ, on však ho nedostal. Jinak vzpomínali na uplynulá léta a společný život. Rozhovor byl velmi klidný.

FISCHL -manželka s sebou přinesla svazek rodinných fotografií, které byly předem prohlédnuty. Fotografie mu potom po jedné ukazovala a vzpomínali společně na jakých okolnostech byly snímky pořízeny. Jinak krátce hovořili o rodinných věcech, on ji žádal aby s těžkostmi se obracela na orgány Stb., načež ona ho ujistila že tak již dělá a že ji už pomohly v zaměstnání. Jinak ho ujistila že ho budou všichni vzpomínat v dobrém, protože on svoje činy zaplatil životem. Rozhovor byl veden klidně, na FISCHLOVI bylo znát silné rozrušení. K návštěvě FISCHLA byl vyzván také jeho bratr Alfréd, který účast odmítl.

REICIN-měl návštěvu své manželky a sestry Hildy TADŽBACHOVÉ. Hovořili pouze o rodinných věcech, REICIN učinil pouze nepatrnou zmínku o tom, že nebylo vyhověno jeho žádosti o milost. Jinak jmenovali křestními jmény řadu lidí, zřejmě rodinných příslušníků, kde jsou a co dělají, při čemž REICIN říkal že jim všem napíše ještě dopis. Prosil manželku aby syna vychovála jako dělníka a upozornil ji že ve svých osobních věcech ve věznici má pro syna hodinky. Rozhovor měl klidný průběh.

SLÁNSKÝ -jeho manželku přivezli orgánové odboru 5. SLÁNSKÝ se manžel-

- 4 -

ce dlouze omlouval, že se k rodině nechoval vždy správně a k ní osobně také ne, což ona přešla s tím že má také svoje chyby. Jinak hovořila hlavně ona, v pravěla mu že jsou všichni na starém místě, že jim věnována velká péče, nejsou v ničem omezování a mají se velmi dobře. Že všichni hodně čtou a ona se připravuje k tomu že se bude živit překlady. SLÁNSKÝ se ptal zda na něho syn nedává, ona mu řekla že se synem několikrát chtěla zavést rozhovor o jeho případě, syn že však vždy přerušil rozhovor a odejde. SLÁNSKÝ vyslovil přání aby syn byl horníkem, ona řekla že chce být v hutnictví. Při setkání byl SLÁNSKÝ velmi rozrušen, pověsil se na drátěnou síť a hlasitě brečel, což působilo dojmem dobře připraveného divadla. SLÁNSKÁ ho uklidňovala, i když sama byla také silně vzrušena a v rozhovoru držela se jen rodinných věcí.

ŠLING-návštěvu neměl, jeho manželka i jeho sestra odmítli setkání s ním. GEMINDER si žádnou návštěvu nepřál, respektive neměl koho pozvat.

V celku proběhly návštěvy bez rušivých jevů, rodinní příslušníci byly na Pankrác dovozeny služebními vozidly, před návštěvou byl každý z nich vyzván aby hovořil pouze o rodinných věcech, a aby si odložil kabát a případně kabelku. Všichni odsouzení upozornili návštěvníky na to, že ještě píšou poslední dopisy, takže jim ještě některé věci vysvětlí v dopisech. Všem návštěvám byl přítomen npor. Josef LÉDL, poslední návštěvu měl SLÁNSKÝ ve 22.00 hodin.

Po příchodu na celu dostali odsouzení až na ŠLÁNSKÉHO podle přání tužku a papír a psali poslední dopisy příbuzným, případně jiným osobám. Všechny tyto dopisy byly sebrány, zalepeny a přelány s.mjr. DOUBKOVÍ npor. LÉDLEM dne 3. prosince ve 3.10 hodin. SLÁNSKÝ psát nechtěl.

Poslední přání pokud se týče jídla měl pouze SLÁNSKÝ, požádal o zákusky, CLEMENTIS-moravské uzené /dostal cikánskou pečení/doutníky a víno /dostal pivo 12%/, ŠLÁNE -šunku, housku a doutník. Jinak ostatní žádali pivo, černou kávu a cigarety, v čemž jim bylo vyhověno. ŠLING požádal aby k šibenici byl veden bez pout, avšak po krátkém vysvětlení že strážníci musí dodržovat předpisy upustil od tohoto požadavku. CLEMENTIS požádal npor. LÉDLA o soukromý rozhovor, při kterém chtěl sdělit nějaké poznatky o s.ŠIROKÉM, náměstku předsedy vlády. Byl odkázán na papír a tužku, aby vše co chce ještě sdělit napsal ministroví NB, nebo presidentu republiky. Dopis napsal.

- 5 -

Výkon trestu smrti byl proveden 3. prosince počínaje 3.00 hodinou. Výkon provedli : SKOŘEPA František -popravčí mistr

KREPS Ludvík	pomocník
KRIEGER Josef	pomocník
TROJAN Josef	popravčí mistr
HRACHA Josef	pomocník
FIŠER Karel	pomocník

Přítomna byla asistenční četa SNB v síle 20ti mužů, a dále :

Prokurátoři: dr. Josef URVÁLEK, dr. Václav ALEŠ, Mjr. KOLAJA a Frant. ANTL.

Předseda senátu: dr. Jaroslav NOVÁK

Členové senátu : Frant. STÝBLO, Karel BAUTZ, dr. Zdeněk KALÁB.

Min. sprav.: dr. Milan ČÍCHA

MNO : pluk. Ján ZEMAN

MNB : mjr. Bohuslav DOUBEK

Lékaři : dr. OBETMAJER, dr. SOMMER.

Zapisovatel : dr. STŘÍDA Karel.

Časové provedení výkonu trestu smrti :

✓ GEMINDER Bedřich	výkon proveden ve 3.06 hodin.
✓ ŠLING Otto	"- ve 3.28 hodin.
✓ SIMON André	"- ve 3.34 hodin.
✓ ŠVÁB Karel	"- ve 3.49 hodin.
✓ FISCHL Otto	"- ve 4.00 hodin.
✓ MARGOLIUS Rudolf	"- ve 4.20 hodin.
✓ FRANK Josef	"- ve 4.31 hodin.
✓ CLEMENTIS Vladimír	"- ve 4.55 hodin.
✓ FREJKA Ludvík	"- ve 5.05 hodin.
✓ REICIN Bedřich	"- ve 5.24 hodin.
- SLÁNSKÝ Rudolf	"- ve 5.37 hodin.

Při výkonu trestu pronesl ŠLING "pane předsedo, přeji komunistické straně, československému lidu a presidentu republiky plný zdar. Nikdy jsem nebyl špiónem." ŠVÁB pronesl: "Ať žije Sovětský svaz, ať žije KSČ". SLÁNSKÝ pronesl: "Mám to, co jsem si zasloužil". Jinak ostatní odsouzení nepronesli ani slovo a celkové provedení výkonu trestu prošlo bez zvláštních příhod nebo závad.

- 6 -

Těla popravených byla ukládána v márnici v budově nemocnice věznice na Pankráci přímo do rakví, v občanských oděvech. Márnice byla střežena, přístup měl pouze dr. SOMMER, mimo katových pomocníků, kteří ukládali těla do rakví. Do poslední rakve byly vhozeny obě použité smyčky a potom spáleny. Rakve s popravenými byly odvezeny 3. prosince v 6.45 hodin v autě Pohraniční stráže zn. Tatra III, střeženy 7 příslušníky PS a zajištěny osobním vozem řízeným štrážem HROMASEM a posádkou npor. LÉDL, do krematoria ve Strašnicích. Tam byly rakve okamžitě uloženy do prostoru u pecí na spalování, za dozoru npor. LÉDLA. Do prostoru kde bylo spálení provedeno měl přístup pouze veloucí krematoria s. SVOBODA a s. KVAPIL, dále topiči MATĚJKA, KOLDA a BALŠÁNEK.

V prostoru u pecí střežil rakve s těly popravených po celou dobu spalování štrážem HROMAS Anatol, za dozoru npor. LÉDLA, který střežil v prostoru pecí o poschodí níže, kde se vyhrabuje popel spálených. Pod tímto dozorem byly všechny rakve s těly odsouzených spáleny, popel po vychlazení pečlivě sebrán a nasypán do papírového pytle. 3. prosince v 11.15 hodin odvezen popel v papírovém pytli ve váze asi 35 kg osobním vozem zn. B- 22390 do věznice v Ruzyni, pod dozorem npor. LÉDLA. Tam byl popel uložen a ve večerních hodinách odvezen a rozházen v okolí Prahy do větru.

Zástupce náčelníka 6-B odboru:

npor. Lédla Josef
npor. Lédla Josef

*Smrtelník
npor. Lédla Josef*

Jedním z odsouzených na smrt byl i Otto Katz. Není zcela jasné, z jakého důvodu byl Otto Katz do procesu zařazen, zda to bylo kvůli jeho židovskému původu, nebo kvůli jeho působení v řadě zemí. Od dvacátých let Katz aktivně působil v USA, Mexiku, Španělsku, Rusku, Německu, Francii, Anglii, Švýcarsku a Československu. V rozsudku byl označen, jako trockista a mezinárodní špión, který pomáhal centru udržovat kontakt s imperialistickými rozvědkami.

Otto Katz se narodil 27. května 1895 v Jistebnici v okrese Tábor v domě číslo 16, rodičům Edmundu Katzovi a Františce rozené Piskorové.

REPUBLICA ČESKOSLOVENSKÁ
ZEMĚ ČESKÁ

Čís. běž.: 31. Politický okres: TABOR.

LIST DOMOVSKÝ,
jímž město
JISTEBNICE
potvrzuje, že

K A T Z

zaměstnaní: spisovatel
narozen dne 27. května roku 1895
v Jistebnici okres Tábor
stav: svobodný

má v této obci právo domovské,
které nabyl narozením.

V Jistebnici, dne 20. srpna 1935.
Podpis vlastní rukou toho, komu se domovský list vydává:

Radní: Maděra Jan Jméno obce: Starosta: [Podpis]

OBECNÍ ÚŘÁD JISTEBNICE

Země: **Čechy.**

Polit. okres: **Praha.**

Cis. jedn. 8674/49

duplikát

Rodný list

(Výpis z matriky narozených)

Židovské matriky pro zemi Českou a Moravskoslezskou

1.

Rad. čís.

5

Datum a číslo ohlaš. listku

svazek: Jistebnice R.r.1895

strana: 3

2.

Dě

Datum narození (den, měsíc, rok)

27.3.1895 / dvacet sedmého března tisíc-
osmsetdevadesát pět /

3.

Místo narození (čp., polit. okres)

Jistebnice

4.

Datum obřezání (dání jména)

3.6.1895

5.

Místo obřezání (dání jména)
(č. domu, polit. okres)

Jistebnice 3.18

6.

Jméno

O t a

7.

Pohlaví

mužské

8.

Původ (manželský, nemanželský)

manželský

9.

Otec

Jméno a příjmení

Edmund K a t z

Stav

ženatý

Povolání

-

Bydliště (čís. domu, pol. okres)

-

Narozen (datum a místo)

-

Demovská příslušnost

Jistebnice

Jména rodičů

Leopold Katz a Marie roz.Müllerová

10.

Matka

Jméno (těž rodné)

Františka roz.P i s k e r o v á

Stav

vdaná

Povolání

-

Bydliště (čís. domu, pol. okres)

-

Narozena (datum a místo)

-

Demovská příslušnost

-

Jména rodičů

Vít Plsker a Julie roz.Landesmannová

11.

Jména
a bydliště

Svědků

Adolf Katz, Mořic Flusser

toho, jenž provedl obřizku

Izák Kopperl

pomocnice při porodu

Františka Černuchá

14.

Poznámka

-

RADA ŽIDOVSKÝCH NABOŽENSKÝCH OBCÍ

V ZEMÍCH ČESKÉ A MORAVSKOSLEZSKÉ

ŽIDOVSKÁ MATRIKA PRO ZEMI ČESKOU A MORAVSKOSLEZSKOU

V Praze dne 23.12.1949.

Janoslav Novák

první

Ottův otec, původním jménem Katzennellenborgen, byl zámožným pražským továrníkem, během hospodářské krize však přišel téměř o veškerý majetek.

Otto studoval na reálce v Praze a Plzni, po jejím dokončení odešel do Vídně, kde se vlivem kulturního prostředí definitivně rozhoduje pro literární dráhu. Ve Vídni se stal členem studentské socialistické organizace, což ovlivnilo celý jeho další život.

V prosinci 1914 byl vážně raněn na haličské frontě a poslán na léčení do zázemí. Hrůzy války jím natolik otřásl, že ihned po svém uzdravení dezertoval. Skrýval se u svých příbuzných a nových přátel ze socialistického hnutí, přesto byl v Praze zatčen a uvězněn ve vojenské věznici. V roce 1915 mu sice hrozila poprava za zběhnutí, ale nakonec byl po sedmi měsících na konci listopadu téhož roku z vězení propuštěn a znovu poslán na frontu, kde bojoval až do 19. 3. 1918, kdy byl pravděpodobně pro špatný zdravotní stav propuštěn domů.

Po válce se Otto Katz přesouvá do Německa, které bylo v této době v nejhorší politické situaci a tak přitahovalo pozornost všech tehdejších revolucionářů a socialistů, kteří se připravovali na rozhodující utkání mezi novým a starým společenským řádem. Mladý Otto Katz si zřejmě představoval, že jeho přestěhování do Německa přispěje k vítězství socialismu, který odstraní utrpení širokých vrstev a zajistí spravedlivé a rovné chování ke všem lidem. Katz se tedy odstěhoval ke svým vzdáleným příbuzným do Durynska, jednoho z center socialistického hnutí. Zde přijal práci v místním význačném nakladatelství G. G. Vogel, které vydávalo řadu odborných časopisů. Otto Katz byl ihned jmenován vedoucím českého oddělení, které odpovídalo za vydávání všech českých publikací od jejich překladu do českého jazyka přes jejich vytištění a celkovou úpravu až po jejich následnou distribuci po světě. Tato práce a kontakty, jež si vytvořil, mu pak značně pomohly při jeho pozdějším působení v Berlíně.

Protože se do Německa vypravil především s cílem, aby podpořil revoluční hnutí, okamžitě se zapojil do stávkového hnutí a dostal se až do užšího stávkového vedení. Situace se však začala radikálně měnit v důsledku příklonu německé společnosti k pravicové politice, proto Otto Katz stejně jako řada jeho socialistických přátel Německo na čas opouští a vrací se do Prahy. Nastupuje jako nový vedoucí korespondenčního oddělení u firmy Meva, která podniká v kovoprůmyslu. Mladý Katz se seznamuje s pracemi Marxe, Engelse, Darwina, Lenina, Trockého a Bucharina. Pod vlivem těchto prací se odklání od sociální demokracie pro její malou revolučnost a pro její demokraticko-republikánské ambice a přiklání se k radikálním komunistům a jejich systému revolučního teroru, diktatury proletariátu a ozbrojeného povstání.

V roce 1921 Otto Katz opouští zaměstnání u firmy Meva a začíná působit jako svobodný novinář. Opět odjíždí z Prahy do Berlína, do centra intelektuálního a uměleckého života země, kde hned přispívá do několika novin a časopisů, například do dvou komunistických periodik „Welt am Abend“ a „Berlin am Morgen“.

V roce 1922 vstupuje do Komunistické strany Německa (KPD), kde získává řadu nových kontaktů, které mu umožňují další publikační a pracovní příležitosti. V létě roku 1927 byl jmenován ředitelem významného berlínského divadla, jehož zakladatelem byl Erwin Piscator. Prostřednictvím Piscatora se seznamuje s Willi Münzenbergerem, který byl sekretářem Mezinárodní dělnické pomoci založené 12. 9.1921 v Berlíně. Otto Katz je pozván, aby se účastnil jejího řízení. Tato organizace shromažďovala finanční a materiální pomoc od levicově orientovaných organizací i jednotlivců. Její součástí bylo komunistické nakladatelství Universum, jehož ředitelem se Otto Katz v roce 1928 stal. Prostřednictvím nakladatelství pokračoval společně s Münzenbergerem v propagandistické činnosti.

V roce 1931 dostává od soudruhů z Kominterny, kteří působili v Berlíně pozvání k návštěvě Moskvy. Toto pozvání mu patrně předal jeho kolega Willi Münzenberger. Otto Katz byl Komin-

KATZ Otto

ternu ideální osobou, protože měl přístup do společností, kam byl jiným jeho levicovým známým přístup odepřen. Katz pozvání přijal a tajně se vydal přes Československo do sovětského Ruska, přímo do Moskvy.

Od počátku roku 1931 začal pracovat jako scénárista u společnosti Mežrabpomfilm a díky svým dřívějším zkušenostem je brzy jmenován náměstkem ředitele a později jejím úřadujícím ředitelem. Během pobytu v Moskvě získala Katze ke spolupráci sovětská tajná služba Čeka, která pravděpodobně stála za jeho pozváním do Moskvy. Katz prošel jejím výcvikem nutným k jeho další ilegální činnosti, snažil se proniknout do Socialistické dělnické strany USA a pomáhal vytvářet kanály, jimiž byly financovány komunistické organizace. Katz spolupracoval se sovětskou a ruskou vojenskou zpravodajskou službou. V Moskvě se Otto Katz zdržoval až do března 1933.

Z Moskvy byl Katz poslán Kominternou do Paříže, kde se stal sekretářem Komitétu pro pomoc obětem fašismu a s Willi Münzenbergerem spolupracoval na propagandě.

Po požáru Říšského sněmu, který byl klíčovou událostí k ustavení nacistické moci v Německu, byl Otto Katz jmenován sekretářem „Protiprocesu“, akce, kterou zorganizovala v Londýně skupina právníků, demokratů a různých antinacistických propagandistů pod vedením německých komunistických emigrantů. Z této akce vzešla tzv. „Hnědá kniha“ vydaná pod Münzenbergerovým jménem odhalující skutečné žháře Reichstagu.

V Anglii probíhalo okolo totožnosti Otto Katze od června 1933 do března 1935 vyšetřování, které nebylo pro Katze jako tajného agenta vůbec příjemné. Proto s potěšením přijímá nabídku k cestě do Hollywoodu v USA. Zde začal organizovat Ligu proti nacismu, která mu poskytovala krytí pro jeho činnost nelegála (agent nelegál je označení pro pracovníka rozvědky, který působí v zájmové zemi bez oficiálního krytí, často jako obchodník, novinář, kulturní pracovník apod.)

Z USA se přesouvá Katz do Španělska, kde ve třicátých letech dochází k povstání generála Franciska Franka. Pravděpodobně zde se zmocnil části archivu nacistické organizace (asi 40 000 dokumentů), které vydal knižně pod titulem „Špioni a spiklenci ve Španělsku“. Zapojil se do republikánského hnutí odporu proti Frankově puči. V roce 1936 založil „Agence Espagne“, oficiální tiskovou kancelář Španělské republiky v zahraničí.

Po zhroucení Španělské republiky a po obsazení Československa německou armádou se Otto Katz již nemohl vrátit do Německa ani domů, a proto využil příležitosti a v dubnu 1939 odjel na přednáškové turné do Ameriky. Během cesty po Spojených státech se snažil získávat agenty pro sovětské tajné služby. Vytypovával a získával osoby s vhodným společenským postavením, při tom používal přesvědčovací a donucovací metodu, ve které hrálo hlavní roli použití kompromitujících skutečností. Operativci tajných služeb vystupovali pod krycím jménem, proto je Otto Katz zhruba od této doby znám jako André Simone.

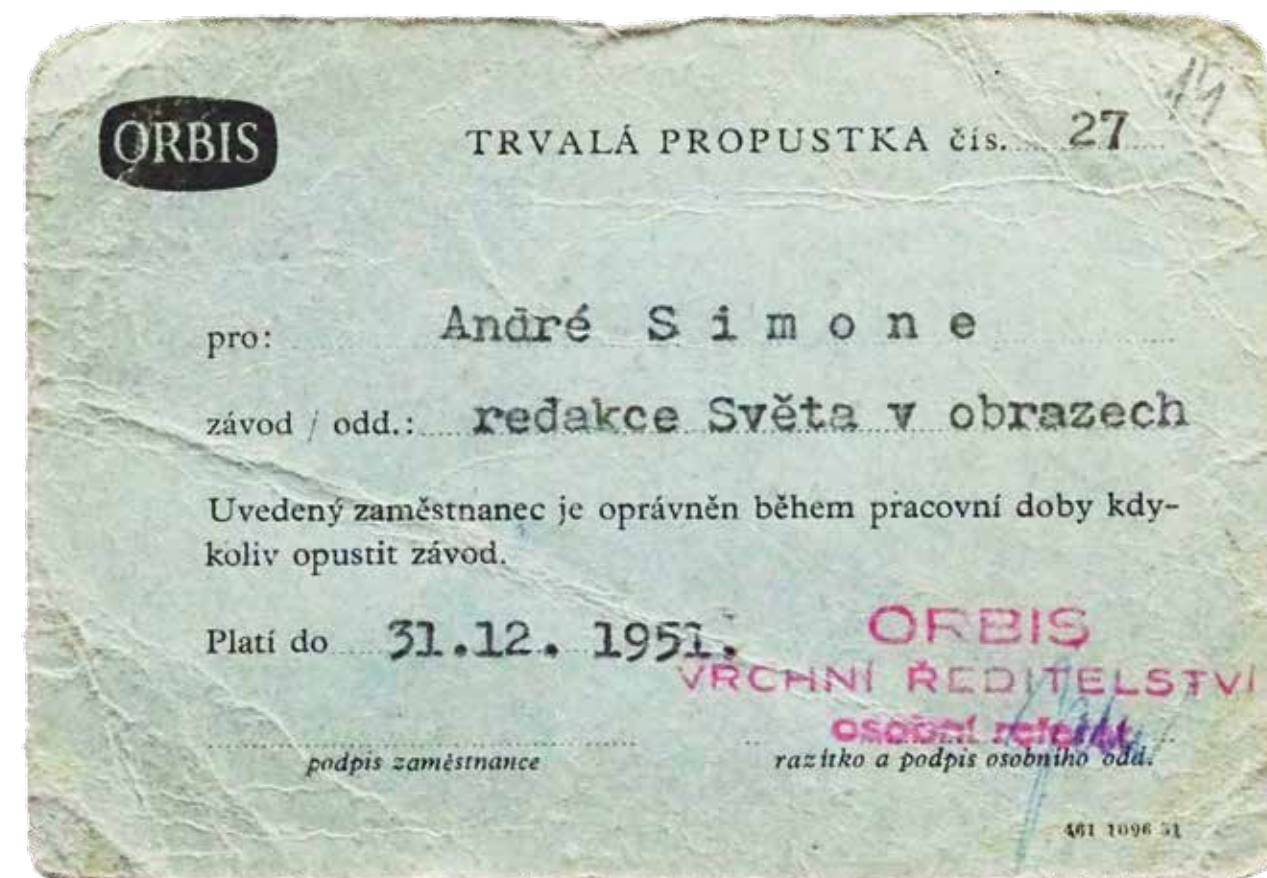
Před vypuknutím druhé světové války se Katz vrátil do Paříže, kde se přihlásil jako dobrovolník do čsl. armády ve Francii. K odvodu se dostavil na konzulát Československé republiky 11. 10. 1939, byl určen jako spolupracovník Československé informační kanceláře, zároveň však pracoval na svých úkolech. Na konci roku 1939 byl zatčen a uvězněn ve francouzském koncentračním táboře, ze kterého byl propuštěn až po intervenci ministra George Mandela a ředitele časopisu L'Ordre, byl však okamžitě vypovězen z Francie.

Z Francie odplul do USA, zde byl v květnu 1940 zatčen v New Yorku a propuštěn až po složení kauce. Za přispění americké spisovatelské organizace odjel do Mexika. V Americe po celou dobu spolupracoval s komunistickým deníkem „Daily Worker“ a týdeníkem „New masses“. Napsal zde také svojí nejznámější a historicky nejocetovanější knihu „J'ACCUSE! – žaluji, která vyšla nejprve anglicky v New Yorku a v roce 1946 ve Francii a odhalovala francouzskou mnichovskou politiku.

V Mexiku vstoupil do československo-mexické asociace a stal se členem jejího výboru. Spoluprosadil vydávání měsíčníku El Checoslovaco en Mexico. Založil zde také organizaci komunistů ze slovanských zemí, které rovněž předsedal. V Mexiku se věnoval především publikační činnosti. Napsal knihu „Muži Evropy a ruská bitva“, byl hlavním redaktorem „Černé knihy o nacistickém teroru“, která byla vydána pod záštitou presidenta Beneše a mexického presidenta Avila Camacha. Od roku 1941 řídil časopis Tribuna Israelica a pod pseudonymem přispíval do komunistického týdeníku Lavoz de Mexico. V únoru 1946 odjíždí Otto Katz se svou ženou z Mexika a po krátkých pobytech v New Yorku, Londýně a Frankfurtu nad Mohanem se vrací do Prahy.

Po návratu do ČSR začal pracovat v Rudém právu jako externí pracovník a posléze jako redaktor. V roce 1946 byl vyslán jako delegát na Mírovou konferenci do Paříže a v roce 1948 na Informační konferenci v Ženevě. Podnikl řadu dalších cest do Bruselu, do východního a západního Německa, do Polska, Jugoslávie a Bulharska. V Praze působil jako profesor na Vysoké škole politické a byl redaktorem časopisu Svět v obrazech a komentátorem Československého rozhlasu. Spolupracoval s Ústředním akčním výborem Národní fronty, kde prověřoval členy nekomunistických stran. Jedna z jeho posledních zpravodajských akcí byla pravděpodobně spojena se smrtí ministra zahraničí Jana Masaryka.

Novinářské průkazy a text přednášky:

KATZ Otto

Průkaz P₃ Lístek pro dom. 6 624¹⁰

pro výdej přídatkového lístku P₃

Jméno a příjmení: Otto Katz,
André Simone/
 Bydliště: Praha II., 27.5.1893.
Štěpánská 40., Datum narození
 Druh zaměstnání: redaktor
 Povolání podle pracovní knížky: 27 1

Jsem si vědom, že nesprávné údaje budou přinejmenším trestány

Otto Katz - André Simone

Zaměstnání	Potvrzení o zaměstnání (křestní a podpis zaměstnavatele hosp. skupiny, zájmové organizace a pod.)	Osvědčení *) (okresního úřadu ochrany práce (obč. úřad))
1.4.1	PRÁVO osobní oddělení	

Poznámka: jiné orámované části se nevyplňují u žen v domácnosti, které nejsou v zaměstnání nebo v hosp. skupině.
 *) Nutno obnovit při každé změně zaměstnavatele

No 997299

Aliens Order, 1920.

CERTIFICATE OF REGISTRATION

You must produce this certificate if required to do so by any Police Officer, Immigration Officer, or member of His Majesty's forces acting in the course of his duty.

15

SVAZ ČESKOSLOVENSKÝCH NOVINÁŘŮ

NOVINÁŘSKÝ PRŮKAZ

1951 Číslo 1319

André SIMONÉ
redaktor
čas. Svět v obrazech
Praha XVIII. Pevnostní 22
SVAZ ČS. NOVINÁŘŮ V PRAZE

předseda tajemník

1951 SVAZ ČS. novinářů
Praha XII. Pevnostní 22

195

195

ORBIS 3 - 89268

Číslo 348¹²

Členská průkazka

Jméno: André

Příjmení: Simone

Bydliště: XVIII., Pevnostní, 22.

Odbočka: Praha XVIII.

Členem od 1.1.1947. 1946

ČESKOSLOVENSKO-ŘECKÁ SPOLEČNOST

P. L. ... *A. Simone*
 předseda pokladník jednatel

5

REGISTRATION CERTIFICATE No 294299

ISSUED AT Metro ARD-1
 ON 8th March 1946

NAME (Surname first in Roman Capitals) KATZ Otto

ALIAS

Left Thumb Print (if unable to sign name in English Characters)

Signature of Holder *Otto Katz*

Nationality Czechoslovak
 Born on 24/5/93 Jistebnice
 Previous Nationality (if any) Austrian
 Profession or Occupation No occupation

Address of Residence Peculiarly Hotel
W. 1.
 Arrival in United Kingdom on 6-3-1946

Address of last residence outside U.K. 31. Rio de la Piedra, Mexico City
 Government Austrian Army
1913 to 1918

Passport or other papers as to Nationality and Identity Czechoslovak R.P.
No 214296, Mexico City 8/10/45

KATZ Otto

REPUBLICA ČESKOSLOVENSKÁ

OBČANSKÝ PRŮKAZ

Čís. 95.05.27/062

ODDÍL I.

KATZ

rozděl

Imeno: Otto

Vydal OVNB 6 Praha - odd. III.

16. VI. 1950 pod č. j. 15656

Platí na dobu 10 letů ode dne vydání, není-li prodloužen.

1

14

Podvrzuje se, že na této podobence je zobrazen(a) majitel(a) průkazu, který(á) se před úřadem vlastnoručně podepsal(a).

podpis majitele (-ky)

podpis vydávajícího

2

POPIS OSOBY:

postava 170 - středně

obličej obličej

barva očí modrá

barva vlasů světlá

barva nosu rovní

zvláštní znamení na pravém ruce
pravá ruka

DATA NAROZENÍ:

den 27 měsíc květen rok 1895

místo Jistebnice

správní okres Tábor

RODINNÝ STAV:

zeman

POVOLÁNÍ:

soukromý zemědělec

AKADEMICKÉ TITULY:

majitel (-ce) průkazu byl propuštěn titul:

podle (datum a číslo dokladu)

Pohrzuje:

Olisk palce pravé ruky

3

4

15

Diplomaticko-politický kurs
Sekretariátu ÚV KSČ.

26.11.1948.

I. Převážně.

S. André Simon:

Soudruzi a soudruzi,

mám vám v kostře podst. rozbor dnešní situace v západní Evropě, ve státech pod Marshallovým plánem. Budu mluvit nejdříve o kontinentální Evropě, pokud je pod Marshallovým plánem. Je zapotřebí znát a uvědomit si v jaké situaci se odehrávají dnešní politické události v západních státech Evropy. Je to 1/ rozstředění nerovnoměrného vývoje kapitalismu, 2/ snahy o upevnění imperialismu, 3/ příprava nové imperialistické války s cílem dobytí světovlády Spojenými státy, 4/ boj proti socialismu a demokracii, 5/ podpora reakčních a fašistických režimů kapitalismu a imperialismu, 6/ rozpory mezi imperialistickými státy, 7/ růst a převaha protimperialistického tábora, obrovská síla Sovětského svazu a síly nových lidově-demokratických států, 8/ růst a úspěchy národně-osvobozeneckého boje koloniálních a polikoloniálních národů, 9/ vzrůstající boj dělnické třídy na západě, což vše vřeholí v rozstředění třídního boje.

Taková je dnešní mezinárodní situace a nyní se podíváme na západní státy Evropy, zapojené do Marshallova plánu. Budu mluvit, neb jinak bych na to nestačil, hlavně o Francii, Itálii, Belgii a Holandsku. K Švýcarsku a skandinávským státům se nedostanu, snad ještě k Řecku. O Velké Británii budu

- 2 -

mluvit v druhé přednášce, tu jsem oddělil, neboť podmínky tam jsou částečně jiné, než na kontinentě.

Napřed chci vám dát v telegrafickém stylu charakteristiku poměrů v Marshallových státech západní Evropy, která je více méně všem státům vlastní: 1/ vidíme hospodářský pokles v celé západní Evropě, 2/ nestabilitu vlád, 3/ vidíme, že hlavní státy západní Evropy mají koalici vlády soc. demokratů a katolíků, při čemž můžeme sledovat zvláštní úkol pravicových soc. demokratů vůbec jako zástupců kapitálu uprostřed dělnické třídy, 4/ vidíme všude útok na občanská práva, vidíme útok na odborářská práva, 5/ snížení životní úrovně pracujícího lidu, 6/ zvýšení zbrojení a vedení koloniálních válek, utvořování vojenských bloků, 7/ pozorujeme zradu národních zájmů těchto států ve prospěch Spojených států a Německa, 8/ pozorujeme pronikání amerického kapitálu, 9/ vidíme, řekl bych plasticky, ztrátu svobody politického a hospodářského rozhodování a amerikanisaci kulturního života, 10/ vidíme rozpory mezi kapitalisty v každé zemi, při čemž část kapitalistů se staví proti americkým plánům ze sobeckých příčin, 11/ vidíme boj proti komunismu, při čemž v každé zemi je dělán se strany kapitalistů pokus obvinít komunisty z mezinárodního spiknutí, 12/ vidíme růst fašistického nebezpečí, 13/ vidíme současně však značný růst komunistického vlivu a růst jednoty dělnické třídy. To jsou charakteristické rysy marshallových států v západní Evropě.

Jaké jsou rozpory v těchto marshallových státech západní Evropy? 1/ Rozpor mezi marshallovými státy a Amerikou v otázce německé, 2/ rozpory mezi marshallovými státy o rozdělování

- 3 -

marshallových dolarů, 3/ rozpory o mezinárodním a celkovém plánování exportu a importu, 4/ rozpory mezi Velkou Británií a Francií o vedení skupiny marshallových států v západní Evropě, 5/ rozpory mezi Velkou Británií a Francií o vedení západní unie, 6/ rozpory mezi Velkou Británií a Itálií v otázce italských kolonií a 7/ začínající rozpory mezi marshallovými státy a západním Německem, které bylo marshallovým plánem uvedeno jako politický a hospodářský faktor na evropskou scénu.

Jaká je v tomto boji strategie a taktika buržoasie kapitalistických vlád? Buržoasie používá vojenského nátlaku /občanské války/ jako v Řecku. Mobilisuje celý státní aparát proti dělnické třídě a případnými vojenskými zákroky jako ve Francii proti stávkujícím horníkům. Buržoasie se snaží rozděliti dělnickou třídu, snaží se zrušit občanská práva, snaží se vytvořit zvláštní zákony proti dělnictvu, snaží se protisovětskou a protikomunistickou kampaní izolovat komunistickou stranu a potom ji ilegalisovat, zahnat do illegality. Snaží se válečnou a protisovětskou propagandou vytvořit ovzduší strachu, aby tak vytvořila podmínky k programu proti komunistické straně. Snaží se přesvědčit dělnickou třídu o její slabosti, o slabosti Sovětského svazu a lidově demokratických režimů. Snaží se přesvědčit dělnickou třídu a pracující lid o síle Spojených států, hlavně též atomovou propagandou. Snaží se demokratisovat dělnickou třídu, aby nekladla kapitalistickým a imperialistickým plánům odpor. Při této práci se opírá

- 4 -

buržoasie všech kapitalistických a imperialistických států o pravicové sociální demokracii.

Jaká je strategie a taktika komunistických stran?

1/ Boj za mír. 2/ Boj o záchranu demokracií. 3/ Boj o záchranu obanských, odborářských a demokratických práv. 4/ Boj za znovuzískání národní nezávislosti. 5/ Boj proti snahám nastolit fašistické vlády. 6/ Boj za ozdravení hospodářství, a to zdaněním bohatých, snížením zisku, zavedením a uskutečňováním hospodářských plánů a obchodováním s výhodou.

K upevnění bezpečnosti naléhají komunistické strany na provádění krymské, postupimské a ostatních dohod a na boj proti znovuvzkrížení německé hrozby.

Boj za mír je veden odhalením imperialistických plánů válečných štváček proti vojenským blokům a za přátelství se Sovětským svazem a lidově demokratickými státy. Hlavní strategie komunistických stran je namířena k vytvoření širokého demokratického bloku dělníků, malých a středních zemědělců, živnostníků a intelektuálů, při čemž neodmítají spolupráci s kapitalisty, jejichž zájmy jsou Amerikou, Velkou Británií a Německem ohroženy. Jako hlavní cíl této politiky staví komunisté program vytvoření široké, čestné demokratické vlády, ve které vliv dělnické třídy je uplatňován pomocí její komunistické strany a ve které dělnická třída hraje jí patřící úlohu.

Předpokladem úspěchu této politiky je jednotu dělnické třídy, což znamená izolování a rozbití ^{vlivu} pravicových sociálních demokratů. Dalším předpokladem je spojení se všemi de-

- 5 -

mokratickými vrstami národa. Hlavním předpokladem je silná komunistická strana, vedená v duchu marx-leninismu.

Takové jsou problémy západních Marshallových států a snad je zapotřebí velmi krátce ukázat, čím vznikly tyto problémy, protože jak vidíte, to jsou zcela jiné problémy, než naše. Tím, že západní Evropa nebyla osvobozena Sovětským svazem, nýbrž okupována vojensky za války a nyní téměř bychom mohli říci hospodářsky okupována Spojenými státy a Velkou Británií. V tom je základní rozdíl mezi státy východně od Labe a západně od Labe. To je první příčina dnešní situace na západě. Druhou příčinou je nejednotná dělnická třída. Je vyvolána zrádčovskou politikou pravicových sociálních demokratů a nedostatečnou politickou vyspělostí dělnické třídy, která nepoznává vždycky správně své zájmy. Jistě se pamatujete, že o tom na ústředním výboru strany mluvil též soudruh Gottwald. Třetí příčinou je zrádčovská politika západo-evropských vlád, které se přijetím Marshallova plánu vzdaly části své nezávislosti a postupem jí potom úplně ztratily. Za čtvrté: Komunistické strany na západě se pozdě osvobodily od parlamentních iluzí. Prováděly sice již před válkou /hlavně ve Francii/ politiku lidové fronty a jejich koncepce byla správná. Ale tím, že ji prováděly shora a nahoře a nepronikly dolů k masám, tím, že se hlavně soustřeďovaly na politiku lidové fronty v parlamentech, nebyla tato politika zakotvena v masách a nevedla k dostatečné politické vyspělosti dělnické třídy. Mezitím však na základě poválečných zkušeností a po provedení hluboké sebekritiky, komunistická strana Francie

- 6 -

a Itálie tyto nedostatky již ve velké míře napravila, v menší míře i komunistické strany Holandska a Belgie.

Co znamená Marshallův plán? Marshallův plán je hybnou pákou americké politiky, o které vám bude hovořit soudružka Vojtovičová. Dnes se jen zmíním jak došlo k ustanovení nadvlády nad západní Evropou Spojenými státy. Marshallův plán se opírá v první řadě o západní Německo. O Německu vám bude hovořit S.H. Jdu. Já se jen krátce zmíním, proč se o ně opírá. Americký imperialismus chce vybudovat v západním Německu vojenskou baštu proti Sovětskému svazu a lidovým demokraciím, ale současně chce udělat ze západního Německa čelníka Spojených států proti západní Evropě. Pod rouškou protisovětského a protikomunistického boje a pod rouškou pomoci západoevropským státům si dobývají Spojené státy jedné posice po druhé v západní Evropě. To je důležité znát, protože to ukazuje, že imperialistická politika používá stále stejné metody. Dříve jsme to viděli za Hitlera, který též vedl kampaň proti Sovětskému svazu, avšak než se pustil přímo do boje proti němu, zabral téměř celou Evropu. Tentýž proces probíhá nyní, když jedna posice za druhou se dostává dnes do rukou amerických pod záminkou, že to je nutné pro boj proti Sovětskému svazu.

To je velmi důležité vidět a to začíná dnes již chápat část dělnické třídy v západních zemích. Marshallův plán dovoluje zasahovat Američanům do vnitřní politiky každého maršallova státu. Dává jim možnost rozhodování o hospodářské politice každého maršallova státu. Přenechává jim nakonec

- 7 -

rozhodování i o politice maršallových států vůči odborům. Zákrok proti horníkům ve Francii, postup proti francouzským stávkujícím vůbec, nebyl určen ve Francii, nýbrž ve Washingtoně. Marshallův plán zajistil USA rozhodování o finanční politice Marshallových států, jaké kdo bude platit daně a jaké budou vývozní i dovozní cla a pod. Podrobně o tom hovořit bohužel nemohu.

Nejdůležitější pole dnešního boje v západní Evropě není, jak by se zdálo, Francie, nýbrž Německo. Boj jde o Německo. Avšak Francie má velký význam nejen proto, že je jednou z pěti velmocí, ale hlavně proto, že je stát, ve kterém rozpory mezi kapitalisty jsou největší a třídní boj nejvíce zostřen. Jaká je dnešní situace ve Francii?

Začneme se zahraniční politikou a potom přejdeme k vnitřní, ačkoliv zahraniční politika vyplývá z vnitřní politiky a nikoliv opačně. Vnitřní politika rozhoduje o zahraniční, to je stará Leninova poučka. Francie, která zažila během 80 let, třikrát německou invasi, musí odstupovat od jedné posice za druhou a není s to obhájit nejdůležitější národní zájmy. Ukázalo se to teď právě u příležitosti vrácení porurských dolů a podniků německým kapitalistům. Zde se sehrála jedna z nejhnusnějších komedií v kapitalistické a imperialistické politice vůbec. Četli jste snad dnes v novinách, že Spojené státy a Velká Británie nabídly Francii zastoupení ve správě dolů a oceláren v západním Německu. Mluvčí pařížského ministerstva zahraniční prohlásil, že Francie je úplně spokojena tímto rozhodnutím, prohlásil však ještě něco jiného a sice, že dohoda

- 8 -

o tom byla docílena již minulý pátek, když Schumann, Marshall a Bevin se radili. Prohlédněte si noviny a uvidíte, že od minulého pátku francouzská vláda stupňovala stále a stále své protesty. Vyvolala tím ve vlastní zemi a v celém světě dojem, že se brání a nedouhlasí. Mělo se totiž v parlamentě hlasovat o důvěře vládě, aby získala většinu, chtěla francouzská vláda vyvolat dojem, že nepřijme washingtonský diktát. Když zaprodaná většina ji odhlasovala důvěru, prohlásila, že vláda je spokojena washingtonským rozhodnutím. Komunistické straně a vůbec každému Francouzovi, který není blázen, však nikdo nenamluví, že mu hrozí nebezpečí od Sovětského svazu a ne od Německa a žádný nenechá na to, že je nutné, aby Amerika mohla kontrolovat měnu sovětského pásma. Aby Anglo-Američané maskovali svou hnanou hru v porurské otázce a též aby pomohli francouzské vládě k parlamentárnímu vítězství, ohlásili, že se vlády Spojených států, Velké Británie a Francie dohodli na bezvýznamné účasti Francie ve správě dolů a oceláren. Na druhé straně však zamlčeli, že se dohodli též na tom, že Francie bude klást formální odpor, až k zakončení debaty ve francouzském parlamentě. Tam je katolická strana, která má silné levé odborářské křídlo. Též v socialistické straně je hnutí proti Blumově politice. To vše bylo odstraněno tím, že se řeklo potřebujeme jednotu, abychom mohli bojovat proti americko-anglickým rozhodnutím, musíte nám dát proto důvěru. Queillo, Schumann, Moch, Ramadier dostali tedy v parlamentě většinu na základě toho, že namluvili lidu a slíbili, že budou v porurské otázce bojovat a když ji měli, prohlásili, že jsou uspokojeni formální úpravou. Porurská otázka není otázkou hla-

- 9 -

sování v nějaké komisi. Kdyby Francie a Velká Británie hlasovaly ve správě porurských dolů a oceláren proti Spojeným státům, nic by to nepomohlo. Jedinou věcí, která by pomohla je, kdyby Velká Británie a Francie se odpoutaly od marshallova plánu a to by dnešní francouzská vláda nikdy neudělala.

Zde vidíte situaci, která je komedií a tragédií současně; zastírá se francouzskému lidu, co jeho vláda skutečně chce. To si musíme dobře pamatovat a učit se od sovětského lidu, který hned francouzské projevy hodnotil správně. Před francouzskou vášní stále rozhodnutí v porurské otázce, a ona kapitulovala.

Její první požadavek ihned po válce byl odtržení porurské a porýnské oblasti od Německa a zřízení mezinárodní kontroly Porurí společně se Sovětským svazem. Dnes to končí tím, že Francie se spokojí hlasem ve správě porurských dolů a oceláren, tedy ve skutečnosti malou formální koncesí.

Francie stojí před rozhodnutím má-li pokračovat po cestě západní unie, která vede k atlantickému bloku. Atlantický blok by byl ještě silnějším zapojením Francie do protisovětské politiky Spojených států, při čemž by Francie dodávala přehotu a Spojené státy dělaly letadla v případném konfliktu. Dále stojí Francie před otázkou má-li pokračovat na cestě t.j.v. evropské federace, která není nic jiného, než nové vydání t.j.v. panevropské myšlenky, jejíž představitel byl před druhou světovou válkou Briand a která, jak se pamatujete, vřeholila v locarňském paktu mezi Němci, Itálií, Francií a Velkou Británií. Tenkrát Spojené státy ještě nehrály žádnou úlohu jako dnes, avšak monopoly USA bearskou dohodu vřela vítaly a pod-

- 10 -

protože jim pomohla při pronikání do německého hospodářství. porovaly, Locarnský pakt byl začátkem konce francouzsko-československého spojení. Locarnský pakt byl začátkem Malenkovova. Nyní se opakuje hra za jiných okolností, jenže by jistě, kdyby se ta politika prosadila, výsledek nebyl jiný, než nové zničení Francie, nová invaze Německa do Francie. To vše je důsledkem marshallovské politiky. Co znamená marshallova politika pro drobného Francouze? O tom si nyní pohovoříme. Kupní síla francouzského dělníka byla ještě před rokem nebo před 15 měsíci 70,3% předválečné kupní síly. V říjnu t.r. byla 53,5%, nyní je 49,4%, tedy méně než 1/2 předválečné kupní síly. Platy a mzdy v r. 1938 činily 45% národního důchodu, nyní 36%. Zisky kapitalistů v r. 1938 34,5%, nyní 55%. Index cen, vezmeme-li 1938 rok jako 100%, byl v 1946 roce 340% a kolem 1.000%, když komunisté v květnu 1947 byli vyloučeni z vlády. Dnes je 2.030%. Drobný Francouz tedy zaplatil za vyloučení komunistické strany z vlády stoupnutím indexu, tedy životních nákladů, o 100% za 17 měsíců. Když byli komunisté ve vládě, činila těžba uhlí 115 až 120% předválečné uhelné těžby. Byla to zvláštní zásluha s. Thoreze, který ve velkém projevu k horníkům dovedl tyto přesvědčit, že musí zvýšit těžbu uhlí. Kde je dnešní Francie? Před válkou těžila 3,964.000 tun, v září t.r. vytěžila 3,930.000 tun, tedy méně, než před válkou. Celá francouzská výroba, vezmeme-li jako základ rok 1937, činila v 1937 100%, 1938 105%, dnes 102%, tedy menší než v r. 1937. Při čemž výroba dosáhla již 124% a klesla nyní na 102%. Tedy proces probíhá v jiných odvětvích.

- 11 -

Oč jde ve Francii dnes? Chceme-li to velmi krátce říci, jde o dvě věci: kdo zaplatí za minulou válku a kdo za novou, kterou ohystají váleční štydři. O to jde, o nic jiného. Jde o boj mezi vládou na jedné straně a dělnickou třídou a celým pracujícím lidem na straně druhé. Při stoupání indexu, při klesání mezd, při silném klesání životní úrovně vidíme stále stoupání výdajů za zbrojení, které činí 45% celého národního rozpočtu; 450 miliard franků. To je příprava k příští válce. Kdo má platit za poslední válku? Škody, které způsobilo Německo Francii činí 17.000 miliard v dnešních francouzských francích. Francii se dostalo všeho za 50 miliard odškodnění. Politika Spojených států, ke které se připojila je namířena k tomu, aby Německo žádné reparace neplatilo a francouzská vláda se de facto reparací vzdala. Kdo to však zaplatit musí a to je pracující lid, platí snížením životní úrovně na polovinu. To je vysvětlení, proč jsou ve Francii obchody plné a nikdo si nemůže nic koupit.

Avšak ve Francii je velká tradice boje za demokracii, za občanská práva a boje dělnické třídy za vyšší životní úroveň. Nyní je tomu právě 100 let, co francouzská dělnická třída vstoupila jako politický faktor na scénu, je tomu 100 let, co rozhodla o únorové revoluci r. 1848, je tomu 100 let, co generál Cavaignac masakroval francouzské dělníky, co třetí Napoleon se stal císařem Francie. Od té doby vede francouzská třída stále a stále boj. Vyvrcholil v minulém století ve francouzské komuně. Nemám čas, abych o tom mohl hovořit, ale rád bych vám, abyste si přečetli co píše Marx o třídních bojích ve Francii, o pařížské komuně, o bojích francouzských

- 12 -

dělníků, co o tom píše Jaures, který krásně charakterisoval tyto boje: Je-li socialistické hnutí jen přechodným zjevem, stačilo by, aby se ; uspokojilo jen nějakým ústupkem vlády; jestliže však francouzské socialistické hnutí je výsledkem kapitalistického způsobu výroby v dnešním světě a stavem věcí politických a hospodářských, jestliže toto hnutí je na vzestupu, i když vedoucí činitelé kapitalistického světa porazí, zavraždí některé z nás, kterým říkáte vůdcové, přijdou noví ze samého řádu, ze samé nutnosti, přijdou, bezúnavní a jistí." To řekl Jaures, a to je pravda o celém francouzském dělnickém hnutí, které udělalo ve svých dějinách mnohé chyby, jednu však nikdy neudělalo - že nebojovalo.

Vždy bojovalo a vidíte je dnes, kdy po loňské stávce rozvíjí nové obrovské boje na politické úrovni, které Francie nikdy neviděla. To ukazuje, jak francouzský dělník nabývá politické vyspělosti, jak francouzská komunistická strana po sebekritice, kterou loni provedla na základě první schůzky Informačního byra, se poučila ze zkušenosti a správně dnes vede boj.

Chci hned při této příležitosti odpovědět na jednu otázku, která se vždy klade, nemyslím-li, že nastane únava ve Francii, že po určité době dělnická třída se znaví a nebude moci dále. Takto klást otázku nelze. Najde o to, jde o jedinou věc, kterou myslím jste se již učili, říká nám Ji Lenin, že každá porážka v třídním boji proti třídnímu nepříteli je přece jen menším či větším článkem řetězu k vítězství, protože stupňuje třídní uvědomení, politickou vyspělost i bojovnost dělnické třídy. Jen tak můžeme stavět tuto otázku a ne jinak, tak musíme analyzovat boj dělnické třídy v celé Evropě. Stávka horníků

- 13 -

ve Francii trvala 8 týdnů. Nevím, zda si to někdo dovede představit, když horník nemá co jíst, když žena a děti pláčou hladu, protože jim odebrali potravinové lístky a horník stávkuje dále. Není pravdou, že horníci již zase rárají, někteří zaměstnanci dolů se vrátili, ale havíři stávkují dále. Včera se rozhodli obchodní zaměstnanci 90% hlasů, že budou stávkovat. A obchodní zaměstnanci se tak lehce k stávce nerozhodnou, zvláště když vláda připravuje 5 zákonů proti stávkám a odborářům a když vidí, jak těžký je boj francouzských horníků. A přece se rozhodli stávkovat, ne proto, že je nějaké mezinárodní epiknutí a příkaz z Moskvy, jak se píše, ale proto, že je dnešní zoufalá situace k tomu nutí. Americká politika, ačkoliv by měla mít zájem na tom posilovat francouzskou vládu, ji maršallovým plánem a politikou stále oslabuje a žene zemi do hospodářské anarchie. V dnešní Francii již zákony, které si kapitalisté sami dali, neplatí. Kapitalistická Francie není a to prosadit dodržování zákona jinak, než vojskem. Nemusím ani mluvit o tom, jak francouzská vláda poslala proti horníkům četníky, policii, vojsko, musím však mluvit o úloze sociálních demokratů a úloze odštěpenců odborové organizace.

Kapitalismus se obává nejvíce jednoty dělnické třídy. Proto od té doby, co existuje dělnické a socialistické hnutí, kapitalismus si vydržoval své agenty uprostřed dělnické třídy. Je mnoho historických příkladů. Od té doby též obviňuje dělnické hnutí a tvrdí, že stávka, boj dělníků v každé zemi, je výsledkem mezinárodního epiknutí. Již Marx o tom psal a řekl: "Buržoasní smýšlení, které je apolitickým smýšlením a znemožňuje pochopit proč dělnická třída bojuje, si samo předsta-

vuje, že společná organizace dělnická je tajným spiknutím, které vede nějaká ústředna, ale nechápou, že naše asociace I. internacionály není nic jiného, než mezinárodní svaz nejvyspělejších dělníků různých národů civilisovaného světa. Všude, kde třídní boj dosáhne určité výše je samozřejmě, že naši vedoucí činitelé jsou v první řadě, protože půda, ze které vyrostla naše asociace, je společnost samotná a ten, kdo ji chce zničit, musí by zničit despotismus kapitálu na práci, která je podmínkou parazitní existence kapitalismu vůbec." Dnes znovu vidíte, jak se vede boj proti francouzským dělníkům. Říká se, že hornická stávka byla nařízena Kominformou, jakoby byla orgánem exekutivním, že je financována z ciziny. Tvrdí se na př., že náš Dr. Gregor, který pracoval na belgickém velvyslanectví jim vozí peníze a Lallemand, generální tajemník belgické komunistické strany, že přivezl rozkazy. Jules Moch dokonce řekl, že má bohatou dokumentaci o tom, že stávky jsou mezinárodně řízeny a financovány a přinesl fotografie účtů komunistické strany u jedné francouzské banky.

Stalo se něco, co jsme v dějinách neviděli. Jacques Ducloux, tajemník francouzské strany řekl: "Vy tvrdíte, že jsme mezinárodně financováni. Zde máte rozvržení a přehled našich účtů." Ukázal jim, co odvádí strana poslanci a všechny ostatní složky komunistické strany. Ducloux navrhl zvláštní komisi, která by prozkoumala bankovní účty a knihy jak komunistické, tak i socialistické strany. Ministerští předseda Queuille však řekl, že to není možné, že s tím nemá parlament co dělat a že žádnou cenu nechtěl, aby zvláštní komise prověřovala účty komunistické strany, protože věděl, že vládní tvrzení jsou lži.

Věděl též, že deník socialistické strany "Le Populaire" dostává peníze z Ameriky a od Jules Mocha, ministra vnitra, který vede kampaň a teror proti komunistické straně. Co vidíme dále - takovými manévry soc. demokracie svůj vliv udržet nemůže. Pravicová soc. demokracie ve Francii je parlamentně a ve vládě v mocenské pozici, která absolutně neodpovídá jejímu skutečnému vlivu. Dnes vlastně již není žádnou dělnickou stranou, je stranou reakce a ztratila největší část svých dělnických členů, kteří přešli částečně ke komunistické straně a menší část ke socialistické straně jednoty, která byla nadávno utvořena a vystupuje ve spolupráci s komunisty.

Totéž platí o odštěpové ^{oké} organizaci, která si říká Dělnická síla. "Dělnická síla" byla utvořena koncem loňského roku s úkolem stávkokazů. Tato "Dělnická síla" nemá však žádnou svobodu rozhodování, protože ji to nedovoluje ani ^{oké} ~~socialistická~~ vláda, ani francouzská vláda, ani Amerika, neb dostává příkazy přímo od Himmlera, který se zajímá o odborovou politiku všech maršallových států. Samozřejmě, že ze začátku měla určitý i když malý příliv. Co se však ukázalo v hornické stávce: vedoucí této odborové organizace "Dělnická síla" nechtěli stávku; pak navrhovali stávkovat jen 48 hodin. Potom se funkcionáři "Dělnické síly" ani neodvážovali ⁸⁹ ~~oké~~ na ulici, protože by je dělníci byli zbili. Když vláda prohlásila, že vypracuje a podá parlamentu ~~oké~~ ⁸⁹ ~~oké~~ zákon, "Dělnická síla" musela též protestovat, protože, když by tak neučinila, prohlásili by členové její podlouhru.

Totéž platí o křesťanské odborové organizaci, která též nemohla přistoupit na vládní program a musela žádat alespoň životní minimum kol-m 14.000 franků měsíčně. Stávka francouz-

ských horníků a jiných, ukazuje správnost politiky komunistické strany, její rostoucí politický vliv a rostoucí třídní uvědomění i té části dělnické třídy, která je pod vlivem odštěpenecké nebo křesťanské odborové organizace. Viděli jsme, že při hlasování v parlamentě odboráři katolické strany MRP hlasují často s komunisty a že socialističtí poslanci, kteří byli zvoleni odboráři často se zdržují hlasování. V socialistické i katolické straně vidíte určitý proces, tvoření levého křídla, které se dostává částečně pod vliv svých dělnických voličů. Politika francouzské komunistické strany je spolupráce a levým křídlem katolické a socialistické strany, aby společně s nimi a s odborovými organizacemi byly vytvořeny takové podmínky, že by mohla být ustavena vláda všech čestných demokratů a republikánů, ve které by byla zastoupena naše strana. To je taktika naší strany. Isolovat úplně pravicové soc. demokraty jako Bluma, Mocha a Ramadiera od mas, demaskovat jejich zrádcovskou, podlou úlohu.

Totéž se jeví ve straně katolické a straně de Gaulla, neboť většina jejich stoupenců jsou zmatení lidé, kteří věří na lživou a štvavou kampaň. Taktika naší strany se však ve Francii osvědčuje i přes obrovské potíže. Hlavní potíž je nebezpečí vojenské okupace Francie Spojenými státy v případě, že by komunistická strana se dostala do vlády. Komunistická strana s tím musí počítat a musí pracovat a manévrovat tak, aby k tomu nedošlo. Formuloval bych úlohy francouzské komunistické strany takto: zabránit válce, nepustit de Gaulla k moci, vyhnout se tomu, aby Amerika okupovala Francii, spojit se s levicovými elementy všech stran, aby mohla s nimi vytvořit novou

vládu, hlídat bezpečnost Francie, která je ohrožena rostoucím válečným potenciálem Německa a plánum Američanů v Německu, kteří chtějí udělat ze západního Německa protikomunistickou, protisovětskou, protilidovou a protidemokratickou baštu.

Francouzská komunistická strana má své nedostatky a sebekriticky je přiznává a snaží se je odstranit. Ukázala dvě kladné věci nesmírného významu: je spojena s lidem a hlavně dělnickou třídou, která však ji považuje za svou stranu a osvojila si zásady marxisticko-leninského učení včetně sebekritiky. Pročetli-li jste protokoly sjezdu ústředního výboru komunistické strany Francie a řeči soudr. Thoreze, uvidíte, jak důkladně provádí sebekritiku, jak oprávně poznal nedostatky francouzské komunistické strany již před válkou, jak se snaží o jejich odstranění. Podařilo se vytvořit vedení, které je na výši historické úlohy, vytvořit kádry, vytvořit velkou masovou stranu, která dokazuje, že je nejsilnější stranou Francie.

Nezůstává ani mnoho času pro ostatní země. Přeslovím ještě několik slov o Itálii. V Itálii je vývoj ovlivněn v prvé řadě tím, že je jednou z bývalých nepřátelských států a že žila 21 let pod fašismem. Fašismus tam zanechal hluboké stopy i když si to tak neuvědomujeme, zanechal hluboké stopy ve smýšlení lidu. Přesto se podařilo komunistické straně Itálie znovu povznést třídní uvědomění dělnické třídy. To je velký výkon, protože první úkol fašismu je uspat dělnickou třídu, dát jim spací prášek, aby třídní uvědomění se neprobudilo a usnulo. Je to totéž, co jsme viděli v Německu a proto naplnit dělnickou třídu, která žila pod fašismem znovu třídním uvědoměním a poznáním svých vlastních zájmů, je velmi těžké a to se komunistické

straně v Itálii podařilo v poměrně krátké době. Vybudovala kádry hlavně z partyzánů, z účastníků občanské války ve Španělsku a ze soudruhů, kteří prošli fašistickými železi a tábory. Vedení i kádry komunistické strany Itálie vyrostly z boje a tím získala strana důvěru, tím se jí podařilo seskupit kolem sebe dobré spolupracovníky a poměrně rychle překonat hlavní důsledky fašismu, takže komunistická strana Itálie je dnes bojová armáda, která je schopná provádět velké politické boje. Strana má dnes přes dva miliony členů. To je velký výkon strany. Nedostatek komunistické strany v Itálii byl ten, že dlouho vedla svůj boj v parlamentě a jen málo mimo parlament. Soudruh Togliatti na posledním zasedání ústředního výboru strany kritisoval a vysvětlil, že soudruzi si neuvědomili tento stav a že zapomněli na hlavní úkol strany, že si představovali, že mohou bez boje přejít k socialismu, což samozřejmě možné není. Když se ukázalo, že to není možné, když italská komunistická strana byla vyloučena z vlády, tak se přechod na nové politické metody nepodařil tak rychle jako ve Francii. Uplatňoval se i určitý extremismus, kterým soudruzi hleděli rychle dosáhnout toho, co zmeškali. Dnes máme situaci, že komunistická strana Itálie roste dále, že se nepodaří znovu rozštěpit odborové hnutí. I když odštěpili nějaké křesťanské odborové organizace, tak to pro celkové odborové hnutí Itálie znamenalo těžkou ránu. Komunistická strana v Itálii jako ve Francii se stala hlavním nositelem národních zájmů, jejich hlavním obhájcem. Komunistická strana a odborové organizace dovedly vést italskou dělnickou třídu a všechny pracující lid v několika velkých bojích - stávkách, při čemž se jí podařilo,

i když jsou velké potíže zabránit izolaci a dále zvětšit styk s masami všeho pracujícího lidu. Komunistická strana Itálie má dnes ještě navíc spojení se socialistickou stranou Nenniho a prohlubuje spolupráci s ní proti reformistickým vlivům, které se tam snaží uplatňovat. Volby v minulém dubnu ukázaly sílu komunistické strany a lidové fronty. V boji, kdy byl mobilisován celý kapitalistický svět proti komunistické straně, do kterého Spojené státy zasáhly otevřeně všemi prostředky získat 1/3 hlasů, bylo velkým úspěchem. Za okolností, v jakých probíhaly poslední volby, nebylo možno docílit větších výsledků, ukázalo se však pevné jádro k boji rozhodnuté, to je v italské situaci velký úspěch, že 5 let po pádu fašismu existuje tam již pevné k boji rozhodnuté jádro - jedna třetina voličstva -, která nepřipustí ani války, ani příchod fašismu tak, jako komunistická strana ve Francii.

Jaké je nebezpečí ve Francii nebo v Itálii? Ve Francii je de Gaulle, v Itálii t.z.v. křesťansko demokratická strana, jejíž pravé křídlo stále více přechází na fašistické pozice a na teror proti pracujícím, zatím co levé křídlo se začíná od této strany pomalu odštěpovat, protože je pod vlivem odborářských katolických dělníků.

Jistě je, že de Gaulle ztrácí půdu i když tvrdí opak. Je to socialista Jules Moch, který aranžoval nový volební zákon tak, aby de Gaulle měl ^{zajištěn} úspěch. Ale skutečný obraz poměru sil ukazuje, že vliv komunistické strany stoupá a vliv de Gaulla klesá. Totéž v Itálii. Miliony demonstrovali po atentátu na Togliattiho a organizovali stávky. Fašismus

ztrácí půdu i v Itálii, i když t.zv. "třetí síla", ve které hrají pravicevci soc.demokraté rozhodující úlohu připravuje půdu fašismu. Blum s Mochem a Sarraгатem by milionkrát raději viděli de Gaulle předsedou vlády, než Thoreze. Dříve zrádci ve Francii říkali raději Hitlera než Bluma, dnes říkají pravicevci soc.demokratičtí zrádcové "raději de Gaulle a Američany, než Thoreze." "Třetí síla" s rozhodujícím vlivem soc.demokratičtí připravuje cestu fašismu, ačkoliv si dnes již může vypočítat, že i oni by za to zaplatili, kdyby se podařilo dostat de Gaulle k moci. Ústečně se opakuje historie Německa ve Francii. Též německá soc.demokracie hlásala "třetí sílu", nevím, zda je vám známo, že formulace "třetí síly" je formulací předválečné soc.demokracie ^{Německa.} Avšak ve Francii i v Itálii je jiná situace než v předválečném Německu. Za komunistickou stranou Francie a Italie stojí velká většina dělnické třídy, to jest těch, na kterých závisí výroba, zatím co vliv pravicevých soc. demokratů stále klesá.

Jedině na základě učení marx-leninismu můžeme správně hodnotit a analyzovat síly, které v třídním boji stojí proti sobě a správně analyzovat poměr těchto sil. Když se chcete naučit správně hodnotit poměr sil, prostudujte si díla s. Gottwalda. Uvidíte, že jeho politika je založena na správném hodnocení sil. Já jsem oslavil jeho narozeniny tím, že jsem si přečetl jeho projevy od té doby, kdy se stal gen.tajemníkem strany. Z nich vidíte, jak správně analysoval a správně hodnotil hlavní proudy a události soudobé politiky. Vidíte, že nepodceňoval síly strany a dělnické třídy a nepřeceňoval síly nepřátel. Správné hodnocení sil ve světě ukazuje, že mírový tábor je silnější než imperialistický. Soudruh Ždanov na

konferenci devíti komunistických stran poukázal na to, jak důležité je nepodceňovat vlastní a nepřeceňovat nepřátelské síly. Francouzská a italská komunistická strana správně dnes hodnotí poměr sil. To je velký pokrok a první ze záruk vítězství. My často píšeme, když vysvětlujeme politickou situaci, že na př. lid nedovolí válku, že k ní nedojde a to je hluboká pravda a pravdou to zůstane. Vidíte to v Řecku, Číně, Koreji a na celém světě. Jedině s toho hlediska lze hodnotit politiku všech komunistických a dělnických stran. Hodnotíte-li s tohoto hlediska situaci v marshallových zemích, dojdete k závěru, že v západní Evropě i přes velké překážky a nedostatky dělnická třída stupňovala své třídní uvědomění a dovedla postavit a vést třídní boj na vyšší úrovni, ba na nejvyšší úrovni, kterou kdy západní Evropa viděla od doby Průšské Komuny. V tom je záruka budoucího vítězství. Potkáte-li někoho, kdo vám bude chtít dokázat, že dělnická třída bude unavena a že je převaha proti ní, postavte se proti němu. Jedině, když vám vyloží politickou a hospodářskou mezinárodní situaci na základě správného hodnocení sil bez optimismu a též bez pesimismu a když je v něm to, co musí být v každém komunistovi - vnitřní víra v sílu dělnické třídy - tak si s ním pohovořte. Kdo viděl Sovětský svaz nebo zná sovětskou politiku, rozumí jednu věc, že v nejtěžších dobách sovětské historie byla ve vedení a dělnické sovětské třídy tato vnitřní víra. Dnes je jisto, že tato víra dělnického hnutí v sílu Sovětského svazu je a že protimperialistický tábor je silněji zakotven v dělnické třídě.

Víra francouzského a italského dělnictva a pracujícího lidu v sílu Sovětského svazu a svou vlastní sílu, je doprovázená rozhodnutím vést boj za mír a za demokratická práva bez ustání.

- 22 -

Dělníci a pracující lid na západě si dobře uvědomují, že boj za mír a boj za materiální existenci eplynuly v jeden. Dobře si uvědomují, že marshalllovská politika přípravou války proti Sovětskému svazu a lidovým demokraciím, ohrožuje holou existenci pracujícího lidu a poslední demokratická práva, která mu zůstala. Stálý hospodářský úpadek západní Evropy je přímým důsledkem této politiky. Svědčí o tom též 3 miliony nezaměstnaných v Itálii, 300.000 v Belgii a nesčíslné statisíce v ostatní západní Evropě.

Ještě nikdy nebyla jednota pracujících a všech demokratů západní Evropy tak široce založená a ještě nikdy nebyla odhodlanost zachránit mír a demokratická práva tak veliká. Komunistické strany Francie a Itálie, vedeny v duchu marx-leninského učení se osvědčily již ve velkých bojích. Jsou nejsilnějšími stranami pracujícího lidu. Stojí před velkými a těžkými úkoly. Na základě zkušeností z minulosti, můžeme počítat s tím, že tyto úkoly úspěšně splní v prvé řadě, pokud jde o boj za mír a proti válce.

V roce 1950 se začíná situace pro Otto Katze zhoršovat v souvislosti s tím, že byl vybrán jako jedna z obětí procesu. Ztrácí zaměstnání v redakci Rudého práva, je odhlášen ze Svazu novinářů a nejsou otiskovány žádné jeho články.

Nakonec je v červnu roku 1952 zatčen jako poslední z obviněných v procesu s protistátním centrem. Vyšetřovatelé při výsleších uplatňovali sovětské zkušenosti, jako například otázkové protokoly a nepřetržité výslechy, které měly Ottu Katze vysílit a přivést jej k tzv. bodu zlomu. Po 14 dnech takovýchto výslechů Otto Katz přiznal vše, co si vyšetřovatelé přáli.

Několik hodin před popravou píše dopis na rozloučenou své ženě Ilse a dopis prezidentu republiky Klementu Gottwaldovi, ve kterém odvolává v celém rozsahu svoje doznání.

Opis.

Moje nejmilejší, nejdřívější Ilsechen,
když se teď s tebou loučím na vždy, prosím tě
upřímně, aby si nikdy nezapomněla, jak jsem tě miloval, že
jsem našemu poměru věnoval všechny síly dobra, které ve mně
byly. Ne to pamatuj a všechno ostatní co se mně týká zapomeň.
Máš život před sebou, můžeš ještě mnoho vykonat, práce, poctivá,
jak si jí vždy ráda dělala, je nejlepším přítelem, nejlepším po-
mocníkem v překonání žalu. Zapomeň na mne a myslí na sebe, na
budoucnost, která pro tebe nebude jako dnešek, jenž na tebe do-
psal, mou vinou, tak hroznou ránou.

Měl jsem dost času přemýšlet o budoucnosti a viděl
jsem jí v celé její kráse. Viděl jsem, že v ní je také místo,
vyhrazené pro tebe, že i na tebe, jako na každého který se upřím-
ně účastní velkého budování, čeka míra štěstí.

Toho se drž, to je jediná cesta, chtěla si jí vždy
jít, jde jí nyní, kdy jsem ti způsobil tak strašný žal, ještě
pevněji a odhodlaněji. Nehleď zpátky, hleď ku předu,

Řekla si mi před chvílkou abych zůstal klidný. Jsem
klidný, jsem klidně klidný proto, že vím, že máš potřebnou sílu,
aby jsi si vytvořila svůj nový život. Prosím tě z celého srdce,
věnuj se tomu úkolu. Neoslabuj své síly myšlenkou na můj osud.
Napni poslení své duševní síly aby jsi se rychle dostala z dnešní-
ho stavu k normálnímu životu, aby vše co se stalo, zůstalo rychle
a daleko za tebou.

Moje drahá, co bych ti nechtěl ještě všechno říci,
jak bych si přál, abych našel slova, která by byla skutečnou
utěchou a pomocí. Ale vidím stále před sebou tvé oči, zamžené
žalem a vím že utěchu a pomoc ti může jen přinést tvoje vlastní
odhodlání jít ku předu, jen ku předu.

Byla si to nejmilejší, nejpoctivější nejupřímnější
co jsem na světě znal. Tak jsem na tebe myslel v posledních šest
měsících, tak na tebe myslím v posledních hodinách, tak na
tebe budu myslet, než myslit přestanu. Poznal jsem v těchto mě-
sících, že vše co jsem si o tobě myslil zůstalo za skutečností.

Děkuji ti, moje drahá Ilsechen, za vše co si pro
mně udělala, za lásku, kterou si pro mně měla. Našla u mně

44

- 2 -

nejmilnější odpovědi. Miloval jsem tě, miluji tě a proto
si přeji aby si žila svůj vlastní život, bez vzpomínky na mně
v ovzduší budování a svobody. Buď hodně šťastná moje nejmilovanější,
přeji ti dlouhý, šťastný a uspokojivý život, objímám a líbám
tě naposled, nejmilovanější Ilsechen, a láskou, která v těchto
posledních okamžicích hoří nejčistším plamenem
Pozdravuj Mařenku.

tvůj Otto

André Simone
Praha, 6. ledna 1960

Soudruh
Ladislav Kopřiva

Vážený soudruhu:

Jak jsem ti včera sdělil, nacházím se v situaci, kde mně je zněmožněno uveřejňovat články.

Od mého návratu z dovolené v září jsem nebyl vedením redakce Rudého Práva pověřen psaním ani jednoho článku. Moje návrhy na články se setkávaly s rostoucími potížemi. V posledních více než dvou měsících nebyl ani jeden uveřejněn, ačkoliv jsem napsal tři po dohodě se soudruhem Kouckým. V prvním článku jsem hodnotil pařížskou konferenci západních zahraničních ministrů. Po čtrnáctidenním čekání mně bylo sděleno, že v článku je příliš mnoho citátů, a že by se štenář v něm nevyznal. Dohodl jsem se se soudruhem Kouckým, že ho přepíšu. Po novém čtrnáctidenním čekání mně soudruh Koucký řekl, že článek nevpadá do kampaně o resoluci Informačního byra.

Na to jsem navrhl článek o rostoucí síle, hospodářské výstavbě a životní úrovni v lidových demokraciích. Článek měl navázat na resoluci Informačního byra, ve které "politické a hospodářské upevnění zemí lidové demokracie a jejich vstup na cestu budování socialismu" je uveden jako jeden z prvků růstu a zmohutnění síly míru, demokracie a socialismu. Jelikož jsem k 7. listopadu psal pro "Literaturnuju Gazetu" v Moskvě podobný článek, který tam byl uveřejněn, dohodl jsem se se soudruhem Kouckým, že tento článek zaktualizuji a skráťím. Dohodl jsem se s ním, že článek bude uveřejněn za týden. To bylo začátkem prosince. Článek nevyšel. Na několik dotazů zahraniční rubriky po článku soudruh Koucký odpověděl, že ho ještě nečetl.

Stejný osud postihl již v říjnu článek o západním Německu,

- 2 -

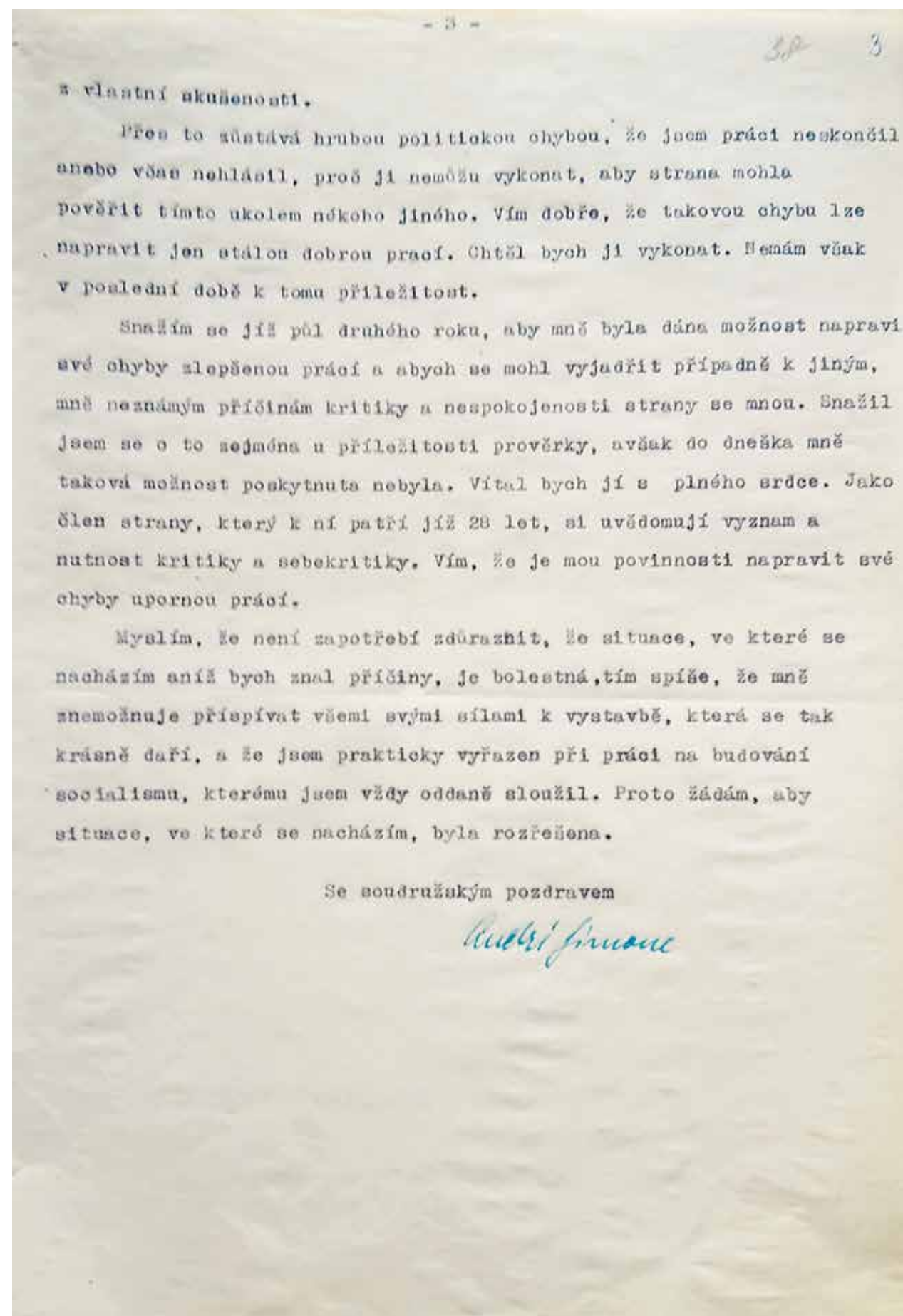
o který jsem byl požádán redakcí "Světových rozhledů". Totéž se stalo se článkem o Sovětské politice v Německu, který redakce "Slovanského přehledu" u mně objednala. Oba články nebyly uveřejněny.

Je tedy zřejmo, že nejde o žádné technické příčiny. Vedení redakce Rudého Práva a závodní organizace mně nezařadily do seznamu učitelů pro rok stranického školení. Nebyl jsem též určen do part-kabinetu, ve kterém pracují redaktoři zahraniční rubriky a jiní pracovníci zahraniční politiky.

Kromě své práce v Rudém právu přednáším na Vysoké politické škole o soudobé zahraniční politice / 7. semestr. /. Před rokem mně soudruh Kopecký pověřil politickou kontrolou nad orgánem ministerstva informací "Svět v obrazech", ve kterém se staly těžké politické chyby. Tuto práci musím vykonávat, aniž bych dostal nejmenší instrukci anebo mohl se účastnit porad, ve kterých je jednáno o problémech týkajících se této práce. Jedina porada, které se účastnuji, je redakční porada Rudého práva, která, ačkoliv je velmi informativní, nestačí vyzbrojit mně s praktickými zkušenostmi, které potřebuji k úspěšnému plnění těchto dvou funkcí. I nejpilnější individuální studium nemůže nahradit instrukce anebo znalosti, kterých se nabyvá při účasti na poradách.

Nehtěl bych končit dopis aniž bych zdůraznil, že si jsem plně vědom hrubé politické chyby, které jsem se dopustil, když jsem nenapsal knihu o umorových událostech. Při práci na této knize jsem narazil na dvě důležité překážky. Ukázalo se, že zatím co mé jazykové znalosti stačí pro politické články, jsou úplně nedostatečné pro dílo, které vyžaduje bohatý literární jazyk. A skutečně, když jsem uveřejnil kapitolu z knihy v "Tvorbě", mně řekli dva vedoucí soudruzi, že se jím styl nelíbí.

Při práci jsem si též uvědomil mé nedostatečné znalosti českých dějin a hlavně dějin první republiky, které nejsou zachyceny v knížkách, nýbrž které jsou spisovatelům a novinářům mého stáří známy

Revize procesů

Ve dnech 11.–15. června 1954 se konal X. sjezd KSČ nedlouho po smrti Gottwalda a Stalina a po prvních projevech nesouhlasu s politikou KSČ. V této době se politické byro KSČ muselo začít zabývat tzv. politickými procesy z období po roce 1948 na základě odvolání nespravedlivě odsouzených vedoucích pracovníků politického a hospodářského života nebo stížností a žádostí jejich příbuzných.

V lednu 1955 byla ustanovena komise pro přezkoumání některých soudních případů od roku 1948 z hlediska výše trestů u odsouzených za protistátní trestnou činnost. Předsedou komise byl jmenován Rudolf Barák.

Po XX. sjezdu KSSS se však staly pochybnými všechny politické procesy včetně procesu s tzv. protistátním centrem. K prověření tohoto procesu ustavilo politické byro ÚV KSČ v dubnu 1956 komisi „pro prošetření procesu s Rudolfem Slánským a spol.“ ve složení Rudolf Barák, Květoslav Innemann, Čeněk Hruška, Michal Bakula a Stanislav Mlejnek.

Tato komise, která ukončila svojí činnost v září roku 1957, nebyla komisí rehabilitační, ale spíše revizní, jak vyplývá z archivních dokumentů. Důvodem byl i fakt, že doba, která jí dělila od procesů byla příliš krátká a ve vysokých funkcích KSČ a MV bylo ještě příliš mnoho aktérů tehdejších událostí.

Otto Katz byl tajně rehabilitován až v roce 1963 a 30. dubna 1968 mu byl již veřejně prezidentem ČSSR Ludvíkem Svobodou udělen in memoriam Řád republiky, který převzala vdova Ilsa Katzová-Simonová.

Případ Anré Simoneho, býv. redaktora a spisovatele.

Zatčen byl dne 9.6.1952 na návrh býv. 2. sektoru MNB se souhlasem ministra Bacílka. Důvodem^k jeho zatčení byly výpovědi již dříve zatčených Londona a Löbla o podezřelých stycích Simoneho v cizině a v ČSR.

Simone byl obviněn a odsouzen, že jako trockista a mezinárodní špion byl nejdůležitější spojkou spkleneckého centra s imperialistickýmirozzvědkami, s jejich agenty - novináři udržoval styk a předával jim zprávy získané od dalších členů centra.

Obvinění Simoneho je opřeno především o jeho vlastní doznání, které Simone před popravou ve svém dopise s. Gottwaldovi v celém rozsahu odvolal. Z výpovědí Londona při přešetření vyplývá, že i když obsahuje podezřelé okolnosti o Simonem, ne. usvědčuje jej z přímé špionáže. Svědek Josef Just a Löbl svou výpověď o špionážní činnosti Simoneho odvolali.

Vyšetřovací pracovník Michálek uvedl, že případ Simoneho byl zpracován před odsouzením nejvýše na 50 %. Uvádí, že do té doby nebylo důkazů, které by Simoneho z trestné činnosti přímo usvědčovaly. Konečnou úpravu protokolu prováděli Kohoutek a poradci Galkin, Georgijev a naposledy Smirnov.

Že Simone bude zařazen do hlavního procesu, bylo s. Michálkovi řečeno Kohoutkem maximálně měsíc před procesem. Také na Simoneho bylo během vyšetřování působeno v tom smyslu, že strana o něm rozhodla a že má za povinnost svou výpověď straně pomoci. Proti Simonemu nebylo během vyšetřování použito fyzického násilí. Z operativního svazku je však zřejmo, že Simone byl již před zatčením značně duševně zdeptán vzhledem k opatřením, která peoti němu byla činěna ve formě izolování a postupného vyřazování z funkcí.

Přezkoumáním bylo zjištěno, že zařazení Simoneho do procesu se Slánským bez vyšetření jeho vlastního případu bylo nesprávné, neboť tím, že došlo k popravě Simoneho, nelze již nyní objasnit jeho případ, který i nadále zůstává nanejvýš podezřelým.

O závažné minulosti a podezřelé činnosti Simoneho docházely poznatky a upozornění již od r. 1946. Tak byl na podezřelou činnost Simoneho upozorněn na pařížské mírové konferenci Slánský s. Molotovem.

Krátce poté přichází s upozorněním od Martyho ke Geminderovi London a Geminder žádá, aby své podezření dal písemně. V roce 1947 prostřednictvím Londona přichází písemné upozornění Martyho. V r. 1948 žádá Geminder býv. velvyslance SSSR s. Silina, aby s. Molotov byl dotázán na konkrétní údaje k Simonemu.

Asi v r. 1949 dostal býv. zástupce velitele STB Ivo Milen od sovětského poradce neprověřený seznam agentů francouzské rozvědky, který obsahoval i jméno Otto Katz. Prověřením bylo pouze zjištěno, že osoba v seznamu uvedená jako resident skutečně na francouzském vyslanectví t.č. existovala.

V r. 1949, podle údajů s. Hedy Synkové-Sládkové, dostavili se do oddělení pro evidenci ÚV KSČ pracovníci sovětské rozvědky a žádali informace o Simonem. Při tomto jednání předali skutečné poznatky, dle nichž Simone měl být spolupracovníkem, domnívá se, že francouzské rozvědky.

V r. 1950 upozornil na činnost Simoneho v Mexiku s. Vidalí a s. Montagnano.

Podezřelé byly i styky Simoneho s francouzským velvyslan- cem Déjeanem, kterého, jak uvedl s. Köhler, zval tento k sobě na večeři a naopak.

Podle písemných materiálů bylo zjištěno, že bezpečnost pod vedením Švába sledovala od r. 1949 činnost Simoneho, nakonec ale v té době celé šetření uvázlo na mrtvém bodě.

Další skutečností v případě Simoneho je to, že udržoval úzké styky v r. 1939 s Hubertem Ripkou v Paříži. Ten za něho s Burém, redaktorem časopisu l'Ordre, a býv. francouzským ministrem Mandelem intervenoval za jeho propuštění z koncentračního tábora. Hubert Ripka při jednání Státní rady v Paříži v r. 1939 prohlásil, že Simone s ním až do odjezdu z Francie s příkladnou loyálností spolupracoval, a že nikdy nezapomene, jak mu byla jeho spolupráce užitečná. A byl to opět Hubert Ripka, za jehož pomoci se Simone v roce 1946 vrátil do ČSR.

Zpráva o stavu přešetření případu André Simoneho
ke dni 1.10.1956.

Simone byl odsouzen pro velezradu a vyzvědačství podstatným odůvodněním, že byl jako trockista, mezinárodní špion, jednou z nejdůležitějších spojek centra s imperalistickými rozvědkami, jejichž agentům - americkým a anglickým novinářům - předával zprávy získané od dalších členů centra. Toto obvinění je opřeno především o vlastní doznání Simoneho, dále o dokument, jímž je nekonkrétní a nepodložený dopis později vyloučeného člena ÚV KSČ André Martyho. Dle obsahu tohoto dopisu je Simone podezírán, že je agentem francouzské a anglické rozvědky. Svědkové Josef Just a Josefa Slánská pouze všeobecně potvrzují, že Simone se skutečně stýkal, zvláště v roce 1946, na mírové konferenci v Paříži, se západními novináři a s Rudolfem Slánským.

Během dosavadního přešetření po prostudování spisů agenturně operativního šetření státní bezpečnosti, vyšetřovacího spisu včetně podezvědků, trestního spisu a kádrového spisu Simoneho a dále výsledkem svědka Josefa Justa, s. Lenky Reinerové a Gisely Kischové (které znaly Simoneho činnost jak v Německu, tak ve Francii a Mexiku), Ártura Londona, nepodařilo se potvrdit ani trockistickou či jinou nepřátelskou činnost Simoneho. Neopak v kádrovém materiálu Simoneho jsou jím uvedena fakta, která nebyla vyvrácena a která svědčí o tom, že Simone od r. 1922, kdy se stal členem KSN, pracoval převážně jako novinář a žurnalista dle pokynů stranických orgánů ve prospěch strany. Zvláště významná byla jeho literární a žurnalistická činnost v období let 1933 - 1945 v boji proti fašismu. Tyto klady Simoneho potvrzují shodně jak s. Reinerová, tak s. Kischová. Pokud Simone skutečně udržoval v letech 1946 - 1949 styky se západními zahraničními novináři a poskytoval jim informace, byl k tomuto úkolu stranou pověřen a činil tak na pokyn strany. Usměrnován byl především Slánským jako generálním tajemníkem strany.

Pokud byl Simone na základě vzneseného/se strany André Martyho předmětem agenturně operativního rozpracování STB, bylo těmito orgány v roce 1950 konstatováno, že šetření je bezvýsledné.

- 2 -

Výsledek těchto opatření a s tím související postupné odstraňování Simoneho z funkcí byl ten, že Simone dle agenturních zpráv byl již před zatčením značně nervově otřesen.

Přešetřením se podařilo pouze prokázat některé nepříznivé charakterové vlastnosti Simoneho, které se v podstatě jeví tak, že Simone byl domýšlivý, ješitný, nesebekritický, povýšeného chování k podřízeným.

Ve věci Simoneho činnosti v zahraničí, i později v ČSR, byl učiněn 24.7.1956 písemný dotaz soudruhům Kählerovi a Dolanskému. Odpověď dosud nadošla.

Dále budou vyslechnuti: Eva Outratová, manželka bývalého čsl. vyslance ve Washingtonu, k Simoneho činnosti v Čs. informační kanceláři v Paříži a k jeho odjezdu z Francie, operativní pracovník bývalého 2. sektoru MNB Josef Houska, který před zatčením Simoneho vypracoval souhrnnou zprávu k jeho osobě. Dle výsledku budou vyslechnuti, repp. další operativní pracovníci. Dále budou vyslechnuti vyšetřovací pracovníci Josef Michálek, Kalina, Pospíšil. Další opatření vyplynou zřejmě ještě po prostudování dopisu Simoneho, který napsal před popravou a který dosud nemám k dispozici. Vzhledem k tomu, že Simone se odvolává při líčení své činnosti v zahraničí mimo jiné na s. Dahlema, jako člena ÚV SED, navrhuji, aby v tomto směru byl učiněn dotaz SED.

Ze spisů Simoneho a výpovědí svědků a pracovníků bezpečnosti je zjištěno, že šetření v případě Simoneho bylo prováděno nesprávně jak, tak i po jeho zatčení. Místo důsledného prověřování podezřelých okolností bylo zkonstruováno pochybné, nedoložené obvinění, na jehož podkladě došlo k odsouzení a popravení Simoneho jako špiona a člena t.zv. protistátního spikleneckého centra.

V důsledku toho, že případ byl předčasně uzavřen a Simone popraven, nepodařilo se přešetřením objasnit řadu uvedených podezřelých skutečností, pro které ani dnes nelze vyloučit, že Simone byl špion.

Zpráva o přešetření případu André Simoneho (Otto Kstze), bývalého redaktora a spisovatele.

Narodil se dne 27. května 1895 v Jistebnici, okr. Tábor.

Jeho otec byl majitelem továrny na kůže a po úpadku od roku 1892 byl dělníkem pojišťovny v Praze. Po první světové válce si zařídil obchod potravinami v Plzni. Simone studoval na německé reálce v Praze a v Plzni, rok na exportní akademii ve Vídni, kde vstoupil do socialistické studentské organizace. V r. 1913 byl jako socialista vyloučen z důstojnické školy. V první světové válce byl raněn a v r. 1915 trestán pro desertci.

V roce 1919 pracoval jako vedoucí českého oddělení v nakladatelství C.G.Vogel Pörsneck v Durinsku. Pro vedení stávkou byl propuštěn. Pak pracoval v Praze jako vedoucí korespondenčního oddělení v kovoprůmyslu. Koncem r. 1921 odešel do Berlína jako novinář a v r. 1922 vstoupil do KSM.

V letech 1927 - 1928 byl ředitelem divadla Ervina Piscatore a vedoucím komunistického nakladatelství "Universum". Od roku 1931 působil v Moskvě u Mezřepomofilu jako scénarista, později jako ředitel. Dále působil v Moskvě jako korespondent berlínských komunistických novin "Welt am Abend" a "Morgen".

Od března 1933 byl v Paříži, kde se stal sekretářem komitétu pro pomoc obětem fašismu a sekretářem protiprocesu v Londýně (akce protiprocesu se s. Dimitrovem). Byl hlavním redaktorem "Hnědé knihy" (obhajoba s. Dimitrova) a mimo jiné hlavním redaktorem knihy "Hnědá síť". (O páté nacistické koloně.)

V roce 1935 se v Americe zúčastnil organizování protinacistické práce. Založena Liga proti nacismu v Hollywoodu. V roce 1936 ve Španělsku při povstání v Barceloně se zmocnil dokumentů o nacistické organizaci, která byla později vydána knižně.

Koncem r. 1936 se stal zakladatelem a ředitelem "Agence Espagne", oficiální tiskové kanceláře Španělské republiky v zahraničí. V r. 1937 se stal vedoucím propagandy Španělské republiky v Evropě a zároveň zahraničním redaktorem francouzských novin "L'Ordre".

V dubnu 1939 konal přednáškové turné po Americe. Při vypuknutí války byl jako dobrovolník odveden do čs. armády ve Francii a byl spolupracovníkem čs. informační kanceláře. Koncem r. 1939 byl zatčen a věněn v koncentračním táboře. Po intervenci ministra Georgese Mandela a ředitele časopisu "l'Ordre" Emila Buré byl vypuštěn z Francie. Dostal se do Ameriky, kde byl v květnu 1940 v New Yorku zatčen a pak propuštěn po složení kauce, aby se vyhnul vypovězení. Koncem r. 1940 na pozvání americké spisovatelské organizace odejel do Mexika. Tam vstoupil do československo-mexické asociace, stal se členem výboru a účastnil se vydávání měsíčníku "El Czechosloveno en Mexico". Zúčastnil se založení organizace komunistů ze slovanských zemí a byl jejím předsedou. Psal také o mezinárodní situaci v orgánu odborových organizací Latinské Ameriky "El Popular" a přispíval do komunistického týdeníku "La Voz de México".

V únoru 1946 odejel z Mexika a zůstal v ČSR, kde se stal spolupracovníkem Rudého práva a tvorby. Byl pověřen politickou kontrolou týdeníku "Žvít v obrazech". V roce 1946 byl jako zpravodaj Rudého práva účasten na mírové konferenci v Paříži, v roce 1948 na informační konferenci v Ženevě. Jako zpravodaj nebo přednášející byl poslán do Paříže, Bruselu, Německa, Polska, Jugoslaviie a Bulharska. Po únoru 1948 byl jmenován zvláštním poradcem ministra informací. Od r. 1947 přednášel v Ústřední politické škole KSČ.

Ze dne 9.6.1952² na návrh 2. sektoru MNB/dne 9.6.1952 s poznámkou, že návrh na zatčení schválil a. ministr Bacílek. Podkladem k zatčení byly výpovědi již dříve zatčených Artura Londona a Evžena Lůbla. Londonova výpověď konstatuje styky Simoneho s Emilem Buré, v jehož souvislosti byl Simone dopisem André Martyho v r. 1947 označen jako agent IS. Dále styky Simoneho v Mexiku s Paulem Merkerem a Leo Bauerem, kteří byli ve spojení s N. Fieldem. V ČSR že byl Simone prosazován Slánským a že spolupracoval s Geminderem. Lůblůva výpověď všeobecně konstatuje, že Simone téměř celý život strávil na Západě, že měl bohatý styk s americkým vyslanectvím a se západními žurnalisty.

Ve spise je rovněž založen předchozí návrh na zatčení Simoneho ze dne 19.5.1952, podaný npor. Andrejem Keppertem a

schválený byv. náměstkem plk. Prchalou. Tento návrh obsahuje krátké všeobecné obvinění, že podle materiálů měl Simone styky s agenty západních rozvědek a mezinárodního trockistického centra a spolupracoval s osobami zatčenými v případech Slánský a spol. Je zde odvolání na příloženou zprávu, kterou vypracoval tehdejší zástupce náčelníka referátu 2. sektoru MNB ppor. Josef Houska. Soudruh pplk. Houska při přešetření uvedl, že tuto zprávu souhrnných poznatek k Simonu vypracoval na pokyn tehdejšího zástupce velitele 2. sektoru MNB Kepperta. Tyto poznatky neprověřoval. Dále uvádí, že většinou dle Keppertových požadavků byl velkým spěch na vypracovávání takových zpráv k osobám, na které byly vypracovány návrhy na zatčení, a v mnohých případech že nebylo ani soustředěno dostatek důkazů o jejich trestné činnosti, jak tomu bylo i v případech Simoného. Tato zpráva obsahuje celkovou činnost Simoného, jeho pobyt v cizině a styky.

Simone byl odsouzen pro vlezradu podle § 78 odst. 1, písm. a), c), odst. 2, písm. a), b), odst. 3, písm. b) tr.z.; pro vyzvědačství podle § 86 odst. 1, odst. 2, písm. a), b), odst. 3, písm. b), d), e), odst. 3, písm. c) tr.z.

k trestu smrti, který byl vykonán dne 3.12.1952.

Důvody odsouzení:

1. Jako jednu z nejdůležitějších spojek centra s imperialistickými rozvědkami ustanovil Slánský trockistu a mezinárodního špióna André Simoneho.

Tento výrok soudu je opřen o vlastní doznání Simoného, že se dostal na trockistickou platformu v r. 1926 v Berlíně svým stykem s trockistou Krvinem Piscatorem, ředitelem divadla. Piscator jej v r. 1927 tentéž seznámil s protisovětským štváčem a sluhou imperialistů Willim Münzenbergem, se kterým spolupracoval na stejné platformě. S Piscatorem a Münzenbergem navazoval styky s buržoasními živly a podporoval diktátorské řízení Mezinárodní dělnické pomoci. Jejich činnost směřovala k rozkladu KSČ.

V roce 1933 odejel s Münzenbergem do Francie, kde s ním až do r. 1937 spolupracoval po trockistické linii. Dále ve Francii, v Americe a od r. 1941 v Mexiku byl ve spojení s nepřátelskými ele-

menty. I zde, podle Simonova souhrnného doznání, obecně jako v Německu, hájil buržoazní ideologii a rozkládal jednotu dělnické třídy. Totéž činil později od r. 1946 v Československu jako účastník spiknutí šlénského.

Přešetření bylo zjištěno, že Simone ve svém dopise napsaném před popravou s. Gottwaldovi odvolal v celém rozsahu své doznání o nepřátelské činnosti s tím, že na něm bylo vynuceno nesprávným způsobem vyšetřování. V Simonova kadrového materiálu i v jiných spisech jsou skutečnosti, svědčící o tom, že Simone jako novinář a spisovatel od doby nástupu fašismu v Německu se zúčastnil jako člen KSN ideologického boje proti fašismu a proti odpárcům Sovětského svazu. Je to na př. v kadrovém materiálu potvrzení s. Merkersa ze dne 16.4.1946, dle něhož je Simone hodnocen jako svědomitý v plnění svých povinností člena KSN. Dokument č. 3 zahrnuje přípis ministerstva informací ze dne 8.1.1946 čs. vyslanectví v Mexiku. Zde je Simone charakterizován jako známý svým velkým podílem na sepsání "hnědé knihy" v době lipského procesu; že byl vždy činný v protifašistickém hnutí jako spisovatel a žurnalista.

Soudružka Lenka Weinerová - Fodorová, která osobně byla svědkem Simonova činnosti v Mexiku od konce roku 1941, říká, že Simone jí byl představen S. S. Kischem jako levný spisovatel. Dále na faktech dokazuje, že Simone během válečných let zaměřil veškerou svou činnost na podporu SSSR. Z doslechu ví, že ve Francii Simone v době sovětsko-německého paktu ovlivňoval kladně celou řadu soudruhů i sympetizujících, kteří zakolísali ve své důvěře k SSSR. Od tehdejšího sovětského velvyslance ve Washingtonu soudruha Dmenského ví, že Simone patřil k těm málo lidem, kteří se sovětskou ambasadou přes jisté riziko udržovali styk.

Soudružka Gisela Kischová, která znala činnost Simonova asi od r. 1922 z Německa a později z ciziny až do návratu do ČSR, uvedla, že Simone, který již v Německu vystupoval jako člen KSN, přijel v r. 1933 ze Sovětského svazu do Paříže. Zde se podílel s ostatními antifašistickými spisovateli v boji proti fašismu. Simone vždy zdůrazňoval, že to všechno dělá podle pokynů strany. O Simonově činnosti v Mexiku ví, že psal nejen pro emigranty, ale i pro mexický stranický tisk. Ví, že Simone měl v Mexiku pince

důvěru funkcionářů KSN - Paul Merkers, Abusch, Feistmann a dalších. Pokud se týká Simonova spolupráce s Piscatorem a Münzenbergem, ví s. Kischová, že Simone s Piscatorem spolupracoval v Berlíně jako s vedoucím divadla a v Moskvě asi v r. 1931 na nějakém filmu u Mežrappova jako s režisérem. Münzenberg, se kterým Simone spolupracoval již v Německu jako s vedoucím nakladatelství, byl jako známý politický pracovník členem ÚV KSN. Pokud Simone i v Paříži spolupracoval s Münzenbergem jako novinář, byl Münzenberg i zde asi až do r. 1937 uznáván jako člen ÚV KSN. V té době, kdy došlo k vyloučení Münzenberga z KSN, Simone s ním přerušil styky. O Piscatorovi dále s. Kischová říká, že když se později dostal do Ameriky, uzavřel tam výhodný sňatek s jeho činností se soustředila jedině na divadlo.

Simone ve své obhajobě zdůrazňuje, že v r. 1952 ústřední orgán SEDu otiskl Piscatorovo prohlášení o jednotě Německa.

Simonova činnost ve Francii v letech 1937 - 1940 je kladně hodnocena svou Outratovou, která byla svědkem jeho činnosti jako zaměstnankyně v čs. informační kanceláři v Paříži. Říká, že Simone byl znám v té době jako komunist a přívrženec SSSR. Mimo jiné Simone ovlivňoval zahraničně politickou redaktorskou listu l'Oeuvre Geneviève Tabouis i zahraničně politické úvodníky tohoto listu v našich prospěch. Pokud Simone v té době spolupracoval i s čs. informační kanceláří, byl svými informacemi velmi nápomocen naší věci.

Simone se hájí tím, že do Francie byl poslán Kominternou (rozhodnutí mu bylo tlumočeno Misionem, zástupcem Mezinárodní dělnické pomoci v Moskvě), aby tam navázal styk s Münzenbergem, a že veškerá jeho činnost byl v kontaktu s KSN. Ve věci své činnosti v době před válkou i v době války se odvolává na členy SED a. Dahlema, ^{Ulbrichta} Ackermanna a další, kteří mohou potvrdit, že vždy jednal v linii KSN a že nebyl zapleten ani do machinací s Münzenbergem.

Soudruh Köhler vyjadřuje nedůvěru, že by Simone byl poslán do Francie Kominternou. Předpokládá, že se Simone přestěhoval do Francie po nástupu Hitlera jako celý Münzenbergův podnik a mnozí jiní němečtí žurnalisté a spisovatelé. Dále potvrzuje, že Simone ve Francii jako člen KSN měl kontakt s KSN, konkrétně se s. Dahlemem.

Z uvedeného je zřejmo, že Simoneho předemšinou činnost jako člens KSN mohou odpovědně posoudit příslušní činitelé SEDu. Jinak výsledek přešetření v tomto bodě svědčí převážně ve prospěch Simoneho a potvrzuje jeho obhajobu.

2. Na desku tisku pověřil Slánský Simoneho popularisovat trockistickým způsobem Slánského, zejména jako organizátora partyzánského hnutí na území republiky v době okupace.

Tato část obvinění je opřena o vlastní doznání Simoneho s o dokument č. 5, jímž je fotokopie Simoneho článku v Rudém právu ze dne 2.5.1946 "Rudolf Slánský".

Simone doznal, že v květnu 1946 si Slánský přál, aby vyzdvihl jeho osobu jako rozhodujícího činitele ve Slovenském národním povstání. Slánský zdůrazňoval, že partyzáni měli vedoucí s rozhodující úlohu.

Obsah článku, jak je z něho zřejmo, nestaví Slánského ani partyzánské hnutí nad stranu. Naopak je zde zdůrazněno, že partyzánské hnutí od doby intervence proti Sovětskému svazu je výsledkem hlubokého politického uvědomění. Rovněž v souvislosti s líčením činnosti Slánského v partyzánském boji je o něm hovořeno jako o komunistovi, který je ve funkci gen. tajemníka KSČ, jejíž budovatelský program, jakož i celkové dílčí komunistů je v článku zdůrazněno. Simone se hájí, že článek o Slánském jako vůbec jediný napsal po rozhodnutí soudruha Bareše, který rozhodl, o kom má napsat, když mu Simone navrhl, že by chtěl napsat k volbám portréty vedoucích činitelů strany.

3. Simone se zavázal ke špionážní spolupráci francouzskému ministru s sionistickému velkokapitalistovi Mandelovi v září 1939 v Paříži. Později se zavázal ke špionáži pro IS jejímu agentu Willertovi a Cowardovi s americké výzvědné službě prostřednictvím jejího agenta Davida Schönbrunna.

Tato část obvinění se opírá o doznání Simoneho, který k předemštnému v podstatě uvedl:

Mandelem byl získán v září 1939 tím způsobem, že vyslovil souhlas s protisovětským postojem Mendela a řekl mu, že může s jeho spoluprací počítat za každých okolností. V listopadu téhož

roku podal Mandelovi na jeho žádost informaci ve věci zájmu Mendela o lipky o dohodu s Saladierem. Tato spolupráci Simone přerušil koncem r. 1939, kdy odejel do Ameriky. (Mandel prý byl zavražděn v r. 1944.)

S agentem IS Paulem Willertem, ředitelem odbočky britského nakladatelství Oxford university Press, se Simone seznámil při svém zájezdu do New Yorku v r. 1939. Na Willerta jej odkázal Paul Merker. V říjnu 1939 při první schůzce v Paříži mu Willert řekl, že pracuje pro IS, a žádal jej, aby se sešel s jeho představeným Noelem Cowardem, který měl v IS důležitou pozici. S Cowardem se v té době sešel v odděleném pokoji jedné restaurace v Paříži. Pak podepsal Simone v Paříži v hotelu Georges V Willertovi závazek o spolupráci s IS ve všech vyhotoveních, který Willert předal v též hotelu Cowardovi. Simone se tak zavázal podávat zprávy o nacistické činnosti ve Francii a o všech otázkách, které IS zajímají. S Willertem byl ve spojení do konce r. 1939, kdy odejel do Mexika.

V Mexiku jej Willert napojil na spolupracovníka IS Harreta, který jej dále spojil s jakýmsi britekým vicekonsulem v Mexico-City začátkem roku 1942. Tímto podával zprávy o německé nacistické kolonii v Mexiku, o činnosti emigrantů včetně komunistů, o plánech mexické vlády a o činnosti Američanů - hlavně hospodářské.

V průběhu cesty do ČSR v březnu 1946 sešel se Simone v Londýně dle předchozího pokynu zmíněného konsula dvakrát s Willertem. Na první schůzce řekl Simone Willertovi, že při příjezdu USA se dohodl o spolupráci s americkým agentem židovským nacionalistou Schönbrunnem. Na druhé schůzce se dohodli, že Willertovi napíše na adresu nakladatele "Hamisch Hamelton" v Londýně, jakmile bude vědět, kde zůstane a co bude v Evropě dělat. Schönbrunnem byl Simone získán v únoru 1946 v New Yorku v jednom hotelu na základě sdělení Schönbrunna, že záznam o Simoneho spolupráci s Mandelem je v rukou americké rozvědky. Simone slíbil Schönbrunnovi spolupráci s tím, že se blíže dohodnou; podle toho, kde bude v Evropě činný. Schönbrunn mu dal svou adresu i telefonní číslo do Paříže, kam měl odejet.

Do ČSR měl Simone přijít za přímé pomoci tehdejšího ministra zahraničního obchodu Huberta Ripky, s kterým spolupracoval, jak již uvedeno, v špičkové informační kanceláři v Paříži v roce 1939. Ripka na jeho žádost dal předtím čs. vyslanec v Mexiku Rykovi instrukce, aby byl Simonemu při odjezdu do ČSR nápomocen. Při příjezdu do ČSR v březnu 1946 obrátil se Simone na špičkového předsedu K. K. Kischu, jestli má zůstat nebo má odjet do Německa. Kischův rozhodl, že má zůstat v ČSR.

Představením bylo zjištění, že Simone již dříve, před zatčením, uváděl ve svých životopisech pro kadrové oddělení ÚV mezi lidmi, se kterými přišel do styku, Mandela a Schönbrunn. Ve svém dopise odvolává své doznání k nepřátelské činnosti v souvislosti s těmito osobami včetně britských spisovatelů Willerta a Cowarda jako s agenty francouzské, anglické a americké rozvědky.

O Mandelovi uvádí, že se s ním seznámil v r. 1937 na obědě u pokrokové francouzské novinářky Tabouis v přítomnosti sovětského vyslance Gurice. Mandel byl v té době stoupencem spojenectví se SSSR. Do jara 1939, pokud se s Mandelem setkal, asi šestkrát, bylo to v zájmu intervence ve věci propuštění zbraní pro Španělskou republiku na žádost španělského velvyslance, dále po dohodě se soudruhem Dohlem záměr o pomoc, aby KSČ mohla vytvořit ilegální vysílání.

Simone poukazuje na skutečnost, že v prosinci 1939 byl zatčen francouzskou policií pro komunistickou činnost. Propuštěn byl za podmínky, že opustí Francii. Bylo to po intervenci Tabouis, Emila Buré a Mandela. Rovněž tak v Americe byl poté internován pro komunistickou činnost a za pomoci Svazu amerických spisovatelů se se svou manželkou a s manželky Kischových dostal asi v říjnu 1940 do Mexika.

Soudruška Kischová potvrzuje, že pařížský deník l'Ordre, jehož šéfredaktorem byl Emil Buré, byl snad jediný z buržoazního tisku, který v době uzavření německo-sovětského paktu nezavrhoval Sovětský svaz, což si Simone přičítal za svou zásluhu. Od Simonovy manželky ví, že se Simone dostal z Francie, kde byl internován, do Ameriky pomocí intervence Burého nebo jiné vlivné osoby a do Mexika, jak uvedeno.

Soudruška Outratová mimo již v předchozím bodě uvedené dále potvrzuje o Burém, že se jevil jako pokrokový novinář a že jeho časopis l'Ordre byl pokrokový. Zejména v době Knichova zůstal naše stanovisko.

Z dokumentu č. 4, který je výňatkem zápisu jednání státní rady v Paříži r. 1939, je zřejmo z vyjádření Huberta Ripky, že Simone byl předmětem zájmu francouzské policie pro svou komunistickou činnost a že i Ripka za pomoci Tabouis a ministra Mandela byl nápomocen odjezdu Simoného z Francie.

Pokud se týká dalšího Simoného závazku v New Yorku ke spolupráci s britskou rozvědkou prostřednictvím Willerta a Cowarda, již skutečnost, že Simone měl být tehdy na Willerta odkázán funkcionářem KSČ Paulem Merkerem, je důvodem k pochybnosti. Také obsah tohoto Simoného závazku se jeví pochybným již pro výslovné zdůrazňování, že případné ztráty a škody, způsobené Simonemu jeho činností ve službách IS, mu nezávazují právo na odškodnění. Simone k tomu v dopise uvádí, že se sešel s Willertem za války v Paříži třikrát. Willert mu nikdy neřekl, že pracuje pro IS. Cowarda poznal ze války v Paříži ve společnosti Willerta na obědě, kam byl pozván Buré, který si vzal Simoného jako tlumočníka. Více Cowarda ani Willerta neviděl.

O Barretovi Simone uvádí, že byl vedoucím britské informační kanceláře v Mexiku. Setkal se s ním jednou, kdy se soudruhem Téry navštívil Barreta podle usnesení zástupců KS Mexika, německých a italských komunistů v zájmu spolupráce po napadení Sovětského svazu. Barret je odmítl. Se Schönbrunem se seznámil teprve na mírové konferenci v Paříži r. 1946 prostřednictvím redaktora l'Humanité Courtauda.

V podávce č. 743 je protokol Simonovy manželky ze dne 5.11.1952, v němž tato pouze frázovitě potvrzuje, že Simone v roce 1939 v USA udržoval styky s Paulem Willertem. S americkým novinářem Davidem Schönbrunem že Simone udržoval styky od r. 1946. Vzhledem k tomu, že tímto výsledkem bylo orgány vyšetřování výslovně sledováno i ověření Simonovy doznání v souvislosti s Willertem a Schönbrunem, výpověď Simonové jako jediného přímého svědka tento cíl nesplnila.

Soudružka Kischová, která se svým manželem a s manželky Simonovými kanala společnou cestu v r. 1946 z Mexika do ČSR, uvedla, že v New Yorku ani v Londýně nabydleli se Simonovými společně, tudíž nemůže podat svědectví ve věci setkání Simoneho s Willertem a Schönbrunnenem během této cesty. Willertův známý se se Schönbrunnenem, o němž ví, že je novinářem, se setkala jednou v Praze, kdy byl na návštěvě u Simoneho.

V podsvazku č. 745 je zpráva zahraničně zpravodajské rozvědky ze dne 9.10.1952. Dle došlého zprávy vyšetřování je zde konstatováno, že kromě Cowarda není na ostetní agenty, v tomto bodě uvedené, žádných poznatků. Coward dle této zprávy je znám pouze jako suter divadelních a hudebních děl a scénářů filmů. O jeho spolupráci s IS nebo jiné zpravodajské službě nejsou poznatky.

V kádrovém materiálu uváděl Simone, že se v záležitosti předstírné intervence obrátil na Ripku dle rady čs. vyslance v Mexiku Jana Ryky (v r. 1950 utekl do zahraničí) a se souhlasem soudruha Warkera. Soudružka Kischová k tomu uvádí, že v té době vznikl pro ně i pro Simoneho problém průjezdu USA proto, že byli dříve odsud pro svou politickou činnost vypovězeni. Vyřešili proto tento problém tak, že soudruh Kisch se obrátil o intervenci na soudruha Gottvalda, kterého znal, a Simone na poslance Ripku proto, že jej znal z Francie.

Simone 15.6.1952 v protokole uvedl, že v březnu 1946, po návratu do ČSR, se hlásil s Kischem na ústředním sekretariátu u soudruha Dolanského, který jim pak tlumočil žádost Slánského, aby oba zůstali v ČSR a byli činní ve stranickém tisku. Po dohodě se s. Dolanským pak Simone navštívil Ripku, aby mu poděkoval za intervenci ve věci návratu do ČSR.

Osoba soudruha Dolanského byla v konečné úpravě Simoneho protokolu vypuštěna.

Ani v tomto bodě se nepodařilo přešetřením potvrdit opodstatněnost Simoneho obvinění.

4. Simone řadě špiónů předával zprávy získané od dalších členů centra; zejména americkým špiónem Maurice Hindusovi a Davidu Schönbrunnenovi a agentu IS Alexandru Werthovi a Willertovi, kteří se kryli pláštíkem novinářské činnosti.

Obvinění je doloženo především doznáním Simoneho, dále svědectvím odsouzeného Josefa Justa, který byl v r. 1946 na mírové konferenci v Paříži jako šifrant čs. delegace, a o nepřímé svědectví Josefa Slánského.

Simone k této části obvinění doznal, že když se osobně seznámil na VIII. sjezdu KSČ v r. 1946 se Slánským, vyjádřil se Slánský na jeho dík, že mohl zůstat v ČSR, slovy: "Vím přece, kdo je André Simone." Když jej krátce na to na pozvání Simone navštívil v jeho bytě, zajímal se Slánský a Simone mu řekl o své spolupráci s trockisty Piscatorem a Münzenbergem, o svém spojení s nepřátelskými novináři, o těsných vztazích se sionistickými živly Mexika a o své práci redaktora časopisu "Tribuna Israelita". Slánský to přijal jako samozřejmost, zajímal se o likvidačskou činnost býv. gen. tajemníka KS USA Browdera.

Již v červnu 1946 Slánský ve své vile na Benešovsku novořil Simonemu o nutnosti dostat stranický aparát pod svůj osobní vliv. Nabídl Simonemu vedení mezinárodního oddělení ÚV KSČ, aby mohl jeho prostřednictvím řídit činnost MZV.

V r. 1946 v ústředním sekretariátu dal Slánský Simonemu pokyn k popularisování Titovy Jugoslaviie, její vlastní cesty k socialismu a k vysvižení interbrigadistů.

Slánský zajistil Simonemu blahobytný život tím, že v březnu 1946 rozhodl, aby nastoupil jako hlavní komentátor v Rudém právu za vysoké honorování nad normální sazbu. Dal také příkaz k otištění Simoneho knihy "O těch, kdo zradili Francii".

V květnu 1946 mu Slánský uložil, aby svými trockistickými zkušenostmi přispěl k přeměně Rudého práva v orgán, podporující jejich nepřátelskou koncepci. V témž měsíci Slánský rozhodl, aby Simone nepřijal místo vedoucího tiskového odboru MIO, neboť si přál, aby udržoval neoficiální styky s novináři kapitalistických států s tím, že Simone má u nich velkou autoritu a dovede s nimi zacházet.

Závěr

Tento sborník, který se zabývá Otto Katzem, jedním z odsouzených v procesu s protistátním centrem, nepodává rozbor osobnosti Otto Katze ani procesu jako takového. Poskytuje základní informace o důvodech procesu, jeho průběhu a důsledcích v souvislosti s osobou Otto Katze.

Uveřejňuje v celém rozsahu některé dokumenty vztahující se k Otto Katzovi, a tím dává čtenáři možnost nahlédnout do událostí, které vedly k zahájení procesu, seznamuje ho s životem a osudem jedné z obětí a nechává mu tak prostor vytvořit si vlastní názor na tuto kapitolu našich dějin.

Zdroje

Kulík O., Otto Katz alias André Simone, šedá eminence komunistické internacionály, bakalářská práce, Praha 2009, Fakulta humanitních studií UK

Citace k archivním dokumentům:

Fond Komise pro prošetření politických procesů v období let 1949–1963, svazek I, II (Kom. I, Kom. II);

Elektronické zdroje:

www.totalita.cz

Otto Katz

Michael Nosek

SEMPER PARATUS č. 4

Editor PhDr. Michael Nosek
Grafická úprava a zlom Mgr. Martina Ďurďovičová
Vydává Policie ČR Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu SKPV
Tiskárna MV, p.o., Bartůňkova 4, 149 01 Praha 4

Náklad 500 výtisků
Praha 2021, vydání 1.
NEPRODEJNÉ

ISBN: 978-80-86621-37-1